Alchimia spirituală: căutarea perfecțiunii

Omraam Mikhaël Aïvanhov

Alchimia spirituală: căutarea perfecțiunii

De acelaşi autor (în limba franceză)

Colecţia „Izvor"

200 – Hommage au Maître Peter Deunov (hors série)
201 – Vers une civilisation solaire
202 – L'homme à la conquête de sa destinée
203 – Une éducation qui commence avant la naissance
204 – Le yoga de la nutrition
205 – La force sexualle ou le Dragon ailé
206 – Une philosophie de l'universel
207 – Qu'est-ce qu'un Maître spirituel?
208 – L'égrégore de la Colombe ou le règne de la paix
209 – Nöel et Pâque dans la tradition initiatique
210 – L'arbre de la connaissance du bien et du mal
211 – La liberté, victoire de l'esprit
212 – La lumière, esprit vivant
213 – Nature humaine et nature divine
214 – La galvanoplastic spirituelle et l'avenir de l'humanité
215 – Le véritable enseignement du Christ
216 – Les secrets du livre de la nature
217 – Nouvelle lumière sur les Evangiles
218 – Le langage des figures géométriques
219 – Centres et sorps subtils
220 – Le zodiaque clé de l'homme et de l'univers
221 – Le travail alchimique ou la quête de la perfection
222 – La vie psychique: éléments et structures
223 – Création artistique et création spirituelle
224 – Puissances de la pensée
225 – Harmonie et santé
226 – Le Livre de la Magie divine
227 – Règles d'or pour la vie quotidienne
228 – Regards sur l'invisible
229 – La voie du silence
230 – Approche de la Cité céleste
231 – Les semences du bonheur
232 – Les revelations du feu et de l'eau
233 – Un avenir pour la jeunesse
234 – La vérité, fruit de la sagesse et de l'amour
235 – «En esprit et en vérité»
236 – De l'homme à Dieu
237 – La Balance cosmique – le nombre 2
238 – La foi qui transporte les montaignes
239 – L'amour plus grand que la foi
240 – Qu'est-ce qu'un fils de Dieu?
241 – La pierre philosophale
242 – Aux sources inalterables de la joie
243 – Le rire du sage
244 – Marchez tant que vous avez la lumière

Cititorul va înţelege mai bine anumite aspecte din textele Maestrului Omraam Mikhael Aïvanhov, prezentate în acest volum, dacă va ţine seama că este vorba despre un învăţământ strict oral.

I

ALCHIMIA SPIRITUALĂ

Se întâmplă uneori să fiu căutat de cineva, nefericit, descurajat, fiindcă nu reuşeşte să scape de un viciu care îl tulbură. De mii de ori a încercat, săracul, dar nu a reuşit niciodată. Atunci, eu exclam: „Oh, dar este nemaipomenit, este formidabil! Acest lucru dovedeşte cât sunteţi de puternic!“ Îl văd cum mă priveşte uimit, întrebându-se dacă nu-mi bat cumva joc de el. Îi spun: „Eu nu râd, constat numai că nu vă daţi seama de puterea ce o aveţi. - Despre ce putere vorbiţi? Eu sunt dărâmat, mereu o victimă, ceea ce dovedeşte că sunt slab. - Nu judecaţi corect lucrurile. Iată cum stau ele de fapt şi veţi vedea că nu glumesc deloc.

„Cine a format acest viciu?... Dumneavoastră. La început, el era mic ca un bulgăre de zăpadă pe care îl ţineaţi în mâini. Dar, adăugându-i mereu zăpadă, amuzându-vă să îl rostogoliţi, l-aţi transformat într-un munte ce vă împie-

dică acum să mergeți mai departe. La originea viciului nu a stat altceva decât un gând pe care l-ați întreținut, l-ați alimentat, l-ați „rostogolit“, iar acum vă simțiți strivit. Ei bine, eu sunt încântat de forța dumneavoastră, fiindcă ați dat naștere viciului, îi sunteți părinte, el vă este copil și a devenit atât de zdravăn încât nu îl mai puteți distruge. De ce nu vă bucurați - Cum să mă bucur? - Ați citit cartea „Taras Bulba“ a lui Gogol? - Nu. - Ei bine, vă voi povesti eu câte ceva, dar este o întreagă poveste.

„Taras Bulba era un cazac bătrân care și-a trimis cei doi fii să studieze la seminarul din Kiev unde aceștia au rămas timp de trei ani. Atunci când s-au întors la tatăl lor, ei deveniseră doi bărbați în toată firea. Încântat să îi revadă, Taras Bulba a dorit să-și arate afecțiunea părintească, dar să și glumească (după cum știți, cazacii au un fel special de a-și manifesta afecțiunea!) și le trase câteva palme. Băieții au ripostat, neînțelegând gestul, reușind chiar să îl trântească la pământ pe bătrânul lor tată. Taras Bulba se ridică învinețit, nefiind deloc furios, dimpotrivă, fiind mândru că a adus pe lume doi fii atât de zdraveni.

„De ce nu sunteți și dumneavoastră la fel de mândru ca Taras Bulba atunci când fiul vă pune la pământ? Sunteți tată, v-ați hrănit și întărit copilul cu gândurile și dorințele voastre. Iată însă

cum îl puteți învinge. Cum procedează un tată când dorește să-și cumințească fiul care face prostii? Îi taie veniturile, iar copilul, lipsit de mijloace, este obligat să se gândească și să-și schimbe comportamentul. Atunci, de ce continuați să vă hrăniți fiul? Ca să vă înfrunte? Deci, închideți-i robinetul! Din moment ce i-ați dăruit viață, trebuie să știți că aveți putere asupra lui. Altfel, veți lupta întreaga viață și veți suferi fără să găsiți adevăratele metode pentru a scăpa de greutăți."

Din păcate, prea puțini oameni reușesc să vadă astfel lucrurile. Ei luptă cu disperare împotriva anumitor tendințe dăunătoare din sinea lor, fără a-și da seama că, pentru a ajunge în situația în care se găsesc, ar trebui să fie foarte puternici. Cu cât dușmanul din voi este mai puternic, cu atât mai mult trebuie să dovediți că forța voastră este mare. Ei da, astfel trebuie să învățați să gândiți.

Remarcați cât sunteți de încordați atunci când luptați împotriva voastră înșivă și câte greutăți întâmpinați; un război puternic se declanșează în ființa voastră, un război ce vă aruncă în tot felul de contradicții. Considerați că tot ceea ce este inferior în voi reprezintă un dușman și doriți să îl omorâți; dar acest dușman este foarte puternic, fiindcă de veacuri întregi îl întăriți prin

războiul pe care l-aţi provocat şi, pe zi ce trece, el devine tot mai ameninţător. Este adevărat că în noi trăiesc duşmani, dar dacă aceştia sunt duşmani înseamnă că noi nu suntem nişte buni alchimişti, capabili să transformăm totul.

Ce spune Sfântul Pavel? „O aşchie mi-a pătruns în carne. De trei ori l-am rugat pe Dumnezeu să o scoată din mine, iar El mi-a răspuns: Iertarea Mea îţi ajunge, căci puterea Mea se împlineşte în slăbiciune." Acela care suferă de o anumită slăbiciune în corpul său, în inima sau intelectul său, se simte minimalizat, dar se înşeală, fiindcă acea slăbiciune poate reprezenta în el însuşi o sursă de mari bogăţii. Omul s-ar opri din drum dacă toate aspiraţiile i-ar fi îndeplinite. Pentru a evolua, el trebuie să se simtă stimulat, iar această imperfecţiune, această aşchie din trupul său, îl obligă să lucreze în profunzime şi să se apropie de Cer, de Dumnezeu. Cerul ne lasă anumite slăbiciuni pentru a ne impulsiona în lucrarea noastră spirituală, fiindcă ceea ce pare în aparenţă o slăbiciune, este în realitate o putere, o forţă.

Slăbiciunile trebuie puse la treabă ca să devină folositoare. Sunteţi uimiţi şi vă spuneţi: „Dar slăbiciunile trebuie călcate în picioare, trebuie distruse!" Încercaţi şi veţi vedea dacă este uşor: veţi fi distruşi. Problema este aceeaşi pentru

toate categoriile de defecte sau vicii, fie că este vorba despre lăcomie, senzualitate, violenţă, orgoliu, trebuie să ştiţi cum să le mobilizaţi pentru ca acestea să lucreze alături de voi şi în direcţia pe care aţi hotărât-o. Dacă aţi fi singuri, nu aţi reuşi în lucrarea voastră. Dacă v-aţi alunga toţi duşmanii, pe toţi aceia care vă rezistă, cine va mai lucra pentru voi, cine vă va mai sluji? Există animale sălbatice pe care oamenii au reuşit, cu ajutorul răbdării, să le îmblânzească şi să le ţină alături de ei. Calul a fost cândva sălbatic, câinele era asemănător lupului, iar dacă omul a reuşit să îi îmblânzească, înseamnă că a ştiut să dezvolte în fiinţa sa anumite calităţi. Omul ar putea îmblânzi şi domestici animalele sălbatice, dar trebuie să dezvolte în fiinţa sa noi calităţi.

Fiţi deci fericiţi : voi sunteţi toţi foarte bogaţi pentru că aveţi slăbiciuni! Este necesar însă să ştiţi cum le-aţi putea pune la treabă. Eu v-am vorbit despre animale, dar priviţi şi la forţele naturii: la fulgere, la electricitate, la foc, la cascade... Acum, când omul ştie cum să le domine şi să le folosească, el se îmbogăţeşte. Şi totuşi, la început aceste forţe îi erau ostile. Oamenilor li se pare firesc să folosească forţele naturii, dar dacă îi sfătuim cumva cum să utilizeze vântul, furtunile, cascadele, fulgerele ce se găsesc în fiinţa lor, ei rămân miraţi. Cu toate acestea, nimic

nu este mai firesc, iar dacă veţi cunoaşte legile alchimiei spirituale, veţi şti cum să transformaţi şi utiliza chiar otrăvurile din voi. Da, fiindcă, furia gelozia etc... sunt otrăvuri, dar în Învăţământul Fraternităţii Albe Universale aflaţi cum să le utilizaţi, vi se oferă chiar metode pentru a vă folosi de toate forţele negative ce le posedaţi din plin. Bucuraţi-vă, fiindcă nişte perspective frumoase vi se prezintă.

În viitor, aceia care sunt îndrăzneţi se vor concentra asupra acestor substanţe chimice denumite gelozie, ură, frică, forţă sexuală, şi vor şti cum să le folosească; ei vor umple chiar flacoane, punându-le în farmacia proprie, pentru a le utiliza atunci când vor avea nevoie de ele. De acum înainte, totul trebuie să se schimbe în mintea voastră.

Nu trebuie să vă aruncaţi acum asupra răului pentru a-l înghiţi în porţii mari. În fiecare creatură, chiar în cea mai bună, se ascund întotdeauna tendinţe infernale care vin dintr-un trecut foarte îndepărtat. Este important să nu le lăsaţi să iasă toate dintr-odată sub pretextul că le folosiţi. Trebuie să folosiţi o sondă ca să prelevaţi numai câţiva atomi, electroni, pe care apoi să îi mestecaţi cum trebuie. Nu se pune problema să încercaţi să vă certaţi imprudent cu Infernul, deoarece el vă va distruge. Trebuie să ştiţi cum să

procedați. De aceea trebuie să continuați să lucrați cu forțele din înalt, cu ajutorul rugăciunii, al armoniei, al iubirii, și uneori când ceva iese din profunzimea ființei voastre cu gheare, dinți și unghii determinându-vă să faceți prostii, capturați-l, studiați-l în laborator și determinați-l să-și scoată otrava ca să o puteți folosi: veți descoperi că răul vă aduce tocmai elementul ce vă lipsea pentru a găsi împlinirea.

Eu vă repet însă să fiți atenți, să nu coborâți acum și să vă măsurați forțele în mod imprudent cu răul, din cauza spuselor mele. Să nu spuneți: „Ah, în sfârșit am înțeles, le arăt eu lor!", fiindcă nu veți mai reuși să vă ridicați. Acest lucru se întâmplă cu unii: ei s-au crezut foarte puternici când, în realitate, nu au fost prea bine branșați la lumină și acum se află într-o stare jalnică! Toate forțele negative roiesc în jurul lor și sunt pe cale să îi distrugă.

Stă scris în Talmud că la sfârșitul lumii, cei Drepți, adică Inițiații, vor organiza o petrecere, servindu-se din carnea lui Leviathan, acel monstru care trăiește pe fundul oceanelor. Da, el va fi prins, tăiat în bucăți, sărat și conservat în congelatoare!... Când va sosi momentul, cei Drepți se vor îndestula cu câteva bucăți din el. Ce perspectivă îmbucurătoare! Dacă ar trebui să înțelegem textul „ad literam", eu cred că mulți

oameni, creştini, esteţi, vor fi scârbiţi. Textul trebuie interpretat, şi iată interpretarea: Leviathan este o entitate colectivă care îi reprezintă pe locuitorii planului astral (simbolizat de ocean) şi dacă acest monstru va constitui într-o zi desfătarea celor Drepţi, înseamnă că acela care ştie să stăpânească şi să folosească dorinţele şi pasiunile planului astral va putea descoperi în el o sursă de bogăţii şi de binecuvântări.

II

ARBORELE OMENESC

Corpul omenesc posedă unele organe cu funcţii ce ni par nici spirituale, nici estetice, nici curate, dar totuşi foarte necesare, deoarece fiecare celulă, fiecare organ din noi este legat de alte celule şi organe, la fel cum rădăcinile unui copac sunt legate de ramurile cu frunze, cu flori şi fructe. Dacă omul încearcă să-şi taie rădăcinile, adică organele care sunt indispensabile existenţei sale, el va suporta consecinţe grave. Este adevărat că respectivele organe provoacă uneori evenimente dramatice, dar trebuie să le lăsăm în viaţă încercând să le atragem forţele şi să le transformăm.

Suntem uimiţi adesea, uneori, citind biografiile unor celebrităţi şi constatăm că multe dintre acestea au avut porniri anormale sau chiar criminale şi monstruoase. Atunci când nu cunoaştem structura omului, nu înţelegem cum a fost posibil acest lucru. În realitate, este foarte simplu: aceşti bărbaţi şi

Corpul omenesc posedă unele organe cu funcţii ce nu par nici spirituale, nici estetice, nici curate, dar totuşi foarte necesare, deoarece fiecare celulă, fiecare organ din noi este legat de alte celule şi organe, la fel cum rădăcinile unui copac sunt legate de ramuri, de frunze, de flori şi fructe. Dacă omul încearcă să-şi taie rădăcinile, adică organele care sunt indispensabile existenţei sale, el va suporta consecinţe grave. Este adevărat că respectivele organe provoacă uneori evenimente dramatice, dar trebuie să le lăsăm în viaţă încercând să le extragem forţele şi să le transformăm.

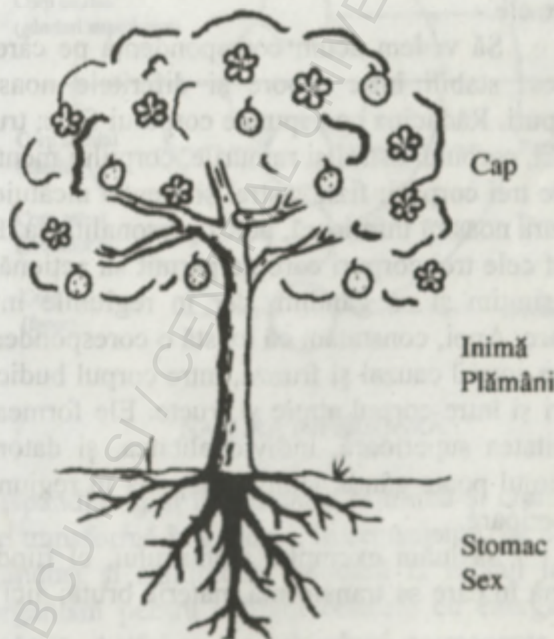
Suntem adesea uimiţi citind biografiile unor celebrităţi şi constatăm că multe dintre acestea au porniri anormale sau chiar criminale şi monstruoase. Atunci când nu cunoaştem structura omului, nu înţelegem cum este posibil acest lucru. În realitate, este foarte simplu: aceşti bărbaţi şi

femei au ajuns să practice, în mod conştient sau inconştient, grefe în profunzimea fiinţei lor, din cauza pornirilor inferioare pe care trebuiau să le înfrunte şi să le stăpânească în mod constant. Cu cât pasiunile lor (rădăcinile) erau mai puternice şi mai arzătoare, cu atât mai mult ei dăruiau fructe mai savuroase, opere remarcabile. În timp ce, mulţi alţii care nu aveau aceste defecte au rămas sterili, nu au dăruit nimic umanităţii şi au dus o viaţă mediocră şi superficială.

Eu nu vreau să spun acum că trebuie să-ţi satisfaci sau să-ţi cultivi pornirile rele, nu, dar trebuie să înţelegem această sublimă filosofie care ne învaţă cum să utilizăm forţele răului pentru a produce creaţii măreţe. Cu cât trunchiurile şi ramurile se îndreaptă spre cer, cu atât mai mult rădăcinile se afundă în pământ. Acela care înţelege acest fapt este îngrozit constatând cât de răspândit este răul. Nu trebuie să ne fie teamă: totul în natură este construit după legi extrem de înţelepte. Dacă rădăcinile noastre nu sunt suficient de profunde, suntem incapabili să extragem din pământ elementele hrănitoare de care avem nevoie, rezistând în faţa furtunilor vieţii.

Să aprofundăm acum această anologie dintre om şi arbore. Rădăcinile corespund stomacului şi sexului. Da, omul este înrădăcinat pe pă-

mânt datorită stomacului care îi permite să se hrănească şi a sexului care îi permite să se reproducă. Trunchiul este reprezentat de plămâni şi de inimă, adică de sistemul respirator şi de cel circulator care conţin curenţii arteriali şi venoşi. În trunchi, curentul descendent transportă seva elaborată care hrăneşte copacul, în timp ce curentul ascendent transportă seva brută până la frunze unde ea se transformă.

La fel se întâmplă și în noi cu circulația generală a sângelui: sistemul arterial transportă sângele curat, iar sistemul venos pe cel deja viciat. Cei doi curenți lucrează împreună pentru conservarea arborelui omenesc.

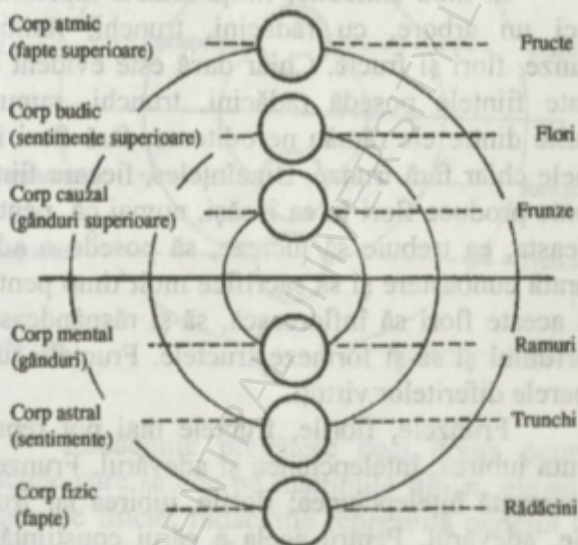
Frunzele, florile și fructele corespund capului. Toate gândurile reprezintă fructele omului, deoarece omul fructifică prin intermediul capului. Dar rădăcinile, trunchiul (cu crengile) precum și frunzele, florile și fructele sunt legate între ele.

Să vedem acum corespondența pe care o putem stabili între arbore și diferitele noastre corpuri. Rădăcina corespunde corpului fizic; trunchiul, corpului astral și ramurile, corpului mental. Cele trei corpuri: fizic, astral și mental alcătuiesc natura noastră inferioară, adică personalitatea. Ele sunt cele trei corpuri care ne permit să acționăm, să simțim și să gândim, dar în regiunile inferioare. Apoi, constatăm că există o corespondență între corpul cauzal și frunze, între corpul budic și flori și între corpul atmic și fructe. Ele formează trinitatea superioară, individualitatea, și datorită ei omul poate gândi, simți și acționa în regiunile superioare.

Să luăm exemplul stomacului, el fiind o uzină în care se transformă materia brută; aici se

găsesc rădăcinile ființei noastre fizice. Materia primă pe care o furnizăm stomacului este

NATURA SUPERIOARĂ

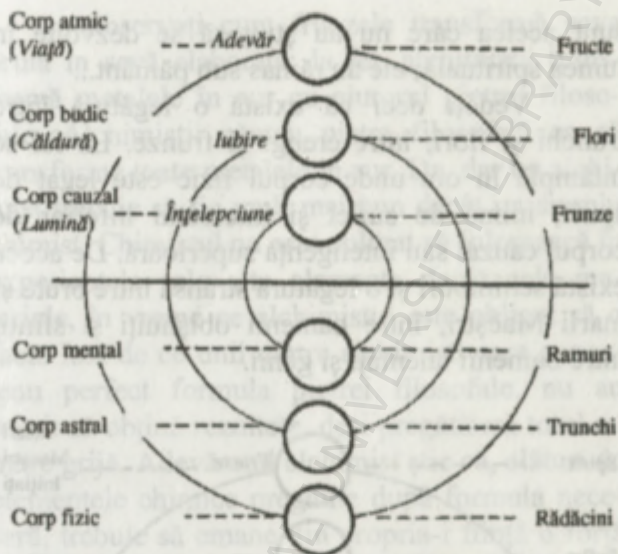
NATURA INFERIOARĂ

răspândită apoi în plămâni, în inimă și creier; ea se transformă în gânduri, în sentimente, iar aceste gânduri și sentimente coboară la rândul lor în organism pentru a hrăni celulele cu energia lor subtilă. Astfel se fac schimburi permanente între

ființa noastră fizică și cea psihică, dar și între eul nostru inferior și Eul nostru Superior. Moartea s-ar instala în noi, dacă nu ar exista aceste schimburi, această circulație a energiilor.

În mod simbolic, ființa umană reprezintă deci un arbore, cu rădăcini, trunchi, ramuri, frunze, flori și fructe. Chiar dacă este evident că toate ființele posedă rădăcini, trunchi, ramuri, multe dintre ele rămân neroditoare, fără flori iar unele chiar fără frunze. Bineînțeles, fiecare ființă poate produce flori în ea însăși, numai că, pentru aceasta, ea trebuie să lucreze, să posede o adevărată cunoaștere și să sacrifice mult timp pentru ca aceste flori să înflorească, să-și răspândească parfumul și să-și formeze fructele. Fructele sunt operele diferitelor virtuți.

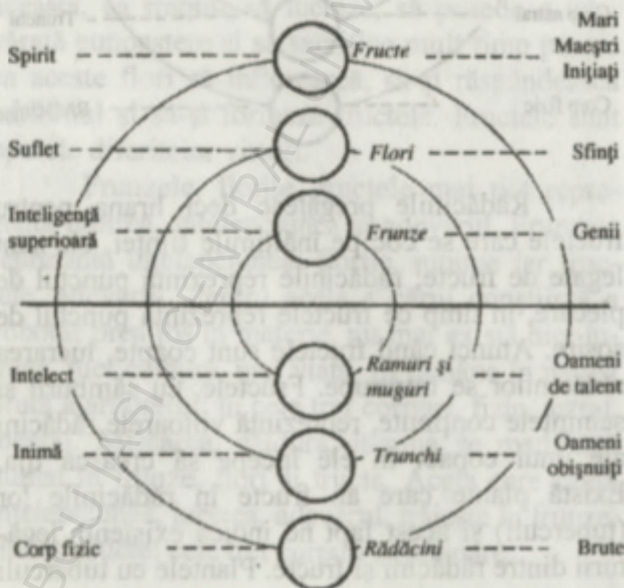
Frunzele, florile, fructele mai pot reprezenta iubirea, înțelepciunea și adevărul. Frunzele reprezintă înțelepciunea; florile, iubirea iar fructele, adevărul. Pentru acela a cărui conștiință a coborât prea jos în materie, nu mai există nici lumină, nici căldură, nici viață. El rămâne în partea brută a arborelui: în cele trei corpuri, fizic, astral, mental. Mișcarea, căldura, lumina se manifestă numai în frunze, flori și fructe. Acela care caută înțelepciunea, iubirea, adevărul, trăiește în frunze, flori și fructe: cele trei corpuri superioare.

Rădăcinile pregătesc deci hrana pentru fructele care se coc pe înălțimile ființei, ele sunt legate de fructe; rădăcinile reprezintă punctul de plecare, în timp ce fructele reprezintă punctul de sosire. Atunci când fructele sunt coapte, lucrarea rădăcinilor se întrerupe. Fructele, cu sâmburii și semințele conținute, reprezintă viitoarele rădăcini ale unui copac: în ele începe să crească tija. Există plante care au fructe în rădăcinile lor (tuberculi) și acest fapt ne indică existența legăturii dintre rădăcini și fructe. Plantele cu tuberculi

sunt acelea care nu au ştiut să se dezvolte în lumea spirituală; ele au rămas sub pământ...

Vedeţi deci că există o legătură între trunchi şi flori, între crengi şi frunze. La fel se întâmplă în om unde corpul fizic este legat de spirit, inima de suflet şi intelectul inferior de corpul cauzal sau inteligenţa superioară. De aceea există schimburi şi o legătură strânsă între brute şi marii Maeştri, între oamenii obişnuiţi şi sfinţi, între oamenii talentaţi şi genii.

Observați cum frunzele transformă seva brută în sevă elaborată; la fel, alchimiștii transformă metalele în aur cu ajutorul pietrei filosofale. Alchimiștii căutau piatra filosofală ca să transforme toate metalele în aur. Da, dar un alchimist trebuie să fie mult mai bun decât un simplu chimist. Chimistul nu este obligat să folosească în experiențele sale alte elemente decât cele materiale, în vreme ce alchimistul este obligat să o facă. Iată de ce unii dintre alchimiști care cunoșteau perfect formula pietrei filosofale, nu au reușit să obțină rezultate, deși pregătiseră totul cu mare grijă. Adevăratul alchimist știe că, alături de elementele chimice pregătite după formula necesară, trebuie să emane din propria-i ființă o forță care să declanșeze un proces special. Din punct de vedere intelectual, mulți oameni cunosc secrete, dar nu obțin rezultate pentru că nu posedă puterea necesară. Fabricarea pietrei filosofale este mai puțin un proces fizic, fiind mai degrabă unul psihic și spiritual. Acela care dorește să obțină piatra filosofală trebuie să studieze virtuțile, să le realizeze în el însuși, fiindcă numai în aceste condiții materia i se va supune.

Observaţi cum frunzele transformă seva brută în sevă elaborată, la fel alchimiştii transformă metalele în aur cu ajutorul pietrei filosofale. Alchimistul caută piatra filosofală ca să transforme toate metalele în aur. Da, dar un alchimist trebuie să fie mult mai mult decât un simplu chimist. Chimistul nu este obligat să folosească în experienţele sale alte elemente decât cele materiale, în timp ce alchimistul este obligat să o facă. Iată de ce unii dintre alchimiştii care cunoşteau perfect formula pietrei filosofale, nu au reuşit să obţină rezultate, deşi pregătiseră totul cu mare grijă. Adevăratul alchimist ştie că, alături de elementele chimice pregătite după formula necesară, trebuie să emane din propria-i fiinţă o forţă care să declanşeze un proces special. Din punct de vedere intelectual, mulţi oameni cunosc secretele, dar nu obţin rezultate pentru că nu posedă puterea necesară. Fabricarea pietrei filosofale este mai puţin un proces fizic, cât unul de ordin psihic şi spiritual. Acela care doreşte să obţină piatra filosofală trebuie să studieze întâi, să o realizeze în el însuşi, fiindcă numai în aceste condiţii materia devine supusă.

III

CARACTER ŞI TEMPERAMENT

În general, spunem că fiecare ființă vie, animal, insectă sau om, are specificul său sau, ca să folosim un termen mai cunoscut, își are propriile sale caracteristici. În timpul unei conversații, folosim indiferent cuvintele „temperament" și „caracter" și totuși în realitate ele nu reprezintă același lucru.

Temperamentul este strâns legat de natura vitală; el reprezintă ... a tuturor „instinctelor", a tendințelor, a impulsurilor pe care omul le poate corecta sau reprima cu dificultate, pentru că ele își au rădăcina în natura sa biologică și fiziologică. Temperamentul corespunde mai ales laturii animale.

Cât despre caracter, putem spune că el nu se desparte de temperament, dar el reprezintă latura funcțională, conștientă, voluntară. Caracte-
[illegible]

În general, spunem că fiecare ființă vie, animal, insectă sau om, are specificul său sau, ca să folosim un termen mai cuprinzător, își are propriile sale caracteristici. În timpul unei conversații, folosim indiferent cum cuvintele „temperament“ și „caracter“ și totuși în realitate ele nu reprezintă același lucru.

Temperamentul este strâns legat de latura vitală; el reprezintă o sinteză a tuturor instinctelor, a tendințelor și impulsurilor pe care omul le poate corecta sau suprima cu dificultate, pentru că ele își au rădăcina în natura sa biologică și fiziologică. Temperamentul corespunde mai ales laturii animale.

Cât despre caracter, putem spune că el nu se disociază de temperament, dar el reprezintă latura intelectuală, conștientă, voluntară. Caracterul este rezultatul unei lucrări conștiente prin care

omul a reuşit să schimbe - adăugând sau renunţând - ceva din temperamentul său, cu ajutorul inteligenţei, a sensibilităţii, a voinţei sale. Caracterul este comportamentul unei fiinţe conştiente care ştie ceea ce face sau încotro se îndreaptă, în timp ce temperamentul reprezintă numai impulsurile naturii sale biologice, tendinţele inconştiente şi subconştiente. Caracterul este ca o trăsătură a tuturor particularităţilor temperamentului, dar controlate şi stăpânite.

Este aproape imposibil să modifici temperamentul, deoarece fiecare fiinţă vine pe lume cu unul bine determinat. El este asemănător caracterului, fiind construit din tendinţe conştiente ale fiinţei care gândeşte, care doreşte să se afirme din ce în ce mai bine - sau mai rău - el poate da naştere unei atitudini, unui mod de manifestare care este adeseori în contradicţie cu temperamentul. Acesta este caracterul. Într-un fel, el poate fi considerat un temperament nuanţat, colorat, orientat şi dirijat spre un scop, un ideal. El este ca un obicei conştientizat care sfârşeşte prin a-şi modifica natura. Caracterul nu există la naştere, el se formează cu timpul. Putem vedea acest lucru la copii: ei au un temperament, dar nu posedă încă un caracter.

Hipocrate deosebea patru tipuri de temperamente: sanguin, biliar (coleric), nervos şi limfatic. Dar există şi alte clasificări. Pentru astrologia tradiţională există şapte tipuri: solar, lunar, mercurian, venusian, marţian, jupiterian, saturnian. Putem de asemenea distinge trei tipuri de temperament, ţinând cont de faptul că omul este mai mult instinctiv (când predomină latura biologică), mai mult sentimental (când predomină latura afectivă) sau mai mult intelectual (când predomină latura mentală).

Temperamentul este deci ceea ce este, dar mediul, familia, societatea, instruirea etc. exercită asupra lui o influenţă care transformându-l, modelează caracterul. Individul îşi formează caracterul în funcţie de mediul în care trăieşte, el putându-se astfel ameliora sau deteriora. În caracter intervine deci voinţa personală şi conştientă ce joacă un rol important, fiindcă ea ne arată ceea ce omul a hotărât sau a acceptat să fie, dar şi influenţa celor din jur este la fel de importantă.

Cred că nu trebuie să mai insisit asupra faptului că nu este deloc întâmplător dacă ne naştem cu un anumit temperament. Acest lucru îl cunoaşteţi deja, el vine din vieţile anterioare, din

încarnările precedente: în trecut, prin gândurile, dorinţele, faptele sale, omul s-a legat de anumite forţe care îi determină acum subconştientul, adică temperamentul; în acest sens el nu poate interveni prea mult. Aici lucrurile se aseamănă cu sistemul osos: nici aici nimic nu poate fi schimbat, nu poate fi mărit nici craniul, nici nasul sau bărbia. La fel stau lucrurile şi în cazul elementelor inconştiente ale temperamentului, fiindcă în natură totul se transformă sau se poate transforma prin puterea gândului şi voinţă, dar aceste transformări sunt lente şi imperceptibile încât le putem considera ca inexistente în timpul unei încarnări. Totuşi, caracterul poate fi modificat, îmbunătăţit, şlefuit, şi tocmai aceasta este lucrarea discipolului unui Învăţământ Spiritual.

Să presupunem că un om este dinamic, înflăcărat, chiar violent; el este atât de brutal şi de categoric încât nu reuşeşte să pronunţe o frază fără a-i răni pe ceilalţi sau a le leza interesele. Temperamentul său impulsiv îl îndeamnă să provoace explozii şi erupţii. Dar într-o bună zi, acest om îşi dă seama că atitudinea lui aduce mari prejudicii şi cu voinţa sa el va reuşi, după un timp, să-şi îndulcească caracterul, să pună - cum se spune – un strop de apă în vin. În realitate, el este

mereu capabil să riposteze cu injurii sau lovituri - şi aşa va fi cât va trăi - dar datorită voinţei sale, el reuşeşte să se domine, să-şi stăpânească gesturile, cuvintele, privirile care nu vor mai provoca necazuri. Acesta este caracterul.

Caracterul este deci o formă de comportament (comportament faţă de cei din jur şi faţă de tine însuţi), grefat pe temperament. El este o atitudine, un mod de a acţiona care rezultă din unirea, unificarea diverselor elemente, calităţi sau defecte determinate.

Lucrarea discipolului trebuie să se bazeze pe aceste cunoştinţe despre temperament şi caracter, pentru ca el să reuşească în pofida unui temperament nepotrivit să-şi modeleze caracterul, devenind bun, măreţ, generos. Bineînţeles, nu este uşor, altfel toţi oamenii ar fi ajuns să aibă un caracter divin, dar trebuie să lucrăm în acest sens.

Să revenim la exemplul arborelui. Unde este temperamentul său? În rădăcini. Ele sunt acelea care determină toate structurile, calităţile, forţele copacului. Cât despre caracter... bineînţeles, un copac nu poate avea caracter, dar în acelaşi timp florile şi fructele au calităţi, au proprietăţi unice (astringente, laxative, calmante, exci-

tante, nutritive etc...) deci putem spune că ele constituie „caracterul“ arborelui. Ei bine, el nu ar reuşi să dea naştere manifestărilor lui caracteristice dacă nu ar putea produce florile şi fructele, dacă nu ar exista rădăcinile. Şi nici omul nu ar putea avea caracter dacă nu ar avea temperament. Temperamentul îl ajută să respingă sau să cultive elemente ale caracterului său. Este ca o uzină sau ca un laborator: aşa laborator, aşa produs; aşa uzină, aşa marfă. Totul este determinat.

Nu putem vorbi despre caracter în cazul animalelor. Caracterul pisicilor, al câinilor, al şoarecilor constă în felul lor de a muşca, de a zgâria, de a lătra, de a mânca, de a alerga. Există prea puţine referinţe. Animalele nu au decât temperament, fiindcă aşa cum tocmai am afirmat, caracterul este o particularitate pe care omul şi-o formează conştient în el însuşi; în timp ce, animalele nu pot face nimic pentru a se transforma, ele rămân aşa cum le-a gândit natura. Deci, diferenţa dintre animale şi oameni constă în aceea că animalele sunt limitate la temperamentul lor, ele sunt condamnate să rămână la nivelul impus de natură, credincioase instinctului lor. Atunci când se distrug între ele, animalele sunt neştiutoare, ele nu încalcă nici o lege a naturii, deoarece tocmai

după aceste legi ele acţionează. În timp ce, omul dispune de nenumărate posibilităţi şi condiţii favorabile de a se transforma în bine sau rău sau chiar a încălca legile naturii, fără dorinţa de a i se supune acesteia.

Ajungem acum la o problemă practică: cum să ne transformăm. Evident, este foarte greu, materia fiinţei noastre fizice şi psihice rezistă, ea nu se lasă modelată. Totuşi este posibil şi vom vedea cum.

Materia există sub patru forme: solidă, lichidă, gazoasă şi eterică corespunzând celor patru elemente; pământ, apă, aer, foc. Fiecare dintre aceste patru elemente se caracterizează printr-o mai mare subtilitate şi mobilitate în raport cu precedentele. Putem spune că aceste patru mari categorii se regăsesc în omul însuşi: pământului îi corespunde corpul fizic, apei îi corespunde corpul astral (inima); aerului îi corespunde corpul mental (intelectul); focului îi corespunde corpul cauzal (spiritul). Ce legături există între toate aceste elemente? Pentru a înlelege, trebuie să citim acum o pagină din marea carte a naturii vii.

O persoană se întorcea într-o zi dintr-o plimbare la malul mării. Am întrebat-o: „- Ce aţi văzut acolo? - Oh, nimic deosebit. - Cum aşa, nu

aţi văzut nimic? - Nu era nimic de văzut: marea era calmă, soarele strălucea, cam atât. - Dar exista acolo ceva esenţial, ceva care dacă l-aţi fi văzut şi înţeles, v-ar fi transformat întreaga viaţă, întreaga fiinţă." Evident, m-a privit cu uimire. Atunci am întrebat-o: „Aţi văzut stâncile? - Da. - Ştiţi cine a făcut această lucrare? - Apa, bineînţeles, izbindu-se de ele. - Şi cine a împins apa? - Aerul. - Şi cine a pus aerul în mişcare? - Cred că soarele. - Ah, deci am ajuns unde am vrut!" Dar cum ea mă privea în continuare uimită, i-am explicat.

Soarele pune aerul în mişcare, aerul acţionează asupra apei şi apa acţionează asupra pământului. Să traducem: spiritul acţionează asupra intelectului, intelectul acţionează asupra inimii, iar inima va acţiona asupra corpului fizic. De aceea trebuie să învăţaţi să lucraţi cu spiritul vostru, fiindcă acesta va ilumina intelectul, intelectul va lumina la rândul său inima, iar inima va purifica corpul fizic. Da, înţelegând lucrarea celor patru elemente vă veţi putea transforma: mai întâi caracterul, şi într-o bună zi s-ar putea chiar şi temperamentul să fie influenţat. Există posibilitatea să vă transformaţi în totalitate, dar cu condiţia să începeţi cu începutul, adică cu spiritul. Puneţi în spiritul vostru o fiinţă sublimă, un înalt ideal şi

concentraţi-vă zilnic asupra lui: el va introduce în voi vibraţii noi ce se vor propaga încet-încet până în profunzimea fiinţei voastre.

Evident, este o lucrare de lungă durată ale cărei rezultate nu vor apare imediat, dar aceasta nu trebuie să vă oprească din drum. Priviţi cât timp i-a trebuit mării să modeleze stâncile! Fiţi deci curajoşi, şi veţi ajunge într-o zi să modelaţi „stânca" voastră, corpul vostru fizic.

[illegible]
acolo ceva esențial [illegible]
[illegible]
a pus aerul [illegible]
deci am ajuns unde am vrut. Dar cum ea mă privea în continuare uimită, i-am explicat:

Soarele pune aerul în mișcare, aerul acționează asupra apei și apa acționează asupra pământului. Să traducem: spiritul acționează asupra intelectului, intelectul acționează asupra inimii, iar inima va acționa asupra corpului fizic. Iată de ce trebuie să [illegible] și lucrați cu spiritul vostru, fiindcă [illegible] va domina intelectul, intelectul va lumina [illegible] și inima, iar inima va purifica corpul fizic. Da, înțelegând lucrarea celor patru elemente vă veți putea transforma: mai întâi caracterul, și într-o bună zi s-ar putea [illegible] și temperamentul să fie influențat. Există posibilitatea să-l transformați în întregime, dar cu condiția să începeți cu începutul, adică cu spiritul. Puneți în spiritul vostru o ființă sublimă, un ideal [illegible]

IV

MOŞTENIREA REGNULUI ANIMAL

Ființa umană este o sinteză a tot ce există în univers. Nu fiți deci uimiți afirmând că și animalele se află în ea; ele au trecut în subconștientul ei sub formă de instincte, de înclinații, de tendințe. Viața noastră instinctivă și pasională reprezintă o turmă de animale pe care avem obligația să le domesticim și să le punem la lucru, cum s-a procedat deja cu câinii, boul, [illegible] ca-pra, pisica, [illegible], elefantul etc.

Atunci când Adam și Eva se aflau în Paradis, ei trăiau în armonie cu animalele și chiar animalele [illegible] în prezența lor. Adam se ocupa de ele și [illegible] și [illegible]. Veți spune că [illegible] Adam în loc [illegible], dar dacă ați fi avut la dispoziție [illegible] Analele [illegible] ați [illegible] ca [illegible], ființa umană putea lucra, [illegible] toate forțele naturii erau în armonie cu ea și i se supu-

Ființa umană este o sinteză a tot ce există în univers. Nu fiți deci uimiți afirmând că și animalele se află în ea; ele se găsesc în subconștientul ei sub formă de instincte, de impulsuri, de tendințe. Viața noastră instinctivă și pasională reprezintă o turmă de animale pe care avem obligația să le domesticim și să le punem la lucru, cum s-a procedat deja cu calul, boul, câinele, capra, pisica, oaia, câinele, elefantul etc...

Atunci când Adam și Eva se aflau în Paradis, ei trăiau în armonie cu animalele și chiar animalele trăiau bine împreună. Adam se ocupa de ele și el era înțeles și ascultat. Veți spune că nu ați citit niciodată asemenea lucruri în lucrările istorice, da, dar dacă ați fi avut la dispoziție Cronica Akașa, Analele Omenirii, ați înțelege că înainte de a fi alungată, ființa umană poseda lumina, cunoașterea, frumusețea, puterea, iar toate forțele naturii erau în armonie cu ea și i se supu-

neau. Dar, atunci când s-a hotărât să asculte alte voci şi să urmeze alte voinţe, simbolizate în Facerea de şarpe, fiinţa umană şi-a pierdut lumina şi puterea asupra animalelor între care s-a produs o adevărată separaţie: unele au continuat să urmeze omul rămânându-i credincioase, în timp ce altele nu i-au putut ierta greşeala.

Bineînţeles, majoritatea oamenilor este departe de a accepta o asemenea idee, ei nu văd nici o legătură între propria lor natură şi cea animalelor. Dar eu vă pot spune că multe dintre stările noastre interioare au forma tigrilor, a mistreţilor, a crocodililor; a leoparzilor, a cobrelor, a scorpionilor, a caracatiţelor, în timp ce altele iau forma păsărilor încântătoare, gingaşe. O întreagă faună mişună în noi. Dacă vă imaginaţi că animalele preistorice precum dinozaurii, ihtiozaurii, pterodactilii, diplodocuşii şi mamuţii au dispărut, vă înşelaţi, ei se află încă în noi. Veţi spune: „Dar nu există atât de mult loc în noi!“ Bineînţeles, dar ei se află într-o altă formă, în corpul nostru astral şi în mentalul inferior. Trebuie să înţelegeţi că nici forma, nici dimensiunile animalului nu au importanţă, ci natura sa, chintesenţa manifestărilor sale.

Aţi remarcat desigur că, independent de aspectul său fizic, fiecare animal este cunoscut printr-o însuşire particulară. Despre iepure nu se

spun prea multe lucruri în legătură cu felul lui de a se hrăni, despre urechile lui prea lungi şi late, în schimb se vorbeşte despre temperamentul lui fricos. Despre lup nu se spune că ar avea gâtul subţire sau că poate străbate distanţe lungi, ci se vorbeşte despre instinctul lui de a ucide: când îi este foame, el intră într-o stână şi nu se mulţumeşte cu o singură oaie pentru hrană, ci omoară mai multe. Leul se caracterizează prin mândrie şi îndrăzneală; tigrul, prin cruzime; uliul, prin vederea ageră şi pasiunea lui pentru înălţimi; ţapul, prin senzualitate; porcul, prin murdărie; pisica, prin spiritul independent şi prin supleţe; boul, prin răbdare; cămila, prin sobrietate; cocoşul, prin combativitate etc. Dacă ar trebui să enumerăm toate animalele, nu am mai termina.

Deci, prin calităţile şi defectele lor, animalele se regăsesc în fiinţa noastră. Pe de altă parte, este la fel de adevărat că unele persoane au o înfăţişare care ne aminteşte mult de capul unui animal. Deseori am verificat chiar eu câtă dreptate avea fizionomistul elveţian Lavater notând asemănările între anumite fiinţe umane şi animale: porci, berbeci, maimuţe, câini, cai, cămile, găini, peşti etc...

Studiaţi-vă cu atenţie şi veţi descoperi o grămadă de animale în voi înşivă: veţi vedea că unul sau altul dintre sentimente reprezintă un leu,

altul un scorpion. Gândurile corespund lumii înaripate, ele au o analogie cu păsările, în timp ce sentimentele îmbrăţişează un domeniu extrem de vast: reptile, patrupede, oameni dar şi elementali, larve, spirite dezâncarnate... Nimic nu a dispărut din toate seminţiile şi triburile ce au existat vreodată. Totul trăieşte în om, dar este greu de înţeles în ce stare a materiei au rămas aceste forme. Deocamdată, eu vă voi spune numai câteva cuvinte, dar reţineţi că în fiinţa umană totul este îngrămădit: munţii, lacurile, râurile, oceanele, mlaştinile, copacii, florile, cristalele, mineralele, metalele şi evident animalele.

Să vedem acum care este rolul omului. Omul are ca misiune să îmblânzească, să armonizeze şi să împace totul în el însuşi. Astfel, animalele sălbatice se vor transforma în animale domestice care vor lucra pentru el. Este în interesul său, vedem acest lucru în viaţa zilnică: un ţăran care posedă multe animale domestice le pune să lucreze pământul, să transporte poverile, el trăieşte şi se îmbogăţeşte datorită muncii lor.

Oamenii au un rol important în creaţie, dar l-au uitat îndepărtându-se de Sursă. Ei nu ştiu care le este destinul şi în loc să educe animalele din ei înşişi, acţionează asemenea acestora; se distrug şi se devorează între ei. Hainele, deco-

rurile, casele, câteva cărţi, câteva opere de artă, toate acestea mai rămân omeneşti, mărturisesc ceva cultură, dar viaţa interioară este groaznică... o foială de tot felul de animale sălbatice: da, aceleaşi instincte, aceleaşi pofte, aceleaşi cruzimi. Să nu credeţi că fiinţa umană s-a debarasat de animale. Dar cum nu le vede, ea nu se gândeşte că ar putea trăi în gândurile, în sentimentele sale. Şi totuşi ele există! Gelozia, ura, dorinţa de răzbunare, sunt de fapt animale! Lucrarea noastră este aceea de a le domestici, de a le cuminţi, pentru a le determina să ne slujească. Furia, orgoliul, forţa sexuală, toate trebuie înhămate, domesticite, pentru a servi binelui. Acela care ştie să îmblânzească animalele sălbatice care locuiesc în fiinţa sa, va putea conta pe lucrarea făcută de acestea şi va trăi în belşug.

Priviţi ceea ce se întâmplă în anumite locuri sau în anumite ţări încă sălbatice. Dacă oamenii nu supraveghează copiii, păsările de curte, vitele, dacă nu iau măsuri pentru a le proteja, animalele sălbatice le pot ucide, devora. La fel, dacă omul nu ştie să se păzească, din când în când animalele sălbatice vor veni pentru a-i devora copiii. Dar cine sunt copiii? Ei sunt gândurile frumoase, sentimentele curate, elanurile şi inspiraţiile bune pe care le-a lansat în lume. Dacă nu le protejează, ele vor fi mâncate de alţii, de forţele ostile care le

pândesc şi fac ravagii în „coteţ“, în „staul“ şi printre copii... Apoi, oamenii se întreabă de ce sunt săraci, mizerabili, slabi... De câte ori nu am verificat aceste lucruri! Când cineva îmi spune: „Aveam proiecte foarte bune, dar nu le mai am. Mi-am pierdut inspiraţia, entuziasmul...“ îmi vine să îi răspund: „Toate acestea se întâmplă pentru că nu aţi fost vigilent, aţi adormit, şi animalele sălbatice au venit să vă distrugă.“ Deseori nu spun nimic, pentru că nu sunt crezut şi ştiu acest lucru. Şi totuşi, cum putem explica acest fapt, că toate elanurile bune au dispărut ?

Această problemă a animalelor din om este foarte importantă. Pentru a le domina, trebuie să fim foarte puternici şi această forţă nu poate fi dată decât prin puritate şi iubire. De exemplu, în India, anumili asceţi sau yoghini care s-au retras în păduri nu sunt îngrijoraţi că sălbăticiunile se plimbă în jurul lor, ele nu le fac nici un rău. Animalele sunt foarte sensibile, ele simt aura, lumina care ţâşneşte din aceste fiinţe. Oamenii sunt aceia care nu au nici un pic de sensibilitate, dar animalele simt. Deci, ca să-şi poată îmblânzi animalele sale interioare, omul trebuie să întreţină în el lumina, puritatea, iubirea, adică trebuie să se apropie din ce în ce mai mult de Dumnezeu. În acel moment, animalele vor începe să simtă că el redevine un adevărat stăpân pentru ele, şi vor fi

obligate să asculte. Altfel, puteţi face orice vreţi, dar ele nu vă vor asculta.

Eu nu sunt singurul care a făcut această descoperire: înaintea mea, mii de persoane au aflat felul în care animalele se supun aceluia care merge pe drumul luminii. Dar eu vorbesc mai degrabă despre animalele interioare, pentru că despre celelalte nu este necesar să vorbim: nu veţi avea prea des ocazia să vă plimbaţi în pădure unde aţi putea întâlni animale. Când am călătorit în India, am avut ocazia să vizitez regiuni în care se aflau tigrii. Am fost prevenit, şi ceea ce este extraordinar este că nu am văzut niciunul. Cum a fost posibil? Poate că s-au temut de mine simţind că sunt mai crud decât ele, aşa că au dezarmat, sau poate că nu meritam să le întâlnesc! De aceea eu nu ştiu dacă aş putea îmblânzi animalele sălbatice care trăiesc în păduri...

În timpul prigoanei creştinilor, au existat cazuri în care fiarele din arenă au cruţat unele victime, în timp ce pe altele le sfâşiau. Acest lucru nu se datora faptului că victimele erau păcătoase sau lipsite de credinţă, ci pentru că ele erau predestinate acelei morţi. Nu este deloc întâmplător felul în care moare cineva, fie că este vorba despre muşcătura unui şarpe, prăbuşirea unei case, opărire, otrăvire, înec, un foc de re-volver sau o lovitură de cuţit, totul fiind dinainte

stabilit, dintr-un motiv bine determinat. Fiecare fiinţă are legături precise cu unul din cele patru elemente şi în funcţie de situaţie, pământul, apa, aerul sau focul intră în acţiune.

Îmblânzirea propriilor animale este o lucrare demnă de a fi făcută şi există mari avantaje dacă reuşiţi. Dacă puteţi îmblânzi animalele interioare, puteţi acţiona ulterior asupra celor exterioare. Nu putem acţiona asupra altora dacă nu putem acţiona asupra noastră înşine. Am văzut mulţi îmblânzitori de animale în diverse ţări. Evident, faptul că îmblânzesc animale nu înseamnă că au reuşit să-şi stăpânească propriile sălbăticiuni interioare: ei au reuşit să le supună cu ajutorul fricii pe care o insuflă animalelor, iar acestea ascultă pentru că nu pot face altfel, acesta este adevărul; dar dacă îşi slăbesc vigilenţa, animalele se vor arunca imediat asupra lor.

Când eram elev la liceul din Varna, în Bulgaria, un îmblânzitor de şerpi a venit într-o zi să ne facă o demonstraţie. Era îmbrăcat în galben şi avea cu el saci cu şerpi de toate felurile, chiar veninoşi. Scotea câţiva dintre ei, îi aşeza pe masă şi îi privea cu intensitate. Avea o privire formidabilă, iar şerpii dădeau înapoi în faţa lui. Toţi elevii din clasă au fost foarte impresionaţi. După un timp, am aflat că a murit muşcat de unul dintre

şerpii lui. Cu siguranţă, el nu a fost suficient de vigilent. Dacă el s-ar fi supravegheat, dacă s-ar fi dominat, dacă s-ar fi stăpânit, şi mai ales dacă ar fi reuşit să-şi răspândească iubirea în faţa căreia şi cel mai crud animal s-ar fi supus, cu siguranţă că nu ar fi fost muşcat.

Dar să lăsăm aceste lucruri. Ţineţi minte că toate regnurile naturii se găsesc în noi. Sistemul nostru osos corespunde regnului mineral; sistemul circulator, celui animal; sistemul nervos corespunde regnului uman. Apoi, urmează, sistemul auric, mult mai subtil decât reţeaua nervoasă, sistem care reprezintă limita dintre lumea umană şi lumea angelică...

Toate tipurile de învăţământ iniţiatic sunt de acord cu acest lucru: omul este un rezumat al creaţiei, de aceea este supranumit „microcosmos" sau lumea mică, ca reflex sau sinteză a „macrocosmosului" sau lumea mare, universul. Această cunoaştere explică lucrarea Iniţiaţilor: din moment ce toate regiunile universului sunt conţinute în fiinţa lor, ei ştiu că vor ajunge să atingă Cerul declaşând anumite mişcări în ei înşişi. Dar dacă Cerul este conţinut în om, din păcate la fel este şi Infernul. Da, acolo sunt prezenţi toţi diavolii. Din fericire, ei sunt puţin îngrădiţi, paralizaţi, ameţiţi, iar unii nici nu mişcă; dar dacă îi reanimăm, aşa

cum reanimăm un şarpe, imediat vom fi muşcaţi. Pentru a anihila un şarpe, trebuie să îl îngheţăm, fiindcă numai la căldură el devine periculos.

Există diferite tipuri de căldură, una fiind în mod special propice trezirii şarpelui: forţa sexuală. De câte ori nu suntem muşcaţi pentru că am încălzit prea tare şarpele! De aceea, Iniţiaţii încearcă să îl răcească puţin, ca să îl facă inofensiv. Iată la ce serveşte frigul. Trebuie să fim puţin mai reci în acest domeniu, dar să păstrăm o altă căldură, căldura inimii. Limbajul naturii este formidabil! Cum am putea încălzi şarpele? Eu nu sunt acela care vă va învăţa acest lucru, oamenii ştiu mai bine cum să o facă: cu alcool, afrodisiace sau cu anumite atitudini, cuvinte, priviri, parfumuri, muzică. În acel moment şarpele se trezeşte, şi primul gest pe care îl face este acela de a-l muşca pe imprudentul care l-a trezit.

Şarpele, balaurul se găsesc în noi înşine... dar şi porumbelul se află aici, el având însă o semnificaţie opusă şarpelului. Porumbelul şi şarpele nu se iubesc deloc. Şarpele detestă porumbelul, iar acestuia îi este frică de şarpe. Eu v-am explicat deja, din punct de vedere astrologic, identitatea uliului (porumbelului) şi a scorpionului (şarpelui). Vă amintiţi că cele patru Animale Sfinte: leul, taurul, uliul şi omul cores-

pund celor patru semne ale Zodiacului: Leul, Taurul, Scorpionul şi Vărsătorul. De ce oare uliul corespunde semnului Scorpionului? Pentru că, în trecut, uliul ocupa acest loc, dar în momentul în care omul a fost alungat din Paradis, uliul a fost înlocuit de Scorpion care simbolizează uliul decăzut. Scorpionul trebuie să redevină în acelaşi timp uliu şi porumbel. Întregul proces al sublimării forţei sexuale este conţinut în acest simbol.

pundreelor, pentru [illegible] ale Zodiacului: Leul, Taurul, [illegible] și Vărsătorul. [illegible] corespunde semnului Scorpionului? [illegible] în trecut, [illegible] ocupa acest loc, dar în momentul în care omul a fost alungat din Paradis, [illegible] a fost înlocuit de Scorpion care simbolizează [illegible]. Scorpionul [illegible] în același timp [illegible], întregul proces [illegible] forței [illegible] este cuprins în acest simbol.

[illegible] șarpele [illegible] lucru [illegible] alcool [illegible] șarpele se [illegible] face [illegible] este [illegible] trecut.

[illegible]

V

FRICA

Instinctul este un ghid bun în anumite circumstanțe, în altele însă, dimpotrivă. Într-o epocă în care omul se afla într-un stadiu primitiv, aproape de animale, instinctul era cel mai bun ghid; dar când, datorită dezvoltării creierului său, a atins un nivel superior, omul a primit alți ghizi: rațiunea, inteligența, iar acum el se bazează pe acestea și le urmează. Ceea ce era acceptabil sau bun în trecut, nu mai este acum, în prezent. Să luăm ca exemplu frica. Pentru animale, frica este un ghid foarte bun: ea este aceea care le salvează, cu ajutorul ei ele se instruiesc. Dar omului nu îi mai este necesară frica. De aceea, rolul Inițiaților a fost întotdeauna acela de a-și învăța pe discipoli să-și învingă frica. Încercările înfricoșătoare pe care trebuiau să le treacă discipolii în vechile sanctuare nu aveau alt scop decât acela de a-i face pe aceștia să-și învingă frica moștenită din regnul animal.

Instinctul este un ghid bun în anumite circumstanţe, în altele însă, dimpotrivă. Într-o epocă în care omul se afla într-un stadiu primitiv, aproape de animale, instinctul era cel mai bun ghid; dar când, datorită dezvoltării creierului său, a atins un nivel superior, omul a primit alţi ghizi: raţiunea, inteligenţa, iar acum el se bazează pe acestea şi le urmează. Ceea ce era acceptabil sau bun în trecut, nu mai este acum, în prezent. Să luăm ca exemplu frica. Pentru animale, frica este un ghid foarte bun: ea este aceea care le salvează, cu ajutorul ei ele se instruiesc. Dar omului nu îi mai este permisă frica. De aceea, rolul Iniţiaţilor a fost întotdeauna aceea de a-i învăţa pe discipoli să-şi învingă frica. Încercările înfricoşătoare pe care trebuiau să le treacă discipolii în vechile sanctuare nu aveau alt scop decât aceea de a-i face pe aceştia să-şi învingă frica moştenită din regnul animal.

Împotriva fricii nu s-a găsit un remediu mai bun decât iubirea: dacă iubiţi, nu vă mai este frică. Şi cunoaşterea este eficientă, dar nu la fel ca iubirea, pentru că iubirea ca şi frica aparţin domeniului instinctelor şi este mai uşor să domini sau să învingi un instinct cu ajutorul altui instinct decât prin raţiune sau cunoaştere. Se poate întâmpla uneori ca raţiunea să potolească frica, dar rezultatul nu este întotdeauna durabil sau sigur. În timp ce, dacă reuşiţi să atingeţi inima cuiva, el se va arunca în foc pentru voi. Dacă o femeie vede un necunoscut în pericol, ea s-ar putea să ezite să-şi asume riscul de a-l salva, dar dacă ar fi vorba despre copilul ei, ea s-ar grăbi să îl ajute fără să stea pe gânduri. Sau, o fată tânără, temătoare, nu se va încumeta să traverseze cimitirul în timpul nopţii; dar dacă ar trebui să-şi întâlnească iubitul, ea l-ar străbate fără teamă. Această îndrăzneală i-o dă numai iubirea.

În alte cazuri, este adevărat, cunoaşterea poate fi o armă contra fricii. Vă pierdeţi într-o pădure, nu cunoaşteţi drumul: este normal să vi se facă frică; dar dacă aţi şti cum să vă orientaţi, dacă aţi avea o lanternă, aţi merge liniştiţi. Ne este întotdeauna frică de necunoscut, de ceea ce nu ştim să folosim: asemenea animalelor cărora le este frică de foc, sau asemenea oamenilor primitivi care nu cunoşteau forţele naturii şi se temeau

de ele. Acum, când oamenii pot stăpâni aceste forțe, ei lucrează în centrale electrice sau nucleare apăsând pe un buton sau deschizând un robinet, și nu le este frică pentru că știu ceea ce manevrează. Dar cineva care nu se pricepe, nu va avea curajul să se apropie de ceea ce nu cunoaște.

Omul cultivat, omul civilizat nu se teme de elementele și de forțele naturii... îi este frică numai de soția sa, de vecin, de patron, de boală, de mizerie, de moarte și mai ales de opinia publică. Nu îi este frică poate nici de Dumnezeu, nici de Diavol, dar opinia publică îl face să tremure, și este gata să sacrifice totul pentru ea. Sunt multe temeri pe care omul civilizat nu a reușit să le învingă, deoarece frica este un instrument bine înrădăcinat în sufletul uman; trebuie luptat mult pentru a o învinge. Ea poate lua forme multiple: a fost alungată dintr-un loc, dar s-a instalat în altul...

Nastratin Hogea, care nu era deloc prost, a observat că fiecăruia dintre noi, indiferent că vrea sau nu să recunoască, îi este frică de ceva, și într-o zi în care nu mai avea nici un ban, s-a hotărât să se îmbogățească obligând oamenii să-și recunoască frica. Astfel, el se prezentă în fața sultanului spunându-i: „Fie ca binecuvântarea lui Alah să coboare asupra ta. Am venit să-ți cer o favoare: permite-mi să iau câte un bănuț de la fiecare din-

tre supușii tăi căruia îi este frică. - Nu este mare lucru, îți acord această favoare." După un timp, Nastratin Hogea se întoarse din călătoria sa cu trei cămile încărcate cu monezile adunate, deoarece, într-un fel sau altul, aceia pe care i-a întâlnit i-au arătat prin cuvinte sau atitudine că se temeau de ceva sau de cineva. El se prezentă în fața sultanului și îi spuse: „Toți au fost obligați să-mi dea o monedă, nu a existat nici unul care să nu fi avut vreo temere... și acum am venit să-mi dai și tu un bănuț. - Oh, spuse sultanul, vei pleca de la mine bâlbâind, nu mi-e frică de nimic." Dar cum era foarte generos, îl invită pe Nastratin Hogea să mănânce și să bea împreună cu el și suita sa. În mijlocul petrecerii, Nastratin Hogea, care era așezat lângă sultan, îi spuse dintr-o dată cu voce tare: „Maiestate, am întâlnit în călătoriile mele o femeie încântătoare. Pentru că mi-ai permis să devin bogat, aș dori să ți-o ofer, este cu adevărat demnă de haremul tău. Dacă vrei, merg în căutarea ei. - Nu vorbi așa tare, spuse sultanul, te-ar putea auzi favorita mea. - Vezi, îți este și ție frică de ceva, așa că-mi datorezi un bănuț."

Veți spune: „Dar este chiar atât de important să nu ne fie frică? Putem trăi cu frica!" Da, bineînțeles, dar priviți: întâlniți un câine pe stradă... Dacă începeți să alergați de frica lui, câinele simte, vă urmărește lătrând, atrăgând și alți

câini... şi iată cum, fiindu-vă frică, aţi adunat pe urmele voastre o adevărată haită ! Dacă în loc să vă fie frică şi să fugiţi, v-aţi fi întors spre câine spunându-i să tacă, el v-ar fi lăsat în pace.

În general, este bine ca în faţa unui pericol să rămâneţi câteva secunde nemişcaţi. Nu vorbiţi, nu mişcaţi, strângeţi pumnul drept respirând profund, legaţi-vă de Dumnezeu, şi veţi reuşi astfel să vă dominaţi celulele. Faceţi apoi ceea ce credeţi pentru a vă salva, dar înainte de orice, rămâneţi nemişcaţi. Dacă faceţi o mişcare, este ca şi cum aţi arunca în aer un baraj: sentimente dezlănţuite se vor răspândi şi nu veţi mai putea redresa situaţia. Aşa s-a întâmplat cu aceia care au sărit de la etaj ori s-au aruncat în foc.

În faţa pericolului, trebuie să rămâneţi imobili şi să vă legaţi de Providenţă, numai atunci veţi simţi cum vă inundă pacea, care este condiţia primordială pentru ca forţele binefăcătoare să se trezească; le veţi simţi şi veţi simţi şi puterea lor, fiindcă ele sunt mereu prezente în voi, dar trebuie să le creaţi condiţiile necesare de exprimare.

Această lege este adevărată atât pentru lumea interioară cât şi pentru cea exterioară. Când vă simţiţi ameninţaţi în interior, să nu „fugiţi", deoarece duşmanul vă va urmări, şi cu cât fugiţi mai mult, cu atât mai mult veţi fi muşcaţi şi sfâşiaţi. Procedaţi ca în cazul câinelui: întoarceţi

capul, priviţi puţin în faţă toate aceste creaturi care vă înspăimântă, şi ele vor fugi. Dar voi nu cunoaşteţi toate acestea şi, în loc să înfruntaţi pericolul, fugiţi la farmacist sau la psihiatru. Ei bine, creaţi astfel cele mai bune condiţii ca să deveniţi victime, fiindcă trebuie să ştiţi că există o lege conform căreia, dacă vă este teamă de ceva, daţi naştere condiţiilor necesare ca acest lucru să se producă. Deci, dacă nu vreţi să atrageţi o nenorocire, începeţi prin a înlătura frica. Veţi fi lăsaţi în pace atunci când sunteţi puternici.

Să luăm exemplul unui om căruia îi este frică să vadă femeile goale pentru că se teme să nu cadă pradă tentaţiei şi să-şi piardă stăpânirea de sine!... Ştim bine că această temere este din ce în ce mai rară, deoarece acum, dimpotrivă, se caută mai degrabă tentaţiile. Ei bine, teama oferă condiţii pentru căderea lui. De altfel, de ce este atât de rău să vezi o femeie goală? Nu în acest lucru stă răul, ci în acela de a fi slab şi a cădea. Nu trebuie să fim slabi, aici este tot secretul. Nu trebuie să ratăm şi să ne spunem apoi pentru a ne justifica: „A fost mai tare decât mine." Acela care spune acest lucru îşi semnează sentinţa la moarte. Nimic nu trebuie să fie mai tare decât voi.

Câţi oameni nu se refugiază în spatele acestei fraze: „A fost mai puternic decât mine!" Şi toţi găsesc că este normal, bineînţeles, pentru

că cei slabi se înțeleg unii pe alții. Dar un Inițiat va spune: „Iată un om lipsit de voință și de cunoaștere, care va întâlni întotdeauna ceva mai puternic decât el; fie că este vorba despre furie, senzualitate, gelozie, dorință de răzbunare, întotdeauna se va găsi ceva care să îl doboare." Când va sosi însă clipa de a stăpâni situația? Dacă nu începem în această încarnare să ne străduim să învingem anumite slăbiciuni, în cealaltă încarnare ne vom găsi în aceeași situație.

Oamenii sunt la cheremul temerilor lor fără să știe că acestea sunt rezultatul unei lipse de cunoaștere, a unei lipse de lumină. Dovada: când intrăm într-un loc întunecat, nu ne simțim în siguranță decât în clipa în care reușim să aprindem o lumină. Ce concluzie fantastică putem trage deci din acest fenomen pentru viața spirituală! Întunericul înseamnă neștiință, și pentru că simțim pericolele ce ne determină să fugim, ne este teamă.

Dacă aprofundăm problema, vom descoperi că însăși morala dată oamenilor este bazată pe frică: frica de a-i vedea cedând propriilor slăbiciuni. Pentru aceia care sunt puternici, capabili să se domine, totul este bine și este permis. Dar trebuie întotdeauna să fiți prudenți cu cei slabi ; trebuie chiar să li se interzică Cerul, fiindcă Cerul i-ar înnebuni. Gândiți-vă, atunci când sun-

tem slabi, totul devine periculos: iubirea, bunătatea, puritatea, lumina, bucuria... Chiar şi viaţa devine atunci periculoasă. Deci, ce ne mai rămâne? Nimic. Câte reguli nu au fost inventate din cauza slăbiciunilor omeneşti! Dar în ziua în care omul va deveni mai puternic, ceea ce îi este interzis, deocamdată, îi va fi recomandat. Atunci când anumite reguli morale nu vor mai avea motiv să existe, ele vor fi eliminate.

Atunci când omul nu va mai fura sau nu va mai comite vreun adulter, de ce oare ar mai fi obligat să asculte ordine privind acest subiect?... Eu vă voi spune chiar că s-a inventat căsătoria atunci când iubirea a început să dispară. S-a impus necesitatea unui contract pentru că oamenii nu mai ştiau ce reprezintă adevărata iubire. Altminteri, adevărata căsătorie este, de fapt, însăşi iubirea. Natura nu recunoaşte decât această căsătorie. Pentru societate însă, dacă nu aţi trecut pe la primărie sau la biserică, nu sunteţi consideraţi căsătoriţi, dar natura nu recunoaşte acest tip de alianţă, ea recunoaşte numai iubirea. Este atât de adevărat! S-a instituit căsătoria, dar oare aceasta îi împiedică pe oameni să se despartă? Nu, numai iubirea îi poate ţine alături.

Eu v-am mai spus că iubirea este cea mai bună armă împotriva fricii şi v-am dat şi exemple. Dar în realitate, numai iubirea pentru Creator,

pentru Acela care conduce totul, care împarte totul, care este cel mai bogat, cel mai frumos, cel mai puternic, vă poate oferi cu adevărat senzaţia că vă aflaţi la adăpost. Iar când vă simţiţi la adăpost, nu vă mai este frică: iată o lege psihologică foarte importantă. Dar psihologii preferă să se ocupe de toate dezechilibrele şi aberaţiile decât de sentimentele ce i-ar permite omului să triumfe în toate circumstanţele vieţii. Priviţi la aceia care au acceptat martiriul pentru credinţa lor, pentru o idee: de unde le venea forţa?... Atunci, de ce să rămâneţi întreaga viaţa tremurând în faţa celor mai mici lucruri? Cineva are bani: priviţi-l cum merge, cum dă ordine, cum încearcă să se impună... Dar luaţi-i banii şi veţi vedea: el se va scufunda, se va sinucide, pentru că nu se mai simte protejat de nimic. Puterea lui se găsea deci în bani, el însuşi nu era nici puternic, nici rezistent.

Stă scris în Evanghelii că acelora care le este teamă nu vor intra în Împărăţia lui Dumnezeu. Ceea ce dovedeşte cât de important este pentru un discipol să-şi învingă frica. El poate poseda alte virtuţi, dar dacă îi este frică, toate celelalte virtuţi nu îl vor ajuta să pătrundă în Împărăţia lui Dumnezeu. Vă uimeşte acest lucru? Nu, nu ar trebui. De câte ori nu aţi observat că frica se opune exprimării tuturor calităţilor bune!

Priviţi, de exemplu, cum frica de singurătate, de sărăcie, de dezonoare, de boală, de moarte, îi poate transforma pe oameni în laşi, în hoţi, în egoişti, în brute! Câte crime nu s-au comis de către oameni cărora le era frică să nu piardă un lucru la care ţineau şi de care se agăţau! În Antichitate, acela care vroia să treacă Iniţierea avea de înfruntat încercări în care trebuia să demonstreze că a învins frica. Iar noi, la rândul nostru, trebuie să ne învingem frica, ştiind că dincolo de aceste încercări care ne aşteaptă, de pericolele care ne ameninţă, se află Dumnezeu. Da, în spatele încercărilor la care suntem supuşi se află Dumnezeu care doreşte să ne instruiască. De aceea, pentru a scăpa de frică, trebuie să uităm complet de noi înşine ca să ne refugiem în conştiinţa legăturii noastre cu Dumnezeu.

Unde vă veţi putea ascunde, dacă este scris că trebuie să dispăreţi? Oamenii au plecat departe, dorind să scape de pericol, iar când se credeau la adăpost, moartea îi surprindea într-un alt mod chiar în acel nou refugiu. În loc să ne fie frică, trebuie să ne spunem că suntem în mâinile Domnului. Dacă El consideră că este necesară prezenţa noastră aici, El ne va salva, altminteri El ne va îndepărta. Este inutil să încercăm să ne menţinem viaţa, deoarece ea nu ne aparţine nouă, ci lui Dumnezeu. Frica este consecinţa acestei ig-

noranțe. De aceea, pentru a înfrânge frica, trebuie să ne consacrăm viața Domnului, astfel încât El să poată dispune de noi așa cum consideră. Singura teamă care ne este permisă, și pe care trebuie să o avem, este aceea de a nu încălca legile divine. Acela care se debarasează de această teamă este pierdut, toate pericolele îl pândesc. Frica de a încălca legile divine este un sentiment salvator ce trebuie să existe mereu viu în sufletul nostru.

De acum înainte, atunci când vă veți afla în fața unor greutăți, în loc să vă fie teamă și să fugiți, încercați deci să le faceți față, altminteri dușmanii nu vă vor lăsa în pace. Pentru a învinge dușmanii din planul astral și mental, trebuie să fiți îndrăzneți, adică să posedați iubirea și lumina, deoarece lumina (cunoașterea) și căldura (iubirea) produc forța care vă permite să triumfați.

norantă. De aceea, pentru a înfrânge frica, trebuie să ne consacrăm viața Domnului, astfel încât El să poată dispune de noi așa cum consideră. Singura teamă care ne este permisă, și pe care trebuie să o avem, este aceea de a nu încălca legile divine. Acela care se debarasează de această teamă este pierdut, căci pericolele îl pândesc. Frica de a încălca legile divine este un sentiment salvator ce trebuie să existe mereu viu în sufletul nostru.

De acum înainte, atunci când vă veți afla în fața unor greutăți, în loc să vă fie teamă și să fugiți, încercați deci să le faceți față, altminteri dușmanii nu vă vor lăsa în pace. Pentru a învinge dușmanii din planul astral și mental, trebuie să fiți îndrăzneți, adică să posedați iubirea și lumina, deoarece lumina (cunoașterea) și căldura (iubirea) produc forța care vă permite să învingeți.

VI

CLIŞEELE

Dacă îi consultați pe biologi în privința eredității, ei vă vor spune că toate trăsăturile de caracter pe care copilul le primește la naștere sunt conținute în cromozomi, și că modificând cromozomii se poate acționa asupra caracterului. Este adevărat că elementele necesare formării trăsăturilor caracteristice unui copil sunt conținute în cromozomi, dar aceștia nu reprezintă decât aspectul biochimic al problemei.

În Știința Ezoterică este scris că tot ceea ce există pe pământ are o dublură. Chiar și corpul nostru fizic are o dublură: corpul eteric, care are aceeași formă și îndeplinește aceleași funcții ca acesta, deși este alcătuit dintr-o materie diferită, mult mai subtilă. Corpul eteric este sediul memoriei, el având proprietatea de a înregistra și a conserva evenimentele exterioare, dar și propriile noastre fapte, dorințe și gânduri. Putem compara aceste înregistrări cu clișeele fotografice ce per-

mit multiplicarea aceloraşi imagini în mii de exemplare. Odată înregistrat, fiecare lucru (gând, sentiment, faptă) trebuie să se repete în mod obligatoriu; aşa se naşte obişnuinţa. Pentru a schimba un obicei trebuie să schimbăm clişeul.

Veţi înţelege mai bine dacă vă voi da un exemplu. Ce este o sămânţă? Un clişeu. Voi nu vedeţi traseul liniilor de forţă, dar puneţi sămânţa în pământ şi udaţi-o: soarele o va încălzi, şi nu peste mult timp veţi vedea apărând o mlădiţă, o tijă, frunze... Totul era deja schiţat în interiorul sămânţei de către o mână foarte inteligentă. Altfel, cum am putea explica aceste proporţii, această măsură, întreaga frumuseţe a unei plante, dacă în mica sămânţă nu ar fi ascuns un clişeu ale cărui linii de forţă canalizează energiile? La fel, dacă unii oameni sunt mereu împinşi să comită o anumită crimă, înseamnă că există în fiinţa lor clişee care, asemenea unor linii de forţă, îi împing în această direcţie. La început, nu se ştie când, poate în viaţa aceasta, poate într-o viaţă anterioară, ei au avut un gând, un sentiment, un gest care s-a gravat pe materia eterică a creierului; şi o dată ce clişeul s-a fixat, ei repetă mereu acelaşi gest sau sentiment, pentru că materia este fidelă. De aceea vă spuneam mai devreme că nu putem explica temperamentul unui copil numai cu ajutorul cromozomilor, aceasta venind mult mai de de-

parte. Dar biologii, care nu au studiat niciodată aceste probleme din punct de vedere iniţiatic, nu ştiu că în corpul eteric al omului se găsesc clişee anterioare vieţii prezente, şi tocmai aceste clişee posedă o importanţă mai mare decât cea a cromozomilor.

Să luăm acum câteva cazuri simple ale vieţii cotidiene. Cineva studiază pianul: dacă nu ţine cont de legile înregistrării, el învaţă o bucată muzicală foarte repede, cu mai puţină atenţie. Evident, graba şi lipsa atenţiei îl determină să comită cel puţin o greşeală înregistrată în subconştient. De îndată ce greşeala a fost făcută în subconştient, totul s-a sfârşit; după douăzeci sau treizeci de ani, chiar cunoscând lucrarea extrem de bine, dacă nu se concentrează, el va face aceeaşi greşeală, pentru că există clişeul. De aceea, îi sfătuiesc pe muzicieni să studieze lucrările fără grabă, notă cu notă, atât timp cât este necesar, pentru a avea un clişeu impecabil. Ei vor putea apoi să cânte repede, cât vor de repede, şi o vor face fără greşeală întrucât clişeul este corect înregistrat în subconştient.

Ceea ce vă spun acum este absolut. Dacă nu aplicăm această metodă, vom fi nevoiţi să o luăm de la început, de patru, cinci sau de zece ori, şi tot nu vom termina, fiindcă trebuie să fim în permanenţă atenţi, şi acesta este un efort inutil. În

timp ce, cu ajutorul înţelepciunii şi al inteligenţei, putem economisi eforturile şi timpul. Nu trebuie să ne grăbim, ci trebuie să lucrăm asupra primului clişeu până ce va fi perfect. Observaţi un gravor: dacă este foarte grăbit sau nervos, el trasează pe metal o linie greşită şi totul este terminat, el nu mai poate corecta sau şterge linia, ea rămânînd gravată. Dar oamenii nu sunt mari psihologi: ei se reped asupra lucrurilor sau fiinţelor fără nici o atenţie, fără pic de fineţe sau precizie, comiţând astfel greşeli pe care le vor repeta întreaga lor viaţă. Ei vor face apoi eforturi pentru a îndrepta lucrurile, dar totul este în zadar: aceleaşi prostii, aceleaşi vicii se vor repeta la infinit, deoarece această lege este valabilă în toate domeniile. Un bărbat începe să fumeze, să îmbrăţişeze fetele, să fure din buzunarele altora, şi totul se sfârşeşte, clişeele sunt înregistrate în memoria celulelor, ele repetându-se la infinit. Este ca într-o tipografie, dacă nu schimbaţi plăcile tipografice, veţi tipări mereu aceleaşi pagini.

Prin cunoaştere evităm necazurile, decepţiile, amărăciunile. Dar oamenii, care nu au instructori, îşi permit orice şi toate aceste lucruri se înregistrează. Natura este statornică şi autentică, ea înregistrează totul. Obişnuim să spunem: „Eu fac acest lucru pentru prima şi ultima oară", dar totul este înregistrat şi reîncepem, de două sau de

trei ori, de nenumărate ori... De aceea nu este de dorit să ne lansăm în aventuri riscante sub pretextul că facem unele experienţe, aşa cum este la modă în zilele noastre, mai ales în rândul tinerilor care vor să atingă totul, să guste totul, să cunoască şi să experimenteze totul. Şi astfel ei se avântă în lumea plăcerilor, a pasiunilor, a nebuniilor: drogurile, violenţa, sexualitatea excesivă... Ei da, dar iată că acest clişeu s-a fixat, iar când tinerii vor dori să se redreseze şi să urmeze o altă cale, nu vor mai putea, şi astfel apare tragedia.

Există totuşi un mod de a scăpa de influenţa vechilor clişee. Metoda este simplă: trebuie să pregătiţi clişee noi, având o altă atitudine, obişnuindu-vă să aveţi gânduri, sentimente diferite, să faceţi alte gesturi. În acest fel, veţi începe o nouă înregistrare.

Să luăm ca exemplu un tren: orice aţi face, el va urma liniile pe care este plasat, şi dacă doriţi ca el să meargă într-o altă direcţie, trebuie să îl puneţi pe altă linie. Ei bine, clişeele sunt linii de cale ferată, iar discipolul trebuie să traseze în el însuşi alte linii, adică să-şi pună un alt ideal, alte tendinţe, alte interese. Dacă el nu ştie cum să facă acest lucru, trebuie pur şi simplu să spună: „Eu vreau să mă schimb, să mă îndrept, va fi mai bine data viitoare..." dar dacă nu a făcut nimic pentru a

se îndrepta, data viitoare va fi la fel, iar trenul va trece prin aceleaşi locuri. Nu spuneţi nimic, dar schimbaţi direcţia şinelor voastre, adică imprimaţi un nou clişeu: trenul se va îndrepta spre această nouă direcţie. Acum, trebuie să ştiţi că un nou clişeu nu asigură dispariţia celui vechi; nu, el nu se şterge, el rămâne în arhive, adică în subconştient, el este acoperit numai de alte straturi. Voi trebuie să fiţi însă foarte atenţi ca acesta să rămână ascuns; dacă nu veţi fi foarte vigilenţi, vechiul clişeu se va manifesta.

Trebuie să ştiţi că nimic nu se şterge, nimic nu dispare, pentru că Inteligenţa Cosmică, căreia îi place enorm să arhiveze, are grijă să păstreze întreaga istorie a lumii, tot trecutul de miliarde de ani. De ce credeţi că numai oamenii păstrează arhivele? Şi natura le păstrează, altfel ea ar fi împiedicată în lucrarea sa.

Şi voi aţi putea avea nevoie să vă cunoaşteţi vieţile anterioare, în cursul actualei evoluţii pământene. Cum aţi reuşi să le cunoaşteţi, dacă totul ar fi şters, şi nu s-ar face nicăieri vreo referinţă la aceste vieţi trecute? În realitate, nimic nu este şters, iar dacă reuşiţi să pătrundeţi în aceste arhive, veţi putea citi acolo întreaga voastră istorie: diferitele ţări în care aţi trăit, ce aţi fost, lucrurile importante pe care le-aţi dus la îndeplinire sau crimele pe care le-aţi comis. Şi

veţi înţelege atunci legile karmei, de ce vă aflaţi astăzi într-o anumită situaţie. Dacă Marii Iniţiaţi ne-au adus o adevărată ştiinţă privind Justiţia Divină, înseamnă că au avut posibilitatea să facă asemenea studii. Puteţi face şi voi aceleaşi studii şi veţi ajunge la aceleaşi concluzii. Drumul este mereu acelaşi, trebuie doar să îl străbateţi.

Anumite persoane sunt urmărite de gânduri şi sentimente care sunt asemenea unui roi de viespi pe care nu reuşesc să îl alunge. De ce oare? Este prea mult de explicat. Spaţiul este străbătut de tot felul de forţe, de curenţi, de entităţi create de fiinţele care îl populează. Unele dintre aceste creaţii sunt foarte frumoase, dar altele sunt monstruoase, şi ele pătrund imediat ce găsesc o poartă deschisă. Dacă nu sunteţi prudenţi, atenţi şi legaţi de lumea sublimă, dacă vă lăsaţi creierul, sufletul şi inima deschise tuturor vagabonzilor din spaţiu, puteţi fi deseori puşi în situaţii stânjenitoare. Invers, dacă ştiţi cum să vă pregătiţi în interior, puteţi atrage numai entităţi binefăcătoare care vor veni să vă viziteze sau să vă însoţească, inspirându-vă şi bucurându-vă fără încetare.

Veţi spune: „Oare gândurile şi sentimentele sunt clişee?" Nu, sunt forţe atrase de clişee. Dar ce sunt clişeele? Atitudini, obiceiuri pe care

le-am dobândit, ele determinând natura influenţelor pe care le atragem. Dacă clişeele sunt foarte frumoase, imaginiile ce se vor imprima în noi vor fi foarte frumoase, dar dacă clişeele vor fi deformate, evident nu va fi nimic de remarcat. Puneţi un talisman binefăcător undeva anume, el va atrage influenţele corespunzătoare forţelor cu care este impregnat, în timp ce un talisman malefic plasat, de exemplu, pe pragul unei case, va aduce tot felul de nenorociri asupra locatarilor. Iată că, din nefericire, oamenii posedă în ei înşişi „talismane" malefice pe care le-au pregătit de foarte mult timp, din neştiinţă şi vicii, şi datorită cărora nu atrag decât ceea ce este rău.

Pentru a schimba destinul, trebuie să ne schimbăm clişeele, adică trebuie să ne străduim să ne schimbăm obiceiurile, atitudinile, până când vechile clişee vor fi înlocuite de altele noi. De exemplu, un om va hotărî că nu-şi va mai denigra aproapele şi nu se va mai enerva. Dar el nu a schimbat clişeul şi, cu prima ocazie, va ceda. El este dezamăgit, regretă, suferă, promiţându-şi că data viitoare se va stăpâni... Dar data viitoare se va întâmpla exact acelaşi lucru. Pentru ca lucrurile să se schimbe, el trebuie să se străduiască să schimbe ceva din ceea ce face şi din modul în care face şi, dacă a reuşit o dată, va avea toate şansele să reuşească şi altă dată, fiindcă noile

clişee se fixează din ce în ce mai profund. Acest lucru este valabil pentru toate pornirile jalnice de care dorim să scăpăm: necinstea, senzualitatea, lăcomia, lenea etc. În ziua în care aţi reuşit să plasaţi în voi clişeul ideal, veţi dormi liniştiţi, el va fi acela care îşi va asuma răspunderea de a atrage tot felul de lucruri minunate ce vor începe să se îndrepte spre voi dinspre hotarele universului; ele se vor pune în mişcare imediat ce vor vedea clişeele plasate... dar să aveţi răbdare, este nevoie de timp pentru a fi parcurse milioanele de kilometri până la voi!

Destinul omului este înscris în clişeele cu care acesta vine pe pământ. Atunci când privim bebeluşii, suntem fermecaţi, ei au un aer atât de inocent şi candid! Dar dacă am şti cu ce clişee au venit unii dintre ei pe pământ şi ce fapte vor fi împinşi să comită în ziua în care se vor manifesta aceste clişee, nu am mai fi la fel de fermecaţi. Fiecare vine pe pământ cu clişeele pregătite în viaţa anterioară, iar sentimentele şi gândurile care îl tulbură nu sunt decât consecinţa acestor clişee pe care singur şi le-a pregătit. În timp ce, acela care a pregătit clişee frumoase, indiferent ce se va întâmpla, nu va lăsa nimic nociv să îi pătrundă în fiinţă. El simte în jurul lui curenţii nocivi, dar este protejat.

Vă voi mai oferi acum o metodă. Vă simţiţi invadaţi de gânduri sau sentimente negative, şi indiferent ce aţi face ca să le alungaţi, nu reuşiţi, ele vă copleşesc: nu aţi început de prea mult timp să schimbaţi aceste clişee pentru ca ele să poată aduce un rezultat imediat. Ce aţi putea face? Luaţi o atitudine de observator. Vă veţi îndepărta puţin şi veţi începe să priviţi, să observaţ liniştiţi aceste forţe şi entităţi nocive, modul lor de manifestare, de acţiune. Imediat ce le observaţi, vă situaţi deja deasupra lor, şi iată ce se întâmplă: ele încep să simtă prezenţa cuiva care le supraveghează, încep să fie deranjate... iar dacă în acel moment proiectaţi asupra lor şi câteva raze de lumină, ele se vor risipi, pentru că nu iubesc lumina. Se poate întâmpla ca ele să revină, mai mult ca sigur că se vor întoarce (atât timp cât nu aţi instalat noile clişee, ele vor reveni), dar le veţi observa din nou, proiectând asupra lor raze luminoase, şi astfel veţi scăpa de prezenţa lor. Da, secretul a constat numai în simplul fapt că v-aţi menţinut deasupra lor.

În viaţă există o lege: acela care se află sus deţine supremaţia, puterea de a comanda, de a cere, de a ameninţa. Un rege poate comanda o armată chiar dacă este nebun. De ce? Fiindcă el este superior prin poziţia sa. Deci, şi voi vă puteţi situa deasupra acestor entităţi, dacă sunteţi vigi-

lenţi, iar ele vor fi obligate să să vă asculte. Iată câteva metode. De acum înainte, în loc să plângeţi, să vă smulgeţi părul, trebuie să învăţaţi să le folosiţi. Evident, metoda cea mai eficientă este cea de a schimba clişeele, dar sunt necesare multe strădanii şi mult timp.

Iată câte lucruri aveţi de învăţat! Viaţa este atât de vastă şi de bogată încât nu ştim încă ceea ce ea reprezintă! De aceea este necesară o Şcoală Iniţiatică, ca să puteţi învăţa cum să lucraţi în această viaţă, cum să declanşaţi anumite forţe, sau dimpotrivă, cum să le neutralizaţi. Numai în aceste condiţii veţi putea să vă împliniţi cu adevărat.

VII

TRANSPLANTUL

Omul şi-ar putea corecta defectele, pasiunile, pornirile inferioare, ar putea avea chiar un profit dacă ar cunoaşte o anumită ştiinţă. Aceasta este ştiinţa transplantului.

Ştiţi deja că agricultorii au folosit această tehnică pentru a îmbunătăţi calităţile fructelor. De exemplu, dacă pe un păr sălbatic, viguros, dar care face pere acre, se altoieşte o mlădiţă dintr-un păr de o calitate excelentă, aceasta va profita de vigoarea părului sălbatic şi va da roade gustoase. Dar, pentru a reuşi acest lucru, trebuie să cunoaştem legile naturii, fiindcă nu orice fel de specie poate fi altoită pe orice fel de pom. Între fructe există de asemenea afinităţi şi corespondenţe, şi pe un pom care produce fructe cu sâmburi nu putem altoi unul care produce fructe cu seminţe.

Oamenii au devenit experţi în această tehnică, dar când este vorba despre domeniul psihic sau spiritual, ei nu mai sunt nici capabili,

Omul şi-ar putea corecta defectele, pasiunile, pornirile inferioare, ar putea avea chiar un profit dacă ar cunoaşte o anumită ştiinţă. Aceasta este ştiinţa transplantului.

Ştiţi deja că agricultorii au folosit această tehnică pentru a îmbunătăţi calităţile fructelor. De exemplu, dacă pe un păr sălbatic, viguros, dar care face pere acre, se altoieşte o mlădiţă dintr-un păr de o calitate excelentă, aceasta va profita de vigoarea părului sălbatic şi va da roade minunate. Dar, pentru a reuşi acest lucru, trebuie să cunoaştem legile naturii, fiindcă nu orice fel de specie poate fi altoită pe orice fel de pom. Între fructe există de asemenea afinităţi şi corespondenţe, şi pe un pom care produce fructe cu sâmburi nu putem altoi unul care produce fructe cu seminţe.

Oamenii au devenit experţi în aceste tehnici, dar când este vorba despre domeniul psihic sau spiritual, ei nu mai sunt nici capabili,

nici îndemânatici. Vedem în jurul nostru mari savanţi, mari scriitori, artişti, filosofi, oameni politici dominaţi de anumite vicii, pasiuni de care nu pot scăpa. Câţi artişti foarte talentaţi, chiar geniali, consumau alcool, se drogau, se ruinau la jocul de cărţi sau cu femeile! Nu îi voi enumera... Ei au murit cu aceste slăbiciuni. Dacă ar fi cunoscut legile transplantului, ar fi putut grefa pe aceste slăbiciuni calităţi şi virtuţi.

Cum să procedăm atunci? Să presupunem că trăiţi o iubire senzuală. Consideraţi-o ca pe o forţă minunată, un arbore formidabil ale cărui energii le puteţi folosi altoind pe el ramura unei iubiri pure, nobile, înalte... Atunci, sevele care sunt produse de natura voastră inferioară vor urca, vor circula prin aceste ramuri, adică prin amprentele, prin circuitele noi desenate în creierul vostru, şi vor produce fructe extraordinare, o iubire uimitoare ce vă va aduce o inspiraţie şi o încântare extraordinare. În loc să vă facă viaţa imposibilă, senzualitatea vă va servi ca o forţă abundentă ce vă va conduce până la Mama Divină, până la Tatăl Ceresc.

Dacă orgoliul vă consumă întreaga putere, întreaga energie, puteţi de asemenea să faceţi un transplant. În loc să vă doriţi să fiţi mereu învingători în ochii lumii, a tuturor gură cască, a imbecililor, veţi hotărî să mobilizaţi acest orgoliu

pentru a servi unei idei, iar aceasta va deveni o forță formidabilă care va vă stimula, vă va propulsa spre Cer, și într-o bună zi acest orgoliu se va transforma într-o splendoare divină.

Dacă sunteți iritabili, puteți să distrugeți multe prietenii și să ratați condiții propice pentru viitor. Ei bine, această forță brutală care izbucnește ca un tunet, o puteți transforma, sublima, făcând un transplant, devenind astfel neobosiți ca să vă puteți lupta, să vă războiți, combătând și învingând tot ceea ce este inferior, devenind oșteni ai lui Hristos, ai Domnului, invincibili. În loc să distrugeți ceea ce este minunat, forța voastră marțiană vă va ajuta să construiți. Este de ajuns să găsiți forme de transplant.

Clișeele, transplanturile sunt două metode diferite pe care trebuie să învățați să le folosiți. Clișeele trebuie înlocuite, dar în cazul transplanturilor lucrurile stau altfel, este suficient numai să le adaugi. În cazul transplantului trebuie să păstrați rădăcinile și trunchiul, ele nu trebuie smulse fiindcă sunt foarte zdravene; pe ele trebuie făcut transplantul, fiindcă ele posedă forțele. Aceste forțe le puteți lega de o entitate, de un spirit luminos, de un înger sau de un arhanghel. Acesta este transplantul. Toți Inițiații au fost obligați să facă transplanturi, ei s-au legat întotdeauna de ființele

cele mai desăvârşite, iar fructele pe care le dădeau erau cele mai gustoase.

Veţi spune: „Am întâlnit în istorie un anumit erou, un sfânt, un profet pe care îl admir şi care mă inspiră. Adevăratul transplant îl voi găsi în el." Da, este posibil, dar cum aceştia se află departe, în trecut, nu le puteţi vorbi, nu puteţi intra în contact cu ei aşa cum faceţi cu o fiinţă vie. Sau, dacă printre oamenii pe care îi cunoaşteţi, veţi alege un prieten, un filosof, un artist pe care îl admiraţi, este bine, dar transplantul va fi întotdeauna imperfect, fiindcă aceste fiinţe au mereu mici slăbiciuni, mici imperfecţiuni, nu sunt foarte puternice, generoase, luminoase şi călduroase.

Există o fiinţă care depăşeşte în inteligenţă, în iubire, în putere, în generozitate toate creaturile pe care le-aţi putea întâlni pe pământ, o fiinţă care posedă un mare magazin ce împarte transplanturi: este soarele. Trebuie să vă adresaţi lui ca să le obţineţi. De acum înainte, când priviţi răsăritul soarelui, veţi spune: „Dragul meu soare, aş vrea să înţeleg atâtea lucruri, dar mă simt îngrădit! De aceea mă întorc spre tine, care reprezinţi lumina, care luminezi întreg pământul, dă-mi câteva mostre de transplant din inteligenţa ta." Eu vă asigur, soarele vă va oferi gratuit! Iar voi le veţi grefa apoi în creierul vostru. El v-ar

putea trimite chiar şi un expert dacă nu ştiţi cum să procedaţi. Apoi veţi putea cere alte grefe: de bunătate, de frumuseţe, de înţelepciune... Totul se găseşte în soare, puteţi cere toate transplanturile pe care le doriţi. Nu le cereţi însă pe toate în acelaşi timp, ci unele după altele, altfel în timp ce vă ocupaţi de una, celelalte se vor usca şi vor muri.

Mulţi dintre voi se întreabă dacă glumesc... Eu vă vorbesc serios, tot ceea ce vă spun am verificat de-alungul anilor. Nu v-am spus încă totul despre acest subiect, dar ceea ce a rămas nerostit vă va fi revelat de soare. Soarele mi-a comunicat tot ceea ce ştiu. Sunteţi uimiţi când aflaţi că soarele vă poate face revelaţii, dar acesta este adevărul.

Un Mare Maestru vă poate face câteva transplanturi, acest lucru fiind posibil în chip simbolic, fiindcă prin lumina şi căldura sa (înţelepciunea şi iubirea sa) el este un reprezentant al soarelui, dar nici un Maestru nu se poate compara cu soarele. Bineînţeles, un om îi poate semăna, în măsura în care reuşeşte să lumineze, să încălzească şi să însufleţească creaturile din jurul lui. Dar soarele este acela care luminează, încălzeşte şi hrăneşte întreg pământul; totul se naşte, creşte şi se coace datorită datorită razelor sale. Puterea unui Iniţiat nu poate merge atât de

departe chiar dacă face bine semenilor săi. Nimic nu se poate compara cu soarele.

Razele soarelui sunt capabile să înlocuiască tot ceea ce este uzat, impur sau întunecat în voi, dar trebuie să învăţaţi să le primiţi. Dacă vă veţi deschide din toată inima în faţa lor, ele vor începe să lucreze: ele vor înlocui vechiul om din voi, iar voi vă veţi simţi regeneraţi, înnoiţi, reînsufleţiţi; totul devine diferit, gândurile, sentimentele, faptele voastre se transformă. Din păcate, oamenii care trăiesc senzaţii extraordinare atunci când mănâncă, beau, fumează sau se îmbrăţişează, nu simt nimic privind soarele. Acest lucru este posibil pentru că ei se află la un nivel vibrator foarte jos; deci, tot ceea ce este inferior îi impresionează, acţionează asupra lor, în timp ce razele soarelui îi lasă indiferenţi. Dar când discipolul avansează, evoluează, el devine mai sensibil la razele soarelui, ele reuşind să îi provoace revelaţii şi încântare, senzaţii cu adevărat celeste.

Iată încă un lucru nou; psihologia nu a descoperit încă faptul că de noi depinde ca razele soarelui să producă în sufletul nostru fenomene de cea mai mare importanţă ce ne pot regenera, reînsufleţi. Dar bineînţeles, trebuie să ne pregătim, altfel rămânem mereu în afara soarelui. Trebuie să ne pregătim cu multe zile înainte, chiar cu luni de zile în avans pentru a deveni liberi,

lucizi şi capabili să simţim ceea ce sunt razele soarelui, cât sunt ele de puternice, de pure, de divine.

Dar transplantul cel mai puternic şi sublim este acela de a te lega de Domnul, spunând: „Doamne, mă simt mic şi neajutorat. Acceptă să pătrunzi în fiinţa mea, să lucrezi şi să Te exprimi prin mine. Eu vreau să lucrez pentru Împărăţia şi Dreptatea Ta." Dacă în acel moment Dumnezeu acceptă, copacul vostru, adică voi înşivă care produceaţi în trecut fructe necomestibile, veţi da acum roade delicioase şi parfumate. Rădăcinile şi trunchiul au rămas, dar transplantul, adică lumea invizibilă, lumea celestă şi-a produs roadele. Ce s-a petrecut? V-aţi consacrat Cerului toate forţele brute şi efervescente din interiorul vostru, iar Cerul le-a primit şi le-a transformat. Se întâmplă să găsim în păduri pere mici sălbatice necomestibile, dar care puse în cuptor timp de câteva minute devin dulci. Cum se întâmplă acest lucru? Căldura le-a transformat. Dacă omul a fost în stare să facă din perele pădureţe unele comestibile, credeţi că lumii invizibile îi este imposibil să vă transforme toate fructele voastre acre în unele suculente?

Un discipol care îşi cunoaşte pornirile inferioare cere transplantul, spunând: „Doamne Dumnezeule, dacă sunt singur nu voi reuşi să mă

transform, deci ajută-mă, foloseşte-mă, lucrează prin mine, eu sunt la dispoziţia ta, îţi voi îndeplini voinţa." În acel moment, poate că Dumnezeu Însuşi nu va coborî, dar îşi va trimite un înger sau arhanghel, aşa cum El i-a trimis patriarhilor, profeţilor, apostolilor sau tuturor sfinţilor: îngeri coborau şi îi instruiau.

Există aici probleme foarte importante, iar aceia care le-au neglijat sau le-au nesocotit nu vor putea evolua. Oamenii au mintea întunecată, dar viaţa se obligă să facă aceste capete să rodească. Eu ştiu ceea ce ştiu. Am verificat şi experimentat tot ceea ce vă spun, mai întâi pe mine însumi; eu vă descopăr aceste lucruri ca să vă ajut, dar voi sunteţi aceia care trebuie să le simţiţi, să le înţelegeţi şi să le împliniţi ca să obţineţi rezultate.

Nu veţi reuşi să vă îndreptaţi cu adevărat fără aceste cunoştinţe. Dar nu este suficient să cunoaşteţi, trebuie să şi iubiţi aceste mari adevăruri, pentru a le putea împlini, având o voinţă de nezdruncinat şi o perseverenţă continuă pe acest drum. Iată cele trei condiţii necesare: mai întâi de toate a cunoaşte, apoi a dori, şi în final a putea.

Anumite fiinţe au realizat o asemenea lucrare asupra propriei lor materii, încât nu mai sunt aceleaşi. Bineînţeles, în exterior ele nu s-au schimbat, dar în interior sunt diferite: nu mai

suferă la fel ca înainte, nu se mai simt limitate şi încercuite, nu se mai află în întuneric, posedă bogăţii şi cunoştinţe noi, înoată în splendoare, strălucesc... Aceasta este adevărata schimbare! A te schimba nu înseamnă să devii fizic de nerecunoscut, nu, veţi fi recunoscuţi peste tot încă, dar schimbarea înseamnă să-ţi înlocuieşti în interiorul fiinţei vibraţiile, emanaţiile: puneţi mâna în apă iar muribundul care va bea din această apă va reînvia. Iată adevărata schimbare!

VIII

UTILIZAREA ENERGIILOR

Oamenii au în faţa lor tot ceea ce le este necesar pentru satisfacerea plăcerilor, a distracţiilor şi a amuzamentelor de tot felul. Eu recunosc că acest lucru este atrăgător, interesant, dar aceasta nu este un motiv suficient să mă tenteze. În faţa realităţilor prezentate eu sunt obişnuit să-mi pun întrebarea: „Din toate acestea, ce îmi este folositor pentru evoluţia spirituală?" Iar atunci când constat că toate acestea nu înseamnă mare lucru, că reprezintă doar o risipă de timp şi energie, nu mă opresc asupra lor.

Şi da, viaţa oferă tot felul de tentaţii; iar dacă discipolul nu a învăţat încă să se concentreze suficient, va fi copleşit, apoi va regreta pentru că se va simţi slăbit, [illegible]. Mulţi oameni cred că este normal să fie atraşi şi copleşiţi de tentaţii după [illegible] lor, [illegible] pe pământ. Dar, să nu ne [illegible] de mulţimea majorităţii a oamenilor şi să privim lu-

Oamenii au în faţa lor tot ceea ce le este necesar pentru satisfacerea plăcerilor, a distracţiilor şi a amuzamentelor de tot felul. Eu recunosc că acest lucru este atrăgător, interesant, dar acesta nu este un motiv suficient să mă tenteze. În faţa realităţilor prezentate, eu sunt obişnuit să-mi pun întrebarea: „Din toate acestea, ce îmi este folositor pentru evoluţia spirituală?" Iar atunci când constat că toate acestea nu înseamnă prea mult, că reprezintă doar o risipă de timp şi energie, eu nu mă opresc asupra lor.

Ei da, viaţa oferă tot felul de tentaţii; iar dacă discipolul nu a învăţat încă să se controleze suficient, el va fi copleşit, apoi va regreta pentru că se va simţi slăbit, înjosit. Mulţi oameni cred că este normal să fie atraşi şi copleşiţi de tentaţii; după mintea lor, acesta este adevăratul motiv pentru care se află pe pământ. Dar, să nu ne ocupăm de marea majoritate a oamenilor şi să privim lu-

mea discipolilor. Multe greşeli ar putea fi evitate de către discipol dacă, înainte de a se lansa într-o aventură, şi-ar spune: „Îmi voi satisface dorinţele făcând una sau alta, dar care vor fi consecinţele comportării mele asupra mea şi a celor din jurul meu?" Acela care nu-şi pune o asemenea întrebare va fi ulterior mirat de ceea ce i se va întâmpla. Nu trebuie să ne mirăm: ceea ce ni s-a întâmplat era de aşteptat, consecinţele sunt întotdeauna previzibile.

Veţi spune: „Este imposibil să prevezi consecinţele tuturor faptelor tale." Bineînţeles, viaţa abundă în tot felul de evenimente ce se pot produce într-un mod neprevăzut, evenimente ce pot schimba cursul lucrurilor. Este imposibil să prevezi totul, dacă nu posezi calitatea de a te înălţa până în planurile subtile ca să poţi cunoaşte adevărul. Dar esenţialul este uşor de prevăzut, cu condiţia să fii cinstit, sincer. Evident, dacă doriţi să vă lăsaţi orbiţi, lucrurile vor sta complet altfel.

Eu vă repet, studiaţi cu atenţie şi alegeţi din toate întâmplările vieţii lucrul cel mai bun pentru avansarea voastră spirituală. Este foarte important ca fiecare fiinţă să ştie cum să-şi cheltuiască energiile pe calea evoluţiei, în ce domeniu şi în ce activitate să le folosească. Fiecare dintre noi este în acest caz responsabil. Cerul nu ne-a dat viaţa ca să o risipim; tot ceea ce facem este

notat, înscris. Da, şi în cartea naturii vii veţi putea citi aceste rânduri: „Fericiţi vor fi aceia care îşi vor consacra şi folosi energiile psihice, afective şi mentale pentru binele omenirii, pentru Împărăţia lui Dumnezeu şi a Dreptăţii Sale."

Dacă îi veţi studia pe oameni, veţi observa că ei nu se gândesc niciodată la această chintesenţă ce le-a fost oferită pentru a trăi, cât este ea de preţioasă, cât o apreciază Dumnezeu, care îi sunt originile şi ce lucrare a făcut natura ca să o pregătească şi să ne-o distribuie. Aici observăm că omul nu este evoluat, deoarece îşi risipeşte toate forţele şi energiile în furie şi excese de senzualitate, în activităţi egoiste şi criminale... Şi iată cum aceste forţe atât de preţioase pleacă să alimenteze Infernul. Veţi rămâne surprinşi dacă v-aş spune că oamenii sunt aceia care susţin Infernul... şi totuşi, acesta este adevărul. Prin neştiinţa lor, cei mai mulţi oameni nu fac decât să susţină, să menţină şi să hrănească Infernul; ei sunt erudiţi în toate ştiinţele, dar nu au auzit niciodată vorbindu-se despre responsabilitatea lor în folosirea propriilor energii, iar acest lucru nu îl vor putea învăţa în şcoli sau universităţi.

Prima voastră sarcină ca discipoli constă în aceea de a deveni conştienţi de felul cum vă folosiţi forţele, deoarece ele v-au fost numărate, cântărite şi măsurate. Atunci când Cerul observă

că le folosiți în activități dăunătoare, el vă va închide robinetul. El va spune: „Uite, omul acesta este foarte periculos, trebuie să îl lipsim de libertate.“ Nu știți de ce unii au căzut în darul beției? Fiindcă lumea invizibilă a dorit să îi lege fedeleș. Dacă ar fi fost în deplinătatea forțelor lor, ei ar fi nimicit întreaga lume folosindu-și propriile energii în activități distrugătoare. În timp ce, acum alcoolul îi anesteziază, îi abrutizează, și ei se găsesc în imposibilitatea de a face rău. Evident, acest lucru nu este valabil pentru toți alcoolicii; pentru alții, există alte explicații.

Trebuie să aveți mereu prezent în conștiință felul în care vă folosiți propriile forțe, energii, întrebându-vă în ce direcție le folosiți, în ce scop. Acesta este cel mai important lucru.

La ora actuală, revolta a devenit un obicei, o modă. Se discută, se strigă, se organizează manifestații, greve, se ard mașini... toți oamenii se cred îndreptățiți să lupte împotriva patronilor sau a guvernului care reprezintă în ochii lor nedreptatea și cruzimea. Eu sunt de acord că nu trebuie să acceptăm nici nedreptatea, nici cruzimea. Dar cum se face că acești revoltați nu au vrut niciodată să știe dacă nu a existat un subiect de revoltă mai folositor? În loc să-și piardă timpul și energiile în revolte împotriva unei situații, a unei

persoane, a unui partid, oare de ce aceşti oameni nu se revoltă împotriva propriilor slăbiciuni, a propriei mediocrităţi şi lenevii? Întâlnimn aici o sursă inepuizabilă de indignare, de dezgust sau furie, şi merită osteneala să începem lupta. Ah, nu, nu, oameni îşi justifică prostiile, viciile, le mângâie, le hrănesc, dar sunt nemiloşi cu semenii lor!

Înainte de a fi revoltat de atitudinea unuia sau altuia, ceea ce de altfel nu serveşte nimănui, un adevărat discipol se revoltă împotriva tuturor entităţilor rele care se instalează în el... din vina lui, bineînţeles. El încearcă să le alunge pentru a se elibera. Dacă revolta există în univers, înseamnă că ea are un rol de jucat. Da, dar oamenii nu au înţeles încă rolul revoltei; sau, când, cum şi împotriva cui să te revolţi... Trebuie să vă revoltaţi, dar împotriva tuturor acelora care s-au instalat în voi sub formă de slăbiciuni, a acelora care vă înşeală, vă distrug. Atunci, totul se schimbă. Câţi oameni sunt nefericiţi, nemulţumiţi, pentru că sunt conştienţi de defectele, de slăbiciunile lor! Da, dar ei nu sunt încă destul de revoltaţi ca să iasă din această situaţie, şi toate acestea continuă. Ei sunt nemulţumiţi, bineînţeles, dar nu fac nimic pentru a îndrepta lucrurile.

Încetaţi să vă revoltaţi împotriva soţiei, a soţului, a patronului sau a altor persoane, şi re-

voltaţi-vă împotriva voastră înşivă. Veţi spune: „Da, dar dacă nu mă revolt împotriva celorlalţi, ei vor continua să exagereze." Nu, nu aţi înţeles nimic. Pentru ca aceştia să-şi schimbe total comportamentul, nu trebuie să îi combateţi; ei se vor schimba singuri când vor simţi că voi înşivă v-aţi schimbat, că sunteţi luminoşi, strălucitori, inteligenţi. Deci, numai prin revolta împotriva voastră înşivă veţi reuşi să îi învingeţi pe ceilalţi, să îi transformaţi. Eu am găsit acestă modalitate. Altfel, cum aţi putea lupta împotriva atâtor duşmani?

Revoltaţi-vă împotriva voastră înşivă, ca să vă eliberaţi, deoarece adevăraţii duşmani se află în voi. Să nu îi căutaţi în exterior, ei se află în sinea voastră şi vă pregătesc surprize. Un om spune: „Acum, am terminat cu femeile, ele mi-au adus multă nefericire, multă supărare." Dar iată o altă sursă de nefericire, deoarece el nu s-a revoltat niciodată împotriva entităţilor din sine care îl împing spre rău. Şi ce vor spune aceste entităţi? „Bineînţeles, toate femeile pe care le-ai întâlnit în viaţa ta până în acest moment au fost crude, infidele, dar aceea care te place acum îţi va aduce numai bucurie şi inspiraţie." Şi încă o dată, nefericitul nostru este prins în capcană.

Cum să vă fac să înţelegeţi că sunteţi sfătuiţi de duşmani camuflaţi care nu fac altceva decât să vă epuizeze, să vă ruineze? Iar voi, fără

să vă dați seama,îi mângâiati, îi alintați, îi hrăniți cu energiile voastre cele mai de preț. Ei bine, a venit momentul să vă revoltați, începând să recunoașteți că cei mai mari dușmani pe care îi aveți nu se află în exterior, ci în interiorul vostru. Iar în ziua în care v-ați învins dușmanii interiori, prin exemplul vostru, prin atitudine, prin cuvinte, prin priviri și emanațiile voastre, îi veți învinge și pe dușmanii exteriori. De ce oare oamenii nu au găsit încă această modalitate de lucru? Cuțitele, pistoalele, bombele nu au rezolvat niciodată problemele. Oare de când acestea sunt folosite, constatați că lucrurile s-au schimbat în bine?... Începeți deci prin a vă revolta împotriva voastră înșivă și apoi, Doamne Dumnezeule, veți avea suficient timp pentru a vă revolta împotriva celorlalți, dar cu ajutorul măreției și a atotputerniciei iubirii.

Să nu uitați niciodată că Cerul vă observă de sus și privește ce faceți cu toate aceste bogății pe care vi le-a dat: oare le utilizați într-un scop pur egosit sau într-unul divin? Totul se află aici. Câte lucruri nu ați putea îndrepta în voi înșivă, dacă v-ați pune zilnic, cu claritate, această întrebare! Bineînțeles, nu veți reuși de la început, dar cel puțin veți învăța să fiți conștienți. Altfel, veți rămâne supuși karmei.

Atât timp cât nu v-ați luat conștient viața în propriile mâini, ca să vă acordați toate particulele ființei voastre cu vibrațiile divine, veți rămâne expuși forțelor oarbe ale naturii. Marea majoritate a oamenilor se află în acest stadiu, fiindcă nu li s-a arătat importanța acestei lucrări interioare. Trebuie însă să știți că, opunându-vă Inteligenței Cosmice, ducând o viață contrară planurilor ei, veți ajunge să vă descompuneți, și veți sfârși prin a dispărea. Veți spune: „Inteligența Cosmică este plină de cruzime dacă distruge creaturile care i se opun." În realitate, ea nici nu se ocupă de acest lucru. Ea nu și-a dorit niciodată să distrugă pe cineva, dar dacă, din prostie sau neștiință, vă ciocniți cu imensitatea, forțele împotriva cărora luptați sunt atât de puternice încât este normal să fiți distruși. Dacă un biet individ vrea să meargă singur împotriva unei armate, va fi foarte repede răpus. Oare geamul este vinovat dacă o insectă este strivită, lovindu-se cu putere de el? Omul acționează ca și insecta: el luptă împotriva legilor divine, împotriva splendorilor universului, el este fericit să se certe; dar distrugerea îl așteaptă. Nu Dumnezeu este acela care îl va distruge, ci propria sa încăpățânare.

Un discipol încearcă la început să intre acord cu Inteligența Cosmică, și pentru a se

acorda cu ea, trebuie să-şi supravegheze atent folosirea propriilor energii; acest lucru ar trebui să îl reţineţi.

Dintre toate cele spuse, există lucruri asupra cărora va trebui să reveniţi zilnic, iar altele la care să meditaţi numai atunci când circumstanţele vă permit. Dar ceea ce vă spun astăzi, trebuie să-l purtaţi în permanenţă în gând, pentru că eu nu voi fi mereu alături de voi ca să vi-l reamintesc. Veţi putea lăsa multe lucruri deoparte, dar nu pe acesta. Vi se cere zilnic să fiţi conştienţi, să vă daţi seama în orice circumstanţă cum trebuie să vă folosiţi energiile cât mai eficient, indiferent de loc. În stradă, în metrou, la stomatolog, în bucătărie, puteţi arunca o privire în voi înşivă, întrebându-vă: „Haide, eu vreau să văd, dacă mă angajez într-o anume activitate, ce va trebui să cheltuiesc?... Ah, ar trebui să pierd tot ce am mai pur şi divin pentru a hrăni nişte porci. Atunci, nu, eu nu mă angajez în această treabă, energiile mele nu sunt destinate învierii morţilor." Aşa cum a spus Iisus: „Vino după Mine şi lasă morţii să-şi îngroape morţii lor." Energiile voastre trebuie să fie consacrate deci acestei lucrări esenţiale evoluţiei voastre.

acord cu ea, trebuie să-și supravegheze atent folosirea propriilor energii; acest lucru ar trebui să îl repete.

Dintre toate cele spuse, există lucruri asupra cărora va trebui să reveniți zilnic, iar altele la care să meditați numai atunci când circumstanțele vă permit. Dar ceea ce vă spun astăzi, trebuie să-l purtați în permanență în gând, pentru că eu nu voi fi mereu alături de voi ca să vi-l reamintesc. Veți putea lăsa multe lucruri deoparte, dar nu pe acesta. Vi se cere zilnic să fiți conștienți, să vă dați seama în orice circumstanță cum trebuie să vă folosiți energiile cât mai eficient, indiferent de loc: în stradă, în metrou, la stomatolog, în bucătărie, puteți arunca o privire în voi înșivă, întrebându-vă: „Iată, eu vreau să văd, dacă mă angajez într-o anume activitate, ce va trebui să cheltuiesc?... Ah, ar trebui să pierd tot ce am mai pur și divin pentru a obține niște porci. Atunci, nu, eu nu mă angajez în această treabă, energiile mele nu sunt destinate hrănirii morților." Așa cum a spus Iisus: „Vino după Mine și lasă morții să-și îngroape morții lor." Energiile voastre trebuie să fie consacrate deci acestui lucru esențial evoluției voastre.

IX

SACRIFICIUL, O TRANSMUTARE A MATERIEI

[illegible]

I

Foarte puţini oameni sunt conştienţi că este necesar să adauge zilnic câte ceva nou vieţii pe care o duc, ceva mai puternic, mai luminos; ei nu cunosc nici pericolele ivite de-a lungul unei vieţi monotone în care se complac, toate bolile fizice şi psihice care pândesc momentul prielnic să pătrundă în fiinţa lor ca să îi muşte, să îi macine. Inteligenţa Cosmică nu a zămislit atât de minunat omul încât să îl lase să adoarmă, să amorţească; ea l-a pregătit pentru ca el să avanseze fără încetare pe calea evoluţiei care îl va conduce până la îngeri... şi până la Dumnezeu.

În realitate, această lege a evoluţiei nu guvernează numai existenţa umană. Fiecare regn al naturii, mineral, vegetal, animal, uman... tinde să se apropie de regnul superior.

Pietrele sunt cele mai vechi pe pământ, ele sunt inerte, insensibile, fără posibilitate de miş-

care sau chiar de creştere. De aceea idealul lor este de a se transforma în plante.

Idealul plantelor este acela de a deveni animale. Ele sunt înrădăcinate şi nu pot nici să se deplaseze, nici să exprime sentimente asemenea animalelor, de aceea ele doresc să se smulgă de sol şi să se mişte. Celulele lor vor putea evolua intrând în corpul unui animal. Pentru ele nu există altă modalitate de evoluţie decât aceea de a se sacrifica, lăsându-se mâncate sau arse.

Idealul animalelor este acela de a deveni oameni înzestraţi cu raţiune. Idealul oamenilor este de a deveni îngeri, iar aceea al îngerilor este de a deveni arhangheli sau divinităţi. În această scară a evoluţiei, fiecare categorie de fiinţe posedă calităţile pe care precedenta nu le posedă. Deci, fiecare tinde să se apropie de următoarea categorie, de a depăşi nivelul deja atins.

Dar transformarea omului în înger nu se poate face decât prin foc, prin focul sacrificiului. Aici, etimologia ne va ajuta să înţelegem. În latină, la înger se spune „angelus“, la foc „ignis“ iar la miel „agnus“. În bulgară, la înger se spune „anguel“, la foc „ogan“ iar la miel „agne“. Dacă alăturăm toate aceste cuvinte, vom înţelege de ce Hristos, Fiul Domnului, a fost comparat cu Mielul care trebuia sacrificat înainte de creaţia lumii. De unde vine această tradiţie? În trecut, atunci

când se începea construirea unei case, în anumite țări exista obiceiul de a sacrifica un miel pentru ca locuința să fie solidă și protejată. Acest gest reamintea tuturor că înainte de creația lumii a fost necesară jertfa unui „miel“, adică a unei ființe vii, pentru a edifica această construcție pe baze trainice.

Hristos este Mielul divin, spirit al iubirii care atrage, apropie, susține, este iubirea care a fost plasată la baza creației; El este aceea care s-a sacrificat, care s-a jertfit, care a impregnat materia acestui edificiu. El este liantul, cimentul care menține coeziunea universului. Peste tot, de la pietre până la stele, iubirea este aceea care susține acest schelet. Dacă iubirea dispare, corpul nostru începe și el să se distrugă, căci puterea iubirii este aceea care unește toate celulele, toate particulele. Sacrificiul reprezintă manifestarea cea mai înaltă, cea mai nobilă, este cea mai divină dintre iubiri. Este Omega, ultima literă, alta nu mai există. Iisus a venit pentru a pronunța această ultimă literă. Alții vor veni după el pentru a realiza, pentru a aplica, dar nu vor reuși să facă nimic din ceea ce ar putea depăși sacrificiul; sacrificiul rămâne pentru vecie fapta cea mai înaltă.

Secretul bucuriei este de a face sacrificii. Aceia care sunt capabili de un asemenea gest sunt privilegiați: ei au înțeles sensul vieții, ei pot

deveni mame şi taţi. Toată lumea ştie că există taţi, mame şi copii, dar foarte puţini oameni sunt capabili să descopere tot ceea ce reprezintă această imagine simplă a familiei. Tatăl, mama şi copilul sunt un rezumat al unui întreg învăţământ. Acela care poate să se sacrifice pentru alţii, este capabil să fie un tată sau o mamă. Acel care este incapabil să se sacrifice, este încă un copil. În planul fizic, el poate fi tată sau mamă, dar nu este vorba decât de o aparenţă şi Cerul nu îl consideră ca atare.

Dacă vrei să ai un înalt ideal de atins, înseamnă că trebuie să devii tată sau mamă, dar dacă rămâi un copil, nu poţi reprezenta un ideal. Idealul este acela de a deveni mai întâi tată sau mamă, ca să poţi deveni apoi un copil. Da, căci dacă sunteţi un fruct, veţi putea deveni apoi o sămânţă, aveţi acest drept; dar dacă nu aţi devenit un fruct, cum aţi vrea să vă transformaţi într-o - sămânţă, este imposibil, fiindcă sămânţa vine după fruct, iar pentru a da acest fruct, trebuie să devii tată sau mamă, trebuie să fii capabil de o iubire impersonală. Idealul este acela de a deveni tată sau mamă, ca să poţi aduce la viaţă un copil, adică sacrificiul, fructul impersonal al luminii tatălui şi mamei. Toţi aceia care nu ştiu să facă un sacrificiu, nu pot aduce pe lume un copil, pentru

că ei nu sunt încă suficient de copţi pentru aceasta.

Copilul ajunge la pubertate la vârsta de treisprezece sau patrusprezece ani. Pubertatea este o fază a transformării fiinţei umane: din egoistă şi personală aşa cum era, fiinţa devine capabilă să dea, să producă, adică să facă sacrificii. Înaintea pubertăţii, copilul este asemenea unui pământ sterp care trebuie să ceară mereu. Dar după pubertate, el este capabil să producă fructe în domeniul fizic şi în cel psihic. De aceea vă spun că, dacă nu aveţi în voi această sursă care ţâşneşte, adică o iubire pură şi dezinteresată, totul se va usca şi nu va exista nici o recoltă, nu veţi da nici flori, nici fructe, veţi deveni un teren arid, un deşert. Şi cine păşeşte în deşert?

Sacrificiul pe care vă hotărâţi să îl faceţi trebuie să fie chibzuit. Există unii care, pentru a face aşa zise sacrificii, se căsătoresc cu un anume bărbat sau femeie, imaginându-şi că prin gestul lor pot salva acel bărbat de la beţie sau acea femeie de le neurastenie. Dar vor reuşi ei oare să îi salveze? Numai Dumnezeu ştie! Bunătatea, generozitatea nu lipsesc. Ceea ce lipseşte este lumina. Suntem orbi şi nu putem prevedea. Toate aceste calităţi, toate aceste virtuţi sunt din păcate risipite de pomană. Ar fi mai bine dacă ar putea fi

consacrate unei lucrări divine prin care ar putea fi ajutate mii de persoane şi nu numai una singură. Mai mult chiar, nici nu ştim măcar dacă această persoană ar putea fi ajutată. În schimb, acela care a vrut să o ajute, devine sigur o victimă.

Hotărâți-vă să lucrați pentru o idee divină şi toate sacrificiile pe care le veți face pentru acea idee se vor transfonma în aur, în lumină, în iubire. Iată secretul. Cel mai mare secret este ideea pentru care lucrați. Dacă lucrați pentru voi înşivă, pentru a vă satisface propriile dorințe, propriile pasiuni, propria lăcomie, toate sacrificiile pe care le veți face, ca să reuşiți, se vor transforma în cenuşă, şi nu în lumină. Mulți indivizi fac sacrificii materiale enorme, îşi sacrifică chiar sănătatea, dar cum scopul lor este primitiv, acel sacrificiu nu poate produce mari rezultate. Iată ceea ce nu ştim: importanța ideii care se află în spatele fiecărei acțiuni. Ideea este latura magică, piatra filosofală care transformă totul în aur. De aceea vă spun: lucrați pentru această idee divină, triumful luminii în lume, instalarea Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Tot ceea ce veți face pentru această idee se va transforma în aur, adică în sănătate, în frumusețe, în lumină, în forță.

Trebuie să îi dăruim Cerului propria noastră viaţă şi să îi spunem: „De acum înainte, voi renunţa la plăcerile trecătoare care nu îmi aduc nimic şi voi lucra pentru Împărăţia lui Dumnezeu." Şi din ce în ce mai mult, veţi sacrifica activităţile care vă înjosesc şi impulsurile inferioare: furia, gelozia, ura... De ce? Pentru a elibera forţele spirituale care sunt limitate şi supuse acestor obiceiuri, obiceiuri care vă împiedică să rodiţi. Priviţi pomul: când el este invadat de insecte, nu poate face fructe şi trebuie să îl curăţăm cu ajutorul insecticidelor. Curăţaţi-vă corpul, inima, voinţa, de toate aceste plăceri smintite care sug seva destinată hrănirii Eului vostru Superior. Nu puteţi rodi, nu puteţi face sacrificii, pentru că adăpostiţi în voi alte fiinţe care beau şi care vă epuizează. Trebuie să scăpaţi de aceste insecte, de aceste omizi.

Vă mai pot da încă multe exemple ca să înţelegeţi cât mai bine această idee! Luaţi o sticlă: dacă ea este deja plină, cum procedaţi pentru a mai introduce şi alte lichide? Trebuie mai întâi să o goliţi. La fel se întâmplă şi cu fiinţa umană. Dacă nu se goleşte de viciile, de obiceiurile distrugătoare, cum ar putea virtuţile, calităţile divine să se instaleze în ea? Ea este deja plină!.. Iată sen-

sul sacrificiului: să te golești, să renunți la vechile obiceiuri rele, pentru a putea introduce în tine alte lucruri. Deîndată ce renunți la un defect, o calitate se instalează.

Cartea naturii vă este zilnic deschisă și puteți găsi în ea tot ce aveți nevoie pentru comportamentul vostru. De ce nu înțelegeți acest lucru? De ce nu vă folosiți ochii pentru a vedea iar urechile pentru a auzi? Pentru că sunteți ocupați cu bucurii și plăceri care vă împiedică să o faceți. Când vă veți hotărî să sacrificați toate aceste bucurii și plăceri, veți descoperi forțe formidabile, ochii voștri se vor deschide și veți afla ceea ce este scris în cartea naturii. Iată secretul.

Vi se întâmplă uneori să fiți puși în fața unor întrebări de neînțeles pentru voi și vă spuneți: „Eu nu pot înțelege! De ce? Alții înțeleg acest lucru!“ Răspundeți-vă singuri: „Toate acestea se întâmplă pentru că am încă bucurii și plăceri inferioare care mă storc de energie. Iată de ce nu îmi mai rămâne nimic pentru ochii interiori.“ Nu există o altă explicație pentru incapacitatea voastră de a vedea. Trebuie ca forțele voastre să fie nestânjenite ca să poată călători și să pună la lucru alte celule. Noi suntem însă neștiutori și ne

spunem: „Vom mai gusta puţin din aceste plăceri pentru că altfel vom suferi." Nu aţi înţeles nimic! Cerul nu ne cere să suferim, el doreşte să împuţinăm plăcerile, să le facem mai subtile, mai pure. Cu cât renunţăm la plăcerile trecătoare, cu atât mai mult vom fi inundaţi de adevărata bucurie. Acela care mă poate înţelege acum îşi va putea schimba complet viaţa, deoarece ceea ce vă spun acum nu sunt numai vorbe, ci realitatea.

II

Pentru majoritatea oamenilor, cuvântul sacrificiu este asociat ideii de dificultate, de privaţiune, de jertfă şi suferinţă. Ei bine, ei se înşeală. În Ştiinţa Iniţiatică se spune că sacrificul nu este în realitate o privaţiune, ci o substituţie, o transpunere, o deplasare într-o altă lume. Este aceeaşi activitate care continuă, dar cu materiale noi, pure şi luminoase.

Sacrificiul este deci transformarea materiei înt-o altă formă de materie, a unei energii într-o altă formă de energie; ne lipsim de un lucru ca să obţinem altceva în locul lui, ceva mult mai bun. Iată sacrificiul. Luaţi în mână un cărbune: este negru, urât, murdar; îl sacrificaţi şi el devine foc, căldură, lumină, frumuseţe. Acela care nu face sacrificii, va rămâne în urâţenie, în frig şi întuneric.

Atât timp cât vă păstraţi acest gând potrivit căruia sacrificiul vă face să suferiţi, sau vă sărăceşte, nu veţi avea nici o motivaţie să vă sacrificaţi. De aceea trebuie să adoptaţi punctul de vedere iniţiatic: el ne învaţă că nu trebuie să

renunţăm la un lucru decât în cazul în care îl putem înlocui cu un altul mult mai bun. Vreţi să renunţaţi la un obicei prost: de exemplu, la jocul de cărţi, la băutură, la femei?... Atât timp cât nu l-aţi înlocuit, el va continua să vă tenteze, să vă ameţească, pentru că nu aţi găsit altceva care să îl învingă, şi se poate spune că vă expuneţi chiar la grave pericole, pentru că ele vă vin din refulare. Atât timp cât oamenii nu au înţeles aceste lucruri, ei vor trăi experienţe foarte dureroase şi apoi vă vor explica că nu merită să încercaţi să faceţi sacrificii, fiindcă nu numai că nu veţi reuşi, dar veţi deveni din ce în ce mai nefericiţi.

Nu trebuie să vă abţineţi, nu trebuie să renunţaţi, ci numai să înaintaţi, adică să faceţi în înalt ceea ce aţi făcut jos: în loc să beţi apă dintr-o baltă unde colcăie microbii, veţi bea apa dintr-o izvor cristalin. Dacă nu veţi bea apă, veţi muri. Trebuie să beţi, dar dintr-o sursă celestă. Această idee este exprimată simbolic în Facerea. Atunci când Adam şi Eva erau în Paradis, Dumnezeu le-a permis să mănânce fructe din toţi arborii, cu excepţia fructului din Pomul Cunoaşterii Binelui şi al Răului. Dumnezeu nu dorea să îi lipsească de hrană pe Adam şi pe Eva, El dorea numai să îi facă să înţeleagă că există alimente mult mai bune cu care se puteau hrăni.

Un adevărat spiritualist nu se lipsește de nimic: el mănâncă, bea, respiră, iubește, dar în regiuni, în stări de conștiință minunate, necunoscute omului obișnuit. Când se vorbește de renunțări, oamenii devin îngroziți și spun: „Dacă renunț, voi muri." Este adevărat că vor muri. Dacă nu vor înțelege că renunțarea le poate dărui ceva mai bun, ei vor muri. Nu se pune problema să renunțe la mâncare, la băutură, la somn, la respirație, la iubire, la procreație, ei trebuie doar să le facă mai bine. Zilnic, trebuie să ne gândim la această înlocuire, pentru a crea o mișcare, o circulație a energiilor, altfel totul va stagna, se va atrofia și astfel vor apărea mucegaiul, fermentația, putrefacția. Întotdeauna trebuie să curgă o apă nouă. Dar ca să faci apa să curgă, trebuie să te legi zilnic cu Cerul, să meditezi, să te rogi în fiecare zi. Numai ceea ce vine din Cer este nou cu adevărat.

Evident, oamenii găsesc deseori singuri această soluție de înlocuire. Când o femeie dorește să scape de un soț care nu face altceva decât să o enerveze, ea încearcă să găsească un altul! Oamenii se conduc instinctiv după preceptele înțelepciunii veșnice, deoarece numai aceste precepte sunt aplicate întotdeauna corect. Un bărbat care își înlocuiește soția este mai fericit: dar el nu este sigur că va găsi fericirea. Este posibil ca,

dorind să scape de o pacoste, să dea peste o pacoste mult mai mare ! Sau în alt caz, oamenii doresc să schimbe regimul politic, dar cel care urmează nu va fi cu nimic mai bun. Ei simt că trebuie făcută o schimbare, da, numai că schimbarea nu trebuie făcută în exterior, ci din ființa ta, din tine însuți.

Să revenim la exemplul focului pe care l-am menționat înainte. De ce Inițiații, atunci când trebuie să facă o ceremonie magică, sau preoții când țin slujba, aprind cel puțin o lumânare, o candelă, pentru ca lumina să fie prezentă? Aş dori să vă spun că acest subiect este foarte important, iar când veți cunoaşte adevărul, veți fi obligați să îl aplicați în viața voastră. Lumânarea alimentează materiale pentru combustia flăcării, şi făcând acest lucru, ea se consumă. Combustia reprezintă un sacrificiu. Dacă nu există sacrificiu, nu există nici lumină. Existența luminii şi a focului implică existența unei hrane, iar această hrană este lumânarea. Şi noi reprezentăm, la rândul nostru, o lumânare, deoarece posedăm tot felul de materiale combustibile. Aceste materiale întunecate şi moarte sunt defectele, viciile noastre. Numai focul sacrificiului le va putea insufleți şi lumina, cu condiția ca o scânteie să aprindă materia.

Atât timp cât omul duce o existenţă obişnuită, el rămâne alcătuit dintr-o materie inertă, neagră, asemenea unui arbore mort. El va deveni frumos, viu, călduros, numai după ce a fost vizitat de focul spiritului care îl luminează. Doar că, pentru toate acestea, el trebuie să-şi sacrifice viaţa egoistă. Frica dispariţiei îi împiedică pe oameni să facă acest sacrificiu. Este adevărat faptul că ceva trebuie să dispară, pentru ca un alt lucru să apară. Materia din care este făcută lumânarea dispare pentru ca lumina şi căldura să poată apare. Veţi spune că, după un anumit timp, nu rămâne nimic din lumânare; da, dar omul poate arde la infinit. Odată aprins, el nu mai poate fi stins. Va exista permanent în el o materie care arde.

Ceea ce este de dorit, este să fiţi aprinşi de focul sfânt al iubirii divine, fiindcă în această aprindere veţi găsi secretul viaţii. Majoritatea oamenilor nu sunt încă luminaţi, ei nu doresc să sacrifice nimic din natura lor inferioară, ei nu doresc să fie consumaţi, şi de aceea rămân ca nişte lumânări stinse. Ei trebuie să se hotărască. Trebuie să se hotărască într-o zi să ardă totul, ca să obţină această lumină şi căldură. Priviţi focul: cu câtă bucurie aduceţi ramuri uscate pentru a-l alimenta! Aceste ramuri ar fi putut rămâne uitate pe undeva. Câtă bucurie ne produce focul aprins!

Toate aceste energii se întorc spre soare, în înalt, acolo de unde au venit... Acele zgomote pe care le auzim reprezintă o bucurie, o victorie, o eliberare de energii. Sunt lanţuri care se sparg: prizonierii ies din închisorile lor şi devin liberi.

Lumânarea sau tămâia arzând sunt simbolul sacrificiului care, consumându-se, dă rezultate, iar acestea s-au transformat într-un obicei atunci când ne rugăm Domnului. Nu obţinem nimic fără a face un sacrificiu. Numai sacrificiul poate aduce vindecarea, iluminarea, transformând energiile, făcându-le să treacă de la o stare la alta. El constituie adevărata transmutare alchimică. De fiecare dată când aprind o lumânare, eu sunt copleşit de profunzimea fenomenului sacrificiului, iar acesta mă conduce la ideea că, pentru a obţine lumina, chiar lumina interioară, lumina inteligenţei, a spiritului, trebuie să fac un sacrificiu, trebuie să ard mereu câte ceva din mine însumi.

Oamenii au acumulat atâtea lucruri în interiorul fiinţei lor pe care le-ar putea arde! Toate impurităţile, toate manifestările egoiste, pasionale, care îi împing spre lumea întunericului ar putea fi arse şi acestea ar produce o aşa lumină, o aşa forţă, încât oamenii ar fi complet schimbaţi. Dar în loc să ardă aceste impurităţi, oamenii le păstrează cu străşnicie. Ei reacţionează numai

când își pierd complet căldura, adică atunci când rămân lipsiți de iubire, de prietenie, de tandrețe, de blândețe, asemenea perioadelor de frig cumplit când ești silit să-ți arzi vechile mobile din casă ca să te poți încălzi. Da, omul trebuie să se confrunte cu mari încercări, cu mari nenorociri și decepții, ca să se hotărască în sfârșit să-și ardă ideile depășite pătrunse în ființa sa de sute de ani. Dar aceste lucruri se vor petrece cu fiecare dintre noi, schimbarea va veni în ființa fiecăruia. Aceia care m-au înțeles, vor arde în ei cu atâta plăcere tot ceea ce este putred, ros de molii, viermănos... și va țâșni un foc imens!...

Natura inferioară, personalitatea, este predestinată să alimenteze spiritul. Înlelegeți o dată pentru totdeauna aceste lucruri și încetați să vă mai întrebați de ce aveți această natură inferioară și cum să o înlăturați. Nu trebuie să o înlăturați, deoarece fără ajutorul ei nu veți exista pe pământ. În vreme ce, alături de ea, veți găsi toate elementele necesare pentru alimentarea spiritului. Trebuie să știți că există o lege magică conform căreia, dacă doriți să obțineți rezultate în planurile foarte înalte, este necesar să sacrificați ceva din personalitatea voastră, deoarece, prin această renunțare, veți elibera o energie care va alimenta succesul. Această lege se află la originea sacrificiilor rituale pe care le regăsim în toate religiile

lumii încă din antichitate. Atunci când se rugau zeilor pentru reuşita unei lucrări, anticii le aduceau ca ofrandă animale, cu gândul că energiile conţinute în sângele curgând se propagau în atmosfera ambiantă, alimentând anumite entităţi care ajutau la împlinirea dorinţelor. Dar Iisus a venit şi i-a învăţat pe oameni să nu mai sacrifice ceva din exterior: animale, fructe, făină sau ulei; chiar dacă toate acestea reprezentau un sacrificiu pentru acela care le făcea, nu era totuşi un sacrificiu atât de important ca renunţarea la anumite slăbiciuni sau pofte nemăsurate. În această renunţare găsim adevăratul sacrificiu.

Deci Iisus a venit şi a cerut oamenilor să nu mai jertfească animalele exterioare, care nu făcuseră nimic rău ca să-şi merite o soartă crudă; el a cerut oamenilor să-şi jertfească animalele interioare. Şi cum natura inferioară este sediul acestor bestii, ea trebuie arsă prin focul sacrificiului pentru ca să poată degaja toate forţele acumulate în ea. În acel moment, spiritul, sub forma luminii, a căldurii şi a vieţii se va găsi din belşug.

Evident, în organism există deja o combustie care stă la baza vieţii. Dar ea nu constituie decât o viaţă vegetativă, o viaţă animalică. Eu vă vorbesc despre viaţa spirituală. Aici lucrurile stau complet altfel: nu corpul fizic şi celulele sunt acelea care ard, ci natura inferioară

care, deși invizibilă, este imensă. Vom putea să ne încălzim și să ne luminăm veacuri la rând mulțumită ei!

Din nefericire, pentru moment, omul nu își arde propria natură inferioară, ci trupul său fizic. Priviți numai cum se micșorează el la bătrânețe! Această combustie fizică este naturală, normală, nu trebuie să îi purtăm noi de grijă. Noi trebuie însă să ne gândim zilnic la combustia naturii inferioare, astfel ca să putem dobândi lumina și căldura pe veșnicie.

X

MÂNDRIE ŞI SPLENDOARE DIVINE

I

Se povestește, că un discipol și-a căutat Maestrul și i-a spus: „Eu nu sunt mulțumit de înălțimea mea: vreau să fiu asemenea soarelui ca să pot umple spațiul și să fiu văzut de lumea întreagă. Ajută-mă să-mi îndeplinesc această dorință“. Maestrul acceptă și discipolul deveni un uriaș care putea fi văzut de foarte departe iar savanții și filosofii începură să îl studieze și să emită diferite teorii asupra originii unei asemenea ființe; cât despre el, evident că era foarte fericit că a devenit obiectul interesului general. După un timp, un alt discipol veni lângă Maestru și îi spuse: „Înălțimea mea nu îmi permite să mă dedic studiilor pentru care am înclinații; eu sunt prea înalt și vreau să devin minuscul ca să mă fofilez în cele mai mici cotloane ale naturii. Te rog să mă ajuți să-mi îndeplinesc dorința“. Înțeleptul își ajută și în acest caz discipolul. Dar iată că nici unul dintre cei doi discipoli nu a prevăzut faptul

că, după un timp, s-ar putea sătura de noua sa înfăţişare şi ar dori să şi-o recapete pe cea veche; ei uitaseră să îi ceară Înţeleptului să îi înveţe cum să-şi reia vechile talii şi deveniră astfel foarte supăraţi.

Eu nu cunosc originea acestei poveşti, dar este sigur că cei doi discipoli erau tare neştiutori: ei habar nu aveau că întreaga viaţă se bazează pe o continuă alternanţă între contracţie şi dilatare. Da, mare şi mic sunt cei doi poli între care oscilează viaţa şi pericolul pentru om este acelaşi ca pentru cei doi indivizi din anecdotă, adică dorinţa de a se fixa pe unul dintre poli. Evident, această tendinţă de a se întinde pentru a ocupa cât mai mult loc o avem cu toţii, ea a început de la copilul care, din primii săi ani de viaţă, nu încetează să crească, să se mărească. Când creşterea corpului fizic a încetat, el doreşte să continue această creştere în alt plan, acela al câştigului material, al posesiilor, al măreţiei, ajungând primul în concursuri, în competiţii. Artiştii, savanţii, filosofii doresc să ocupe cel mai important loc în domeniul lor, al artei, al ştiinţei sau al filosofiei. Şi chiar aceia care se consacră Divinităţii, doresc să ocupe primul loc printre servitorii săi. Aţi citit fără îndoială în Evanghelii că mama apostolilor Iacov şi Ioan a cerut în numele fiilor săi ca aceştia

să fie aşezaţi în Cer la dreapta şi la stânga lui Iisus.

Dorinţa de a ocupa primul loc nu este de condamnat, Dumnezeu Însuşi a aşezat această dorinţă în om. Veţi spune că este vorba despre orgoliu. Da, dar nu este oare orgoliul acela care îi împinge pe oamenii să facă atâtea lucruri minunate? Este adevărat că ele sunt minunate, mai ales pentru anturajul care beneficiază, şi mai puţin pentru orgoliosul care cheltuieşte şi se consumă pentru a le face altora pe plac, câştigându-le astfel aprobarea şi admiraţia. Artiştii sunt cei mai orgolioşi, dar câtă bucurie nu dăruiesc celor din jurul lor atunci când se exprimă, în timp ce ei sunt adesea descurajaţi şi nefericiţi!

Orgoliul devine îngrijorător numai dacă se supune unor scopuri pur egoiste, dacă omul doreşte să-şi satisfacă dorinţele rănindu-şi aproapele, deposedând şi strivind lumea ce îl înconjoară. Dar dorinţa de a fi cel mai bogat şi cel mai puternic pentru a-i putea ajuta pe cei săraci sau pentru a conduce afaceri prospere pentru toţi, este bineînţeles diferită.

Cât despre cealaltă dorinţă, aceea de a rămâne mic, necunoscut, dorinţă pe care o vedem manifestându-se la unele fiinţe lipsite de ambiţie, oare este ea atât de condamnabilă? Depinde. Dacă aţi ales calea spiritualităţii şi vă apropiaţi zilnic

tot mai mult de Dumnezeu, de iubirea Sa, de lumina Sa, rămânând înţelegător, generos, umil, pentru a nu-i strivi pe ceilalţi cu superioritatea voastră, evident este minunat. Dar dacă modestia voastră este consecinţa unei concepţii mediocre şi superficiale asupra existenţei, nu este prea bine; nu veţi face nici un bine nimănui, veţi fi inutili. Deci, puteţi observa că fiecare tendinţă poate fi bună sau rea, şi întotdeauna inteligenţa şi iubirea sunt acelea care ar trebui să o dirijeze.

Dorinţa de a deveni mare, fără nici o direcţie şi un control, poate distruge, dacă nu pe ceilalţi din jur, cel puţin pe acela care şi-o doreşte. Există în istoria umanităţii nenumărate cazuri de persoane care au dorit să se ridice peste medie, prin ştiinţa pe care o posedau, prin modul lor de a vedea lucrurile, dar cu trecerea vremii ele au reuşit doar să se izoleze din ce în ce mai mult, şi suferinţa s-a abătut asupra lor. Bineînţeles, erau cunoscute, lumea vorbea despre ele, dar erau singure pentru că nu au luat în considerare simplul fapt că, trăind pe pământ, trebuiau să menţină contactul cu oamenii.

În realitate, trebuie să ştim să creştem şi să scădem în acelaşi timp. Vă voi da un exemplu. Gândiţi-vă la un mag sau la un preot: când el trebuie să îndeplinească anumite ceremonii, se îmbracă cu haine sacre, poartă ornamente somp-

tuoase... dar o dată cu sfârșitul ceremoniei, el apare îmbrăcat în hainele obișnuite, ca toți oamenii. După o manifestare măreață a spiritului, el își reia atitudinea simplă, naturală. Și chiar dacă nu este acoperit de veșminte de ceremonie, un Maestru poate în anumite circumstanțe să apară în fața discipolilor săi într-o formă atât de măreață, de sublimă, încât aceștia nici măcar nu îl vor recunoaște, rămânând uimiți, fermecați. Dar dacă îl vor reîntâlni peste câteva ore, îl vor regăsi la fel de simplu, de accesibil, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Acest lucru demonstrează că acel Maestru este înțelept și plin de iubire. El este plin de iubire pentru că nu dorește să rămână mult timp departe de oameni, și înțelept pentru că un om, oricât de mare Inițiat ar fi, nu se poate menține continuu la un nivel atât de înalt, tensiunea ar fi mult prea mare, consumul de energie psihică la fel, iar sistemul lui nervos nu ar rezista.

Oamenii care au un aer distant și par inspirați, ca și cum ar fi mereu în comunicare cu Cerul, joacă teatru, fiindcă este imposibil să te menții continuu într-o asemenea stare. De altfel, ei își încarcă prea mult sistemul nervos, chiar dacă joacă teatru. Nimic nu este mai obositor decât să-ți forțezi mușchii feței să păstreze o expresie artificială care nu corespunde adevăratei stări interioare. Mușchii feței trebuie să fie des-

tinşi, şi pentru aceasta este mai bine să nu joci roluri care nu ți se potrivesc, ci să rămâi simplu, natural.

Trebuie să ştii când să te arăți mare şi când mic. V-am mai spus: inima este aceea care vă dă o lecție: ea se contractă şi se dilată succesiv. Deci, dacă inima noastră este atât de înțeleaptă, de ce noi nu ne putem arăta la fel de înțelepți ca şi ea? Din păcate, această înțelepciune ne lipseşte, şi le lipseşte mai ales femeilor: ele iubesc, sunt mult mai expresive, mai inspirate sau mai tandre... Atunci când o femeie se întâlneşte cu o prietenă pe care nu a mai văzut-o de mult timp, pentru a-i arăta acesteia cât este ea de fericită, cât de bine a reuşit în viață, ea va juca un rol. După plecarea prietenei, fără motiv, ea izbucneşte în lacrimi. Dacă o întrebăm: „Ce s-a întâmplat? – Nimic, spune ea, nervii..." Evident, este vorba despre nervi, pentru că ea a forțat doza. Dar de ce este necesară o asemenea viață artificială? Pentru a putea arunca cu praf în ochi? Ei bine, aici intervine orgoliul, un orgoliu prostesc!

Deci, după cum vedeți, orgoliul umflă lucrurile, în timp ce modestia le face să revină la starea lor normală. Da, orgoliul epuizează. Un individ organizează continuu recepții, banchete, sărbătoriri ca să-şi arate bogăția... Când buzunarele încep să i se golească, el va împrumuta bani

ca să poată continua şi într-o zi va fi ruinat. În câte domenii de activitate nu am văzut oameni ruinaţi tocmai datorită orgoliului lor: ei doreau să fie consideraţi excepţionali! Reţineţi acest lucru: orgoliul epuizează, în timp ce simplitatea, modestia, vă ajută să vă recuperaţi energiile. De aceea înţelepciunea ne sfătuieşte să rămânem simpli. Da, câteva ore, câteva zile, trebuie să rămânem simpli, şterşi, pentru a recupera energiile pe care le-am risipit dorind să îi ajutăm pe ceilalţi, să îi luminăm, să îi îmbogăţim.

Omul a fost zămislit pentru a participa la splendoarea divină. Această idee a fost simbolizată în Evanghelii prin parabola ospăţului. La acel ospăţ, un invitat nu a fost acceptat pentru că nu purta haine de ceremonie. Acest lucru înseamnă că, pentru a fi acceptat la sărbătorile pe care Cerul le organizează, trebuie să purtăm paruri şi haine somptuoase, simbolic vorbind. Da, dar apoi trebuie să părăsiţi ceremonia, să depuneţi toate ornamentele şi să vă retrageţi într-un loc în care vă puteţi reculege, fără a fi văzuţi... pregătindu-vă astfel pentru o nouă sărbătoare.

Dacă aţi avea simţul observaţiei, aţi remarca că şi viaţa zilnică a omului se supune celor două mişcări. Dimineaţa, el se spală, se îmbracă, iese din casă şi se comportă în toate chipurile. Seara, el revine acasă, se închide în came-

ra lui, își scoate hainele, se culcă în patul său, stinge lumina și adoarme. A doua zi, totul reîncepe. Omul nu încetează să apară și să dispară, el cunoaște instinctiv cele două legi. Dar de ce, atunci când este vorba despre alte domenii de activitate, el nu știe când să apară și să dispară, când să se arate și să strălucească, când să plece, „să se retragă în culise", cum se spune în teatru? Din moment ce dispariția nu înseamnă altceva decât recuperarea energiilor, dacă omul nu va ști când să dispară, el nu le va putea recupera niciodată, asemenea tuturor indivizilor care își duc zilele și nopțile obosindu-se și epuizându-se. În acel moment, bineînțeles, ei vor dispărea așa cum trebuie! Da, o dispariție forțată, dar aceasta nu este însă de dorit!

II

Această forţă care ne împinge să acţionăm pentru a realiza mereu mai mult, ne este necunoscută, ea are de fiecare dată o altă înfăţişare. În realitate, este uşor: dacă este orientată spre pământ, spre căutarea binelui şi a succeselor materiale, pentru a impresiona mulţimea, este vorba despre orgoliu şi nu este de dorit să îl cultivaţi. Dar dacă ea este orientată spre Cer, dacă se manifestă ca o dorinţă de a împlini voinţa Domnului, de a merita să fii primit printre aleşi, nu este vorba despre orgoliu, ci despre splendoarea divină, este o dorinţă care atinge nemurirea şi trebuie să o finalizăm.

Să luăm un exemplu simplu cum ar fi acela al hainelor. Unii sunt indignaţi când privesc vestimentaţia aristocraţilor din trecut. Ce utilitate aveau catifeaua, mătăsurile, dantelele, toate acele perle şi pietre preţioase? Aceea de a atrage atenţia şi de arunca cu praf în ochi? Da, dar vedeţi voi, în picturile din toate ţările lumii, Îngerii, Arhanghelii, Divinităţile sunt reprezentate nu în haine

grosolane, ci tot în veşminte minunate acoperite cu aur şi pietre preţioase. Şi, cu excepţia spiritelor limitate care nu vor să accepte legile corespondenţelor, nimeni nu este şocat. Toată lumea acceptă în chip inconştient ideea corespondenţei care există între bogăţia interioară şi cea exterioară, între frumuseţea interioară şi cea exterioară.

De altfel, în domeniul invizibil, un Iniţiat, un Sfânt, un Profet, un Mare Maestru, poartă haine somptuoase, pietre preţioase, iar aceste veşminte nu sunt altceva decât aura. Adevărata haină a unui Iniţiat este propria aură cu toate culorile şi pietrele preţioase ce reprezintă calităţile şi virtuţile. Aţi citit cu siguranţă în Biblie povestea lui Iosif căruia tatăl său Iacob i-a dăruit o tunică cu mai multe culori, tunică ce le-a trezit gelozia fraţilor săi. În realitate, ea simbolizează aura lui Iosif. Vă amintiţi desigur şi hainele de ceremonie purtate de Marele Preot la Evrei: efodul şi mai ales pieptarul cu cele douăsprezece pietre preţioase încrustate.

Această tradiţie a hainelor şi a ornamentelor de ceremonie s-a păstrat până în zilele noastre, având aceeaşi semnificaţie: bogăţia exterioară trebuie să exprime bogăţia interioară a

aceluia care le poartă. Ele mai au şi un rol magic: nu numai că acţionează asupra aceluia care le poartă punându-l într-o stare mai deosebită, mai religioasă, dar acţionează şi asupra spiritelor lumii invizibile pe care doresc să le atragă sau să le respingă. Bineînţeles, rămâne important ceea ce se petrece în inima şi sufletul preotului, al Iniţiatului, fiindcă nu hainele vor fi acelea care îi vor da măreţia, puritatea, înţelepciunea şi puterea, dacă el nu le posedă deja.

Evident, această corespondenţă dintre aparenţa interioară şi cea exterioară nu există prea mult la oameni: vedem oameni urâţi sau săraci exterior care sunt frumoşi şi bogaţi în interior şi invers; v-am explicat deja de ce lucrurile stau aşa. Dar în lumea divină, în Cer, există o corespondenţă absolută între interior şi exterior. Veţi spune: „Dar fiinţele din înalt au o aparenţă exterioară?" Bineînţeles, la toate calităţile, virtuţile şi forţele le corespunde o formă, un suport, un vehicul. Noi numim fiinţele din înalt spirite, dar ele nu sunt spirite pure. Orice spirit, oricât de elevat ar fi, posedă un corp, dar alcătuit dintr-o materie atât de cristalină, de transparentă, de subtilă, încât noi nu o putem vedea. Spiritele au un corp ce corespunde forţelor şi calităţilor pe

care le posedă, exact cum colierele, coroanele, parurile corespund achiziţiilor spirituale, pentru că atât perla cât şi fiecare dintre pietrele preţioase posedă o virtute determinată. Veţi vedea, desigur, oameni purtând haine şi paruri minunate pe care nu le merită. Toate acestea nu reprezintă decât o minciună, o mascaradă: ei doresc să atragă atenţia asupra unei frumoase aparenţe pentru a-şi ascunde mizeria interioară.

Cu toate acestea, dorinţa de a te prezenta în timpul zilei sub o imagine cât mai avantajoasă nu are nimic rău în sine. Am putea spune că natura însăşi este cea care a plasat această tendinţă în om pentru a-l obliga să evolueze. Se poate întâmpla ca, din dorinţa de a fi aprobat sau admirat de către ceilalţi, unii să se depăşească pe ei înşişi. Indivizi cărora le-a fost teamă să nu trădeze încrederea pe care familia sau ţara a investit-o în ei, s-au transfonmat în adevăraţi eroi. De asemenea, un artist nu conteneşte să se perfecţioneze în arta sa pentru ca publicul să nu se plictisească niciodată de el sau de opera lui. Educatorii, părinţii, profesorii, încearcă să folosească această tendinţă pentru a avea rezultate cât mai bune în munca alături de copii. Dacă îi arătăm unui copil că avem încredere în el, acesta

va face tot posibilul să reuşească. Chiar şi de la un delicvent putem obţine rezultate bune, dacă îi încredinţăm o responsabilitate care îi demonstrează că avem încredere în el. În orice caz, eu folosesc această metodă cu tinerii: întotdeauna le arăt ce pot ei deveni, viaţa plină de satisfacţii pe care o pot duce dacă lucrează după regulile divine, şi am văzut ce transformări poate produce în ei această idee.

Mândria este întotdeauna o aspiraţie bună în măsura în care foloseşte evoluţiei. Eu am recunoscut întotdeauna că sunt mândru; nu doresc să obţin aprobarea oamenilor, căci Dumnezeu ştie pe ce căi spinoase eşti obligat să treci pentru a-i satisface. Eu doresc aprobarea Entităţilor Sublime din înalt, şi acest lucru mă obligă să dezvolt în mine tot ceea ce este mai bun şi frumos. De altfel, există o legătură strânsă între mândrie şi frumuseţe. Când cineva este frumos, el doreşte să se arate celorlalţi pentru a fi admirat. În timp ce, acela care nu are ce etala, nu doreşte să se expună. O femeie care tocmai şi-a pătat rochia sau şi-a agăţat ciorapul, nu se va expune în strada cea mai luminată, dimpotrivă, ea va încerca să treacă cât mai discret posibil.

Natura l-a înzestrat pe om cu mândrie, ea este mult mai naturală decât orgoliul. Orgoliul nu are nimic natural, el este chiar monstruos. Nu încercați să scăpați de mândrie, căci nu faceți nimic bun... Ah, săraca mea mândrie! Dacă aș dori să renunț la ea, aș fi pierdut. Deci, o păstrez, dar ea îmi stă mie la dispoziție, și nu eu ei, altfel sunt conștient spre ce mă antrenează. Eu mi-am dat seama de mult că mândria poate fi utilă, că te poți folosi de ea, că o poți pune la treabă, dar cu condiția să fii conștient de pericolul la care te supui dacă vrei să o folosești pentru tine. Ceea ce trebuie să faci, este să îl slăvești pe Dumnezeu, un ideal sublim pentru care muncim; și într-o bună zi vom fi aureolați cu această splendoare divină. Deci, învățați la rândul vostru să vă orientați mândria spre înalt.

Putem spune că există două feluri de mândrie: una inferioară și una superioară; una vă împinge să vă extindeți în plan orizontal, iar cealaltă vă orientează în înalt, spre o direcție verticală. Inconvenientul în cazul mândriei inferioare este acela că ea suscită gelozie și ostilitate, se dă în spectacol și face gălăgie pentru a atrage toate privirile. Dacă numele vostru ar apărea pe toate afișele teatrelor sau cinematografelor, pe

toate etichetele unui produs sau în paginile publicitare din toate magazinele, se vor găsi oameni care să se simtă răniți de reușita voastră: și ei au ambițiile lor, își doresc succesul și celebritatea, dar iată că voi sunteți aceia care ați reușit și sunteți invidiați. În timp ce, dacă îi lăsați să își vadă liniștiți de micile lor afaceri, ocupându-vă numai de perfecționarea voastră, încercând să vă apropiați din ce în ce mai mult de Dumnezeu, credeți-mă, drumul vă va fi mult mai liber și ei vă vor lăsa în pace.

toate afişele unui produs sau în paginile publicitare din toate magazinele, se vor găsi oameni care să se simtă rănit de gloria voastră; şi ei au ambiţiile lor, îşi doresc succesul şi celebritatea, dar iată că voi sunteţi, aceia care aţi reuşit şi sunteţi invidiaţi. În timp ce, dacă îi lăsaţi să îşi vadă liniştiţi de treburile lor atunci, ocupându-vă numai de perfecţionarea voastră, mergând să vă apropiaţi din ce în ce mai mult de Dumnezeu, credeţi-mă, drumul va fi mult mai liber şi ei vă vor lăsa în pace.

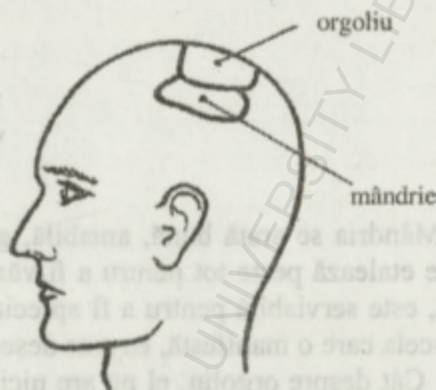
XI

ORGOLIU ȘI UMILINȚĂ

Mândria se arată bună, amabilă, generoasă; ea se etalează peste tot pentru a fi văzută, remarcată, este serviabilă pentru a fi apreciată. Dar pentru acela care o manifestă, ea este deseori dăunătoare. Cât despre orgoliu, el nu are nici o utilitate, nici măcar pentru ceilalți. Orgoliosul este dur și disprețuitor, el pretinde să fie apreciat și respectat fără a face nimic pentru [illegible]. Mulțumit de părerea bună pe care o are despre sine, el nu se [illegible] ochilor [illegible], el așteaptă ca ceilalți să [illegible] și să îl descopere. El este [illegible] [illegible] [illegible] și [illegible]. [illegible] [illegible] pentru [illegible] [illegible] și [illegible] [illegible] [illegible] și [illegible]. Dar când constată că nu este nici respectat, nici apreciat, nici recunoscut ca o ființă superioară, el se închide și se [illegible]. La [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] o lumină... o lumină fără strălucire, [illegible] [illegible], sau cel puțin el încearcă să producă

Mândria se arată bună, amabilă, generoasă; ea se etalează peste tot pentru a fi văzută, remarcată, este serviabilă pentru a fi apreciată. Dar pentru acela care o manifestă, ea este deseori dăunătoare. Cât despre orgoliu, el nu are nici o utilitate; nici măcar pentru ceilalți. Orgoliosul este dur și disprețuitor, el dorește să fie apreciat și respectat fără a face nimic pentru aproapele lui. Mulțumit de părerea bună pe care o are despre sine, el nu se expune ochilor lumii, ci dorește ca ceilalți să se deranjeze să îl descopere. El este asemănător înălțimilor montane, solitar și înghețat. Trebuie să urci pentru a-l găsi, și chiar și atunci el poate rămâne inaccesibil și ascuns. Dar când constată că nu este nici respectat, nici aprobat, că nu este recunoscut ca o ființă superioară, el se închide și se întunecă. La cei mândri, există cel puțin o lumină... o lumină fără strălucire, este adevărat, dar cel puțin ei încearcă să producă

lumina. Orgoliosul este întunecat, el se află sub semnul lui Saturn, în timp ce omul mândru se găseşte mai mult sub semnul lui Jupiter.

Dacă studiem această problemă din punct de vedere frenologic, descoperim că centrul mândriei este situat pe partea laterală a craniului, în timp ce acela al orgoliului este situat pe axa mediană, puţin posterior. Dar mândria şi orgoliul nu îi sunt caracteristice omului; le vedem deja în regnul vegetal și animal. Printre animale, găina este mândră în timp ce cocoşul este orgolios, Calul este mândru, în timp ce măgarul este orgolios. Printre vegetale: pepenele galben este mândru, în timp ce pepenele roşu este orgolios, roșia este mândră, în timp ce ardeiul este orgolios. La oameni, femeia este mândră şi bărbatul orgolios. O

femeie orgolioasă este de fapt un bărbat deghizat şi invers. Pentru o femeie, mândria este mai potrivită. În fiinţa noastră interioară găsim deopotrivă orgoliul şi umilinţa: intelectul este atras de orgoliu, iar inima este atrasă de mândrie. Pe măsură ce se dezvoltă, intelectul devine orgolios şi se izolează de ceilalţi. Dimpotrivă, inima este mândră, ea are nevoie să arate tot ceea ce posedă sau ce ştie să facă.

Putem spune că Iniţiaţii din Antichitate se caracterizau prin orgoliu: ei doreau să păstreze cu gelozie toate secretele şi ţineau mulţimea departe de toate misterele. În zilele noastre, din contră, Iniţiaţii au tendinţa să reveleze totul, să dăruiască totul. Priviţi, întreaga Ştiinţă Iniţiatică este acum arătată la lumina zilei; putem chiar spune că Iniţiaţii contemporani sunt mai degrabă mândri. Da, şi eu sunt mândru şi datorită mândriei mele voi puteţi învăţa lângă mine multe lucruri, ceea ce nu s-ar fi putut dacă aş fi fost orgolios.

Dar să ne oprim acum asupra orgoliului care este într-adevăr defectul cel mai greu de învins chiar şi pentru un Maestru sau pentru un Iniţiat. De exemplu, mulţi oameni care urcă până în vârful celui mai înalt munte, constată că acolo, multe din slăbiciunile şi din dorinţele lor inferioare au dispărut, ei se simt mai liberi, mai dezinteresaţi, mai generoşi. Un singur lucru nu îi

părăseşte: orgoliul. Aşa cum unii copaci nu pot trăi la o anumită înălţime, unele din înclinările noastre inferioare nu rezistă la o anumită înălţime spirituală, excepţie făcând numai orgoliul care, asemenea unui lichen agăţat de stâncile cele mai înalte, îi însoţeşte pe sfinţi şi pe Iniţiaţi până la ultimul grad al evoluţiei.

Este mai uşor să te eliberezi de toate defectele, dar de orgoliu este extrem de dificil să scapi, cu atât mai greu cu cât el este capabil să reînveşmânteze toate aparenţele, chiar şi pe cele mai virtuoase, mai luminoase. Câţi nu au căzut datorită orgoliului, mândri de cunoştinţele lor, de puterea lor, de sfinţenia lor! În ciuda înţelepciunii şi a purităţii lor, ei nu îşi dau seama că inima lor împietreşte şi unii sfârşesc chiar prin a crede că sunt chiar întruchiparea Domnului pe pământ. De aceea li se recomandă discipolilor să se protejeze de acesta de la început.

Ce este orgoliul? Foarte simplu, un mod de a ţine capul şi de a privi. Este o definiţie pe care nu o veţi găsi în nici un dicţionar. Dar de ce nu aş avea dreptul de a crea definiţii? Şi umilinţa este un mod de a ţine capul... Veţi înţelege. Să presupunem că sunteţi obişnuiţi să priviţi numai în jos, ce vedeţi? Animale, insecte, microbi, adică imbecili, nebuni, criminali. Prin comparaţie cu ei, vă vei găsi inteligenţi, geniali, perfecţi, şi vei

începe să îi disprețuiți pe ceilalți, dorind să îi striviți. Iată orgoliul: o comparație cu cei care sunt mai jos decât voi. Umilința este o atitudine opusă: ea constă în a privi în sus, în a ridica ochii spre toate creaturile superioare... și comparându-vă cu ele, veți descoperi că sunteți foarte mici.

Tradiția inițiatică povestește că Lucifer era cel mai mare și cel mai frumos dintre Arhangheli. În puterea sa, el a început să se creadă egalul lui Dumnezeu, dorindu-și chiar să-L detroneze. Acesta este orgoliul: să ne credem egali cu o ființă care ne depășește și să dorim să o înlocuim. Văzând toate acestea, un alt Arhanghel s-a ridicat și a spus: „Cine este ca Dumnezeu?“ În ebraică: „Mi(cine) - Ka (este ca) - El(Dumnezeu).“ Atunci Dumnezeu care, să spunem, privea scena, i se adresă acestuia: „De acum înainte te vei numi Mihail și vei fi șeful poliției celeste.“ Dacă orgoliul l-a doborât pe cel mai mare dintre Arhangheli care i-a antrenat în căderea sa pe alți îngeri, cu atât mai ușor îi va fi să îi antreneze pe oameni.

Pentru a scăpa de orgoliu, trebuie să vă străduiți să vă cunoașteți cele două naturi, superioară și inferioară, individualitatea și personalitatea de care v-am vorbit atât de mult, și trebuie să învățați să lucrați cu ele. Numai respectând aceste condiții veți putea face față orgoliului.

La fel ca în cazul mândriei, furiei, forţei sexuale: în loc să fii învins, subjugat de către orgoliu, îl puteţi domina punându-l la lucru. Nici eu nu mă consider la adăpost dacă nu fac această lucrare. Umanitatea transportă cu ea acest orgoliu de milioane de ani, dar el are motivaţia lui, şi învăţând să îl stăpânim ca să îl punem la lucru, vom scăpa de el.

Prima condiţie ca să poţi stăpâni orgoliul este aceea de a şti să îi recunoşti manifestările. Or, mulţi oameni confundă orgoliul cu umilinţa şi invers. Când văd un om care pare a avea o atitudine umilă în faţa conducătorilor lumii pentru că se simte sărac, neştiutor şi slab alături de aceştia, ei îl consideră umil. Iar când întâlnesc o fiinţă care doreşte realizarea Împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ, exclamă: „Cât orgoliu!“... Nu, ei se înşeală. Primul nu este deloc umil: el se înclină în faţa celor bogaţi şi puternici din slăbiciune sau necesitate, fiindcă nu poate face altfel; dar dacă i-aţi face rost de puţină bogăţie şi forţă, aţi vedea cât de umil mai poate fi!

Nu trebuie să vă încredeţi nici în atitudinea unora care pretextează că momentan nu fac rău nici unei muşte. Acum ei sunt supuşi, dar în faţa cui? Mulţi oameni, imediat ce obţin mijloace de impunere, îşi spun: „Acela sau aceea mi-a făcut rău cândva, acum am să le dau o adevărată

lecție!" și astfel se răzbună. Dacă un om rămâne înțelegător, accesibil, chiar și atunci când primește puterea sau bogăția, putem spune că umilința sa este reală, autentică. Dar atât timp cât această experiență nu a fost făcută, nu putem fi siguri de nimic.

De asemenea, observați comportamentul unor persoane așa zis umile în diferitele încercări ale vieții. Câți nu se revoltă împotriva Domnului, la cea mai mică greutate întâlnită, negându-i uneori și existența! Adevărata umilință nu înseamnă să te înclini în fața potentaților zilei, a bogătașilor, a călăilor, ci în fața lumii divine, în fața Domnului, respectând tot ceea ce este sfânt și conservându-l în sine și în afară de sine. Mulți se cred umili dar nu încetează să calce în picioare prescripțiile divine! Nu, umilința înseamnă să te pui în slujba Domnului pentru vecie, înseamnă disponibilitate absolută, ascultare fără crâcnire în fața Creatorului.

După părerea unora, Iisus a fost orgolios deoarece a spus: „Eu sunt Fiul Domnului", i-a alungat pe vânzători din Templu cu un bici și i-a numit pe farisei „pui de vipere", „fii ai diavolului", i-a asemuit cu „mormintele cele văruite, care pe din afară se arată frumoase, înăuntru însă sunt pline de oase de morți"... În realitate, el nu era orgolios, deoarece el se supunea hotărârilor Cerului,

iar în cele mai cumplite chinuri a rostit cuvintele: „Tată, facă-se voia Ta şi nu a mea."

Orgoliosul este acela care îşi închipuie că reprezintă totul pe lume, că nu depinde de nimeni şi de nimic, asemenea unei lămpi care „crede" că poate da lumină fără ca centrala electrică să funcţioneze. Orgoliosul mai crede că el este sursa fenomenelor care se manifestă în el; de aceea, ca să scape de orgoliu, Iniţiatul care a obţinut o victorie spirituală nu trebuie să se exprime: „Eu am învins!", ci: „Doamne, Tu ai învins prin intermediul meu... Slăvit fie numele Tău!"

Omul modest ştie că nu este o fiinţă izolată, că nimic nu depinde de el şi că, dacă nu rămâne legat de Cer, el nu va avea nici forţă, nici lumină, nici înţelepciune. El simte că este o verigă dintr-un lanţ nesfârşit, conducătorul unei energii cosmice care vine de foarte departe şi se scurge prin fiinţa sa către ceilalţi oameni. Omul modest este ca o vale udată de apa ce coboară din înălţimi ca să fertilizeze câmpiile; el primeşte forţele care ţâşnesc din munte şi cunoaşte astfel împlinirea. În vreme ce, orgoliosul care crede că nu depinde decât de el însuşi, uitând sursa forţelor ce se exprimă prin el, sfârşeşte, mai devreme sau mai târziu, prin a pierde totul. Nu s-a înţeles încă întreaga bogăţie a umilinţei.

Orgoliul este un defect al intelectului, iar dacă doriţi să vedeţi una dintre cele mai izbitoare manifestări ale sale în lume, ascultaţi-i pe savanţi, pe filosofi, pe artişti sau pe oamenii politici atunci când îşi prezintă propriile idei, puncte de vedere sau convingeri: toţi cred că sunt singurii care au dreptate, că gândesc corect, şi sunt gata să-şi spulbere aproapele ca să-şi impună convingerile. De altfel, istoria este plină de astfel de exemple de oameni care, atât de convinşi că posedă întregul adevăr sau chiar crezându-se mâna dreaptă a Domnului, au devastat oraşe întregi, au masacrat popoare. Priviţi numai exemplul Bisericii cu Inchiziţia ei! Toţi acei preoţi sau episcopi se credeau superiori încât şi-au luat dreptul de a extermina pe aceia pe care îi considerau căzuţi în păcat. Cât orgoliu, câtă înfumurare!

Atât timp cât oamenii îşi închipuie că punctele lor de vedere sunt cele mai bune şi se exprimă prin sentinţe definitive, ei nu vor săvârşi decât greşeli. Această atitudine este contrară uneia inteligente. Adevărata inteligenţă este umilinţa, adică recunoaşterea faptului că există deasupra noastră fiinţe care ne depăşesc şi care pot înţelege lucrurile într-un mod mai clar, mai pur, mai divin decât noi. Numai un idiot poate să creadă că punctul său de vedere este absolut. Omul inteligent va spune: „Iată, pentru moment

eu gândesc în acest fel, simt și înțeleg lucrurile astfel. Dar aceasta nu înseamnă că nu accept existența unor ființe mai evoluate care sunt capabile să mă instruiască sau să mă ajute. Eu le voi căuta." Iată adevărata inteligență.

Dar unde să găsim ființe capabile să judece atât de înțelept? Câți își vor vărsa sângele și își vor sacrifica propria viața (sau pe a altora) ca să arate că se află în adevăr! Din nefericire, nimic nu aduce atâtea conflicte printre oameni decât dezacordul asupra ideilor. Toți sunt gata să se accepte unii pe ceilalți cu slăbiciunile și lipsurile lor, dar îndată ce ideile lor politice, filosofice sau religioase diverg și se opun, apare războiul. Priviți lumea: câtor ființe excepționale nu le-au fost subestimate virtuțile și sfințenia tocmai pentru faptul că aveau puncte de vedere diferite! Li s-au tăiat capetele, ca unor tâlhari de rând, fără nici o considerație pentru înțelepciunea și valoarea lor morală. Orgoliul te face orb în fața virtuților aceluia ale cărui opinii dorim să le combatem. Orgoliul îi împinge pe oameni unii împotriva celorlalți, iar umilința restabilește armonia între ei.

Înțelepciunea, inteligența, adevărata inteligență divină o posedă oamenii modești, aceia care nu cad în capcanele intelectului propriu. Mentalul superior nu își poate spune cuvântul atât

timp cât intelectul vorbește, face zgomot, și ocupă singur locul. Mentalul superior permite numai să vezi, să înțelegi desenul divin pentru care omul a coborât pe pământ, și nu numai să îl înțelegi, dar și să îl împlinești. Omul va ocoli întotdeauna esențialul dacă va fi lipsit de această umilință care să îi permită să se proiecteze dincolo de intelect. Atunci când va reuși să înlăture pretențiile lipsite de sens ale intelectului, omul va oferi mentalului superior posibilități de exprimare, iar splendoarea universului se va descoperi în fața ochilor săi încântați.

Toți aceia care sunt convinși de exactitatea absolută a părerilor lor sunt orgolioși. Veți spune: „Și atunci, nu mai trebuie să ne gândim niciodată că ne aflăm în adevăr?“ Bineînțeles că da, vă voi oferi o metodă ca să evitați ca acest gând să nu antreneze o atitudine orgolioasă. Dar mai întâi este necesar să aveți idei clare despre natura inteligenței, cât și despre originea punctelor voastre de vedere, a opiniilor voastre.

Inteligența noastră nu este altceva decât suma, sinteza întregii mulțimi de centre și organe care se află în noi, a tuturor tendințelor, impulsurilor pe care le ducem din încarnare în încarnare de milioane de ani, ea este un rezumat al tuturor însușirilor și capacităților pe care le au celulele organismului nostru. Cu cât celulele

noastre sunt mai evoluate, mai sensibile, mai armonioase, cu atât mai mult inteligenţa noastră este mai dezvoltată. Iată ceea ce trebuie să înţelegem. Inteligenţa nu este o însuşire separată, distinctă, independentă de ansamblul fiinţe umane, de celulele şi organele sale. De aceea gândirea corectă nu presupune numai o strădanie a intelectului, ci este în realitate un rezultat a unei întregi discipline de viaţă.

Haideţi să mergem acum ceva mai departe Care este originea inteligenţei pe care o posedăm? Ea este o reflectare a Inteligenţe Cosmice. Dar este o reflectare imperfectă deoarece trecerea acesteia prin celulele noastre, aflate adesea în zbuciumul pasiunii, o limitează, o întunecă. Inteligenţa Cosmică nu se poate manifesta perfect printr-o fiinţă care nu ştie încă să-şi stăpânească mişcările instinctive; dar cu cât aceasta se va purifica, se va perfecţiona, ea va putea simţi şi capta lumina acestei Inteligenţe.

Deoarece inteligenţa sa este o consecinţă a stării în care se află toate celulele corpului său, discipolul trebuie să vegheze să le menţină în starea cea mai armonioasă, fiind atent la calitatea hranei sale fizice, dar mai ales la cea psihică (senzaţiile sale, sentimentele, gândurile sale); în caz contrar, el va rămâne departe de marile revelaţii. Nu există altă modalitate de a-ţi ameliora

inteligenţa decât aceea de a-ţi îmbunătăţi modul de viaţă. Eu am crezut mereu în aceste lucruri, le-am ştiut mereu şi am lucrat întotdeauna în acest sens.

Eu rămân adesea stupefiat când văd că anumiţi oameni se pronunţă asupra unor subiecte despre care nu cunosc nimic; ei o fac cu siguranţa că deţin adevărul absolut, sunt gata chiar să îi extermine pe alţii şi să se distrugă pe ei înşişi în numele convingerilor lor. Ei nu îşi pun niciodată întrebarea: „Dacă m-am înşelat? Poate că nu sunt atât de evoluat, atât de purificat, de receptiv. Oare am dreptul să fiu atât de increzător? Trebuie să-mi iau măsuri de siguranţă: mai am nevoie mă instruiesc, să studiez." Ah, nu, nu, ei îi vor ucide semenii, se vor sinucide, dar nu se dezice de părerile lor.

Oare cum îşi inchipuie oamenii că pot avea dreptate în toate cazurile, în ceea ce priveşte derularea evenimentelor politice, religioase, în privinţa problemelor amoroase?... După câţiva ani, ei îşi schimbă complet părerea, şi cred şi atunci că dreptatea le aparţine. În tinereţe, ei gândesc într-un fel, ca adulţi într-un altul, iar la bătrâneţe ei vor gândi din nou altfel: Atunci, oare de ce sunt ei atât de ataşaţi de ideile lor? Ar trebui să-şi spună: „Deoarece mi-am schimbat de mai multe ori părerea, cine îmi poate dovedi că

mă găsesc mereu în adevăr?“ Da, chiar şi la nouăzeci şi nouă de ani trebuie să ne spunem: „Aştept încă să-mi spun părerea. De acum în câteva mii de ani, poate că voi vedea mai bine lucrurile. Mi-am schimbat de atâtea ori părerea în viață!“ Desigur, trebuie să fii convins, dar nu de propriile capacități de judecată, fiindcă ele sunt limitate, incomplete. Dacă veți mai trăi puțin, veți vedea că o să vă schimbați de mai multe ori părerea.

Acum, când ați înțeles că noi toți suntem amenințați de orgoliu, trebuie să vă luați măsuri de precauție ca să nu fiți atinşi: în fiecare zi, încercați să priviți spre înălțimi, să vă comparați cu ființele care vă depăşesc, cu Arhanghelii, cu Divinitățile, şi veți vedea că nu reprezentați mare lucru. De aceea, în loc să vă pronunțați asupra tuturor subiectelor spunând: „După părerea mea, lucrurile stau aşa... După părerea mea...“ încercați să cunoaşteți opinia Ştiinței Inițiatice, a Marilor Maeştri ai omenirii, cerându-le să vă spună cum văd ei lucrurile, ca să vă transmită astfel lumina lor. Toți se înşeală atât timp cât nu şi-au verificat părerile personale, punctele lor de vedere, comparându-le cu cele ale Inteligenței Cosmice. Istoria o dovedeşte, deoarece după trecerea anilor observăm că ei au comis mari greşeli.

Iată deci cea mai bună metodă de a rezista orgoliului. Trebuie să cereţi fără încetare părerea lumii divine ştiind că, datorită greşelilor ce le-aţi putut comite în încarnările precedente, veţi avea în această viaţă o inteligenţă foarte limitată, iar dacă veţi conta pe ea veţi ajunge în fundul prăpastiei. Obişnuiţi-vă să priviţi zilnic către înălţimi şi să spuneţi: „Iată ceea ce gândesc despre acest subiect, despre această persoană. Oare am dreptate? Luminaţi-mă." În acel moment, nu numai că nu veţi mai fi orgolioşi, dar veţi primi în sfârşit răspunsuri clare şi adevărate, şi vă veţi afla pe drumul cel bun. Să nu vă gândiţi niciodată aţi atins perfecţiunea, nu, sunteţi doar nişte călători pe calea perfecţiunii. Trebuie să fiţi prudenţi, vă puteţi înşela atât timp cât nu aţi ajuns încă în vârf.

De altfel, se poate spune că toţi aceia care nu lucrează cu adevărat ca să-şi modifice modul de viaţă, continuând să fie subjugaţi de propriile dorinţe inferioare, chiar dacă se vor adresa Cerului să îi lumineze, vor primi un răspuns greşit; nu este vorba despre o intuiţie, ci despre o impresie greşită. De ce? Deoarece răspunsul Cerului trece prin straturile murdare acumulate în fiinţa lor şi suferă o deformare. Aşa cum am arunca un băţ în apă: el ne apare rupt dacă îl privim dinspre mal. Da, chiar şi sfaturile lumii divine ne ajung deformate dacă străbat straturi pline de impurităţi.

Și există atâtea posibilități de greșeală în aceste cazuri, încât este mai bine să nu ascultați un asemenea mesaj. Multe ființe sunt receptive, puțin mediumnice sau clarvăzătoare, și este adevărat faptul că ele captează elemente ale lumii invizibile, dar acestea sunt elemente amestecate de care este mai bine să te ferești. Numai aceia care se străduiește sincer să se purifice, să se descotorosească de vechile obiceiuri, să se înnobileze, va primi din partea Cerului răspunsuri clare, limpezi și adevărate.

XII

SUBLIMAREA FORȚEI SEXUALE

Istoria primului [illegible] Adam și Eva, așa cum [illegible] viața lor în grădina [illegible] care au fost alungați d[illegible] mare profunzime simbolică [illegible] tiga la nesfârșit.

Dumnezeu [illegible] Edenului la dispoziția lui Adam [illegible] interzis [illegible] Cunoașterii Binelui și Răului. [illegible]

Din [illegible] Paradisul era [illegible] erau [illegible] elementelor [illegible] grădină. Dumnezeu le-a interzis [illegible] din fructele Pomului Cunoașterii Binelui și Răului deoarece [illegible] pe care oamenii nu e-

și numai atunci [illegible] de [illegible] în aceste cazuri, [illegible] să [illegible] un [illegible]. Multe [illegible] sunt receptive, [illegible] și este [illegible] cu ei [illegible] elemente ale lumii invizibile, dar acestea sunt elemente amestecate [illegible]. Acela care se străduiește sincer să se purifice, să se descotorosească de [illegible], să se înnobileze, va primi din partea [illegible] răspunsuri clare, limpezi și adevărate.

I

Istoria primului bărbat şi a primei femei, Adam şi Eva, aşa cum este redată în Facerea, viaţa lor în grădina Edenului şi motivul pentru care au fost alungaţi de aici, este o povestire cu o mare profunzime simbolică pe care o vom investiga la nesfârşit.

Dumnezeu a pus întreaga grădină a Edenului la dispoziţia lui Adam şi a Evei. El le-a interzis numai să guste din fructele Pomului Cunoaşterii Binelui şi Răului. De ce?

Dintr-un anumit punct de vedere, Paradisul era un laborator alchimic, iar primii oameni erau nişte alchimişti care studiau proprietăţile elementelor, simbolizate de copacii grădinii. Dumnezeu le-a interzis să mănânce din fructele Pomului Cunoaşterii Binelui şi Răului deoarece acestea conţineau elemente pe care oamenii nu e-

rau pregătiţi să le suporte, şi trebuiau să mai aştepte.

Dar Eva, mult mai curioasă decât Adam, observa aceste fructe cu un mare interes fără să îndrăznească încă să le atingă. În acel moment, şarpele care era în partea dorsală a corpului ei s-a trezit, deoarece era cald, iar şerpii se trezesc şi devin extrem de agili la căldură. Or, în acea zi era foarte cald în Paradis... evident, toate aceste lucruri sunt simbolice!... iar şarpele ascuns în coloana vertebrală a Evei* s-a trezit şi i-a spus: „Încearcă, gustă din acest fruct, de ce îţi este frică? Dacă vei mânca, vei deveni asemenea Domnului, şi tocmai de aceea El ţi-a interzis acest lucru.“ Era adevărat că Eva se va asemăna cu Domnul datorită acestui fruct, dar după miliarde de ani de suferinţă, de peripeţii, de reîncarnări succesive. Eva a mâncat deci din fructul interzis şi i-a dat şi lui Adam să guste din el. Dar organismul lor nu îl putea suporta. Dumnezeu le spusese deja: „Dacă veţi mânca din acest fruct, veţi muri.“ Şi ei au murit, dar au murit în sensul în care s-a produs în ei o schimbare a stării de conştiinţă. Mai înainte, ei erau liberi, fericiţi,

---

* A se vedea în „Centri şi corpuri subtile" (Col. Izvor nr. 219) cap. VI, prima parte, unde Pomul Cunoaşterii Binelui şi Răului este asimilat cu sistemul chakrelor iar şarpele cu forţa Kundalini.

ușori, luminoși, dar au murit pentru această stare superioară; ei au murit pentru bucuriile și luminile Cerului și au devenit vii pentru suferințele pământene.

Șarpele din Facerea este deci un simbol: simbolul forței sexuale care s-a trezit în om și în fața căreia acesta a cedat. Șarpele se trezește la cald și adoarme la frig. În toate formele de pasiune veți întâlni căldura: o căldură care distruge și care consumă totul în interior. În pădurile ecuatoriale unde este foarte cald, trăiesc cele mai multe animale sălbatice. Acela care se aventurează adesea la ecuator (stomacul, sexul) se lasă pradă pasiunilor (fiarele) care încep să se înmulțească în el.

Deci șarpele este considerat ca expresia răului în om, deși în realitate simbolismul său nu este considerat numai negativ: dimpotrivă, șarpele este de asemenea considerat ca un simbol al înțelepciunii. Această dublă semnificație este reprezentată în special de caduceul lui Hermes.

Pentru Inițiați, primul șarpe al caduceului reprezintă forța sexuală, cauza răului, iar cel de-al doilea șarpe este simbolul transformării acestei forțe într-o altă energie, foarte puternică, care este înțelepciunea și clarvederea. Iată de ce faraonii Egiptului antic sunt adesea reprezentați cu un mic

şarpe care iese dintre cei doi ochi. Aceasta înseamnă că ei au transmutat forţa sexuală făcând-o să urce până la creier. Această forţă transmutată oferă Iniţiaţilor posibilitatea să arunce o privire spre subtilităţile regiunilor suprapământene. În anumite religii ale Antichităţii, se practicau unele culte ale şerpilor şi aceştia erau folosiţi ca oracole; la Delfi, de exemplu, Pitia făcea oracole sub inspiraţia şarpelui Pyton.

Înţelepţii, care cunoşteau legile, posedau şi mijloacele de a transforma energia latentă ce doarme în fiecare om, iar ei se transformau în „şerpi", adică în fiinţe cu judecată şi prudente. În India, înţelepţii sunt numiţi „nagi": şerpi, pentru a demonstra că forţele răului pot deveni binefăcătoare dacă omul ştie să le transforme. Şarpele se găseşte în noi la nivelul coloanei vertebrale. La baza coloanei vertebrale doarme puterea şarpelui Kundalini, iar Kundalini poate face minuni la Iniţiaţii care ştiu cum să o trezească.*

Câţi credincioşi din trecut nu considerau că forţa sexuală este o forţă diabolică care trebuie distrusă cu orice preţ! Şi care era rezultatul? Viaţa dispărea din ei, izvoarele secau şi rămâneau fără

* A se vedea în „Centri şi corpuri subtile" (Col. Izvor nr. 219) cap. V: forţa Kundalini.

nici un elan, fără nici o bucurie. Ei își imaginau că astfel se transformau în sfinți, dar nu era deloc adevărat! Generații întregi au urmat în trecut acest drum, dar care au fost rezultatele?...

Evident, printre aceste mii de credincioși, unii aveau cu adevărat haruri, o inteligență și o voință extraordinare ce le permitea să depășească pustiul, dar nici ei nu înfloreau. De ce? Pentru că nu știau că forța sexuală este o energie divină pe care Creatorul a dăruit-o pentru fericirea umanității... și nu pentru nefericirea ei, așa cum se credea.

Forța sexuală este o energie pe care trebuie să o utilizăm cu înțelepciune: este o sevă brută care se transformă în celule, și pe care spiritul o distribuie apoi în tot organismul sub formă de viață în planul fizic, sub formă de iubire și bucurie în inimă, sub formă de lumină și înțelepciune în creier. Forța sexuală este o putere enormă, pe care înțelepții știu să o dirijeze: ei nu o lasă să tulbure sau să provoace tragedii; ei nu o lasă să inunde sau să distrugă satele și orașele din interiorul lor, ci construiesc mori, uzine, canale de irigație și recoltează apoi fructele produse de această forță distribuită cu înțelepciune. Cu cât judecăm mai bine folosirea forței sexuale, cu atât cu-

cerim mai multe bogăţii spirituale. Forţa sexuală controlată este asemănătoare apei unui mare fluviu pe care o canalizăm pentru a iriga pământul, aşa cum egiptenii făceau cu apele Nilului, asigurându-şi prosperitatea ţării. Cu cât omul foloseşte mai înţelept forţa sexuală, cu atât mai mult el se apropie de Împărăţia lui Dumnezeu şi înţelege sensul şi frumuseţea vieţii.

II

Cu cât mai mult li se explică oamenilor iubirea văzută din punct de vedere inițiatic, cu atât ea devine mai neclară pentru ei. De ce? Deoarece ei au repetat aceleași practici de mii de ani, aceleași comportamente; ei nu reușesc să înțeleagă că, după ce natura a oferit creaturilor anumite comportamente sexuale o anumită perioadă de timp, ea dorește apoi să le reorienteze, pentru a le face să descopere, în acest domeniu, alte manifestări, superioare, mai frumoase, mai spirituale. Când li se vorbește despre o asemenea concepție legată de iubire, oamenii răspund că nu-și mai pot satisface nevoile sexuale și vor muri, deoarece numai acest lucru îi ține în viață! Da, bineînțeles, acest lucru face să crească rădăcinile, dar florile mor în înalt. Deci, totul depinde de persoană și de gradul ei de evoluție spirituală.

Oamenii sunt făcuți să evolueze în toate domeniile, atunci de ce nu ar putea evolua și în domeniul iubirii? Tocmai acest grad superior, acestă evoluție, constă în sublimarea energiei

sexuale și dirijarea ei spre culmi, spre cap, pentru a hrăni creierul, făcându-l capabil de creații extraordinare. Iubirea este o forță divină care vine din înalt și trebuie să îi acordăm respectul cuvenit, trebuie să o protejăm și trebuie chiar să ne gândim să o reorientăm spre Cer, în loc să o trimitem spre infern unde este acaparată și utilizată de către monștri, de larve și elementali. Atât timp cât oamenii nu vor cunoaște mijloacele de folosire a acestei energii pentru lucrări spirituale de amploare, ei vor continua să o risipească și astfel vor sărăci și se vor sălbătici. Toată lumea știe că forța sexuală urmează o anumită direcție, dar foarte puțini oameni știu că o putem orienta într-o altă direcție și se hotărăsc să trăiască această experiență.

Forța sexuală este resimțită de majoritatea oamenilor ca o tensiune îngrozitoare de care trebuie să se elibereze. Ei se eliberează, fără să știe că astfel pierd ceva foarte prețios, o chintesență care este arsă prostește într-o singură plăcere, în timp ce ea putea fi utilizată pentru o adevărată regenerare a ființei lor. Să comparăm omul cu o clădire de cincizeci sau de o sută de etaje; vom înțelege atunci că o mare presiune, o mare tensiune este necesară pentru a face ca apa să urce până la ultimul nivel al casei, astfel ca locuitorii de la ultimul etaj să aibă sufcientă apă

pentru a se spăla, a bea, pentru a-şi uda plantele etc. Fără această tensiune, apa nu poate urca până sus. Dacă oamenii ar cunoaşte semnificaţia acestei tensiuni, dacă ar şti să o folosească, ei ar ajunge să-şi hidrateze şi să-şi hrănească celulele creierului numai cu această energie, fiindcă ea poate ajunge până la creier prin canalele pe care natura inteligentă le-a amenajat special pentru acest lucru.

Putem compara acest sistem de canale cu acela pe care îl găsim într-un copac. Seva brută este formată din toate substanţele adunate din sol de către rădăcini. Această sevă absorbită de rădăcini este transportată de vasele lemnoase de-a lungul tijei până la frunze şi alimentează apoi florile şi fructele. Arborele cunoaşte secretul alchimic de transmutare a materiei. Atunci, dacă arborele cunoaşte un asemenea secret, de ce omul nu îl poate cunoaşte?

Tensiunea este folositoare, nu trebuie să o înlăturăm, căci datorită ei, energia poate ajunge în înalt: altfel, în loc să se trezească pentru lucrări de amploare, celulele creierului vor rămâne amorţite, sărăcite, cloroformate, şi se vor mulţumi să asigure numai buna funcţionare internă. Atât timp cât nu învăţăm să ne stăpânim, ne lipsim de toate posibilităţile de a deveni puternici, rezistenţi, inteligenţi.

Cum i-am putea face pe bărbați și pe femei să înțeleagă că în planurile Inteligenței Cosmice, această energie trebuie utilizată pentru creații sublime? Nicicum! Ei doresc plăcerea, tot ceea ce este ușor, fără să depună nici un efort. Ei da, dar o asemenea plăcere se plătește foarte scump. Ei nu știu că acela care face eforturi pentru a se stăpâni, nu numai că se îmbogățește, dar resimte o plăcere extraordinară. Poate cuvântul „plăcere" nu este acela care se potrivește aici, fiindcă el este întotdeauna legat de manifestările instinctive inferioare, ci cuvântul „bucurie", „încântare", „extaz"... Plăcerea nu este ceva lăudabil, și chiar ne este rușine uneori, în timp ce bucuria, încântarea, extazul, nu le putem obține decât declanșând latura divină din noi.

Eu mă adresez acum mai ales tineretului. Tinerii nu realizează faptul că există experiențe mult mai folositoare decât acelea în care se aventurează, și că în câțiva ani ei își vor pierde prospețimea, farmecul, frumusețea, lumina. Ei doresc să experimenteze iubirea fizică, și acest lucru este de înțeles, dar nu acumularea unor astfel de experiențe îi va duce la fericire; după câtva timp, ei vor uita toate senzațiile plăcute pe care le-au trăit și nu va rămâne decât ruina; regretul, tristețea. Trebuie să încerce să facă un efort de stăpânire de sine: chiar fără reușească

imediat, ei vor obține rezultate pe măsura trecerii timpului; ei vor fi mândri că au știut să învingă și se vor simți mai puternici.

Unii vor spune: „Dar cum să ne exersăm?" Nu este greu, există atâtea ocazii în care tinerii se întâlnesc: pe stradă, la lucru, la ședințe, în vacanță, la discotecă, pe plajă... Și este normal ca uneori să simtă în ei o pasiune care se trezește. Dar în loc să facă imediat tot ceea ce pot pentru a-și satisface rapid orice dorință, de ce nu s-ar hotărî să reziste, făcând un efort de sublimare? Da, să sesizeze energia care se trezește și să o facă să urce până la Cer, până la Mama Divină, până la Tatăl Celest. Exersându-se astfel mult timp, ei vor ajunge să dea o altă orientare acestei energii și să simtă ceea ce este cu adevărat iubirea spirituală.

Vă mai amintiți ceea ce v-am spus în legătură cu sacrificiul: că este periculos să renunți la un obiect, la un obicei, la o dorință, fără a le înlocui printr-un alt obiect, alt obicei sau altă dorință. De aceea nu trebuie să refulăm niciodată iubirea, ci trebuie să înlocuim obiectul acestei iubiri printr-o altă iubire, mai vastă, mai luminoasă.

Să luăm un exemplu: un bărbat iubește femeie, el simte că nu poate sta departe de ea. Dar această femeie nu este liberă, sau poate el este căsătorit, deci ei nu pot trăi împreună fără să antreneze mari tulburări în familie. Cum ar putea

învinge bărbatul această dorinţă? Simplu, cu ajutorul femeilor: în loc să se limiteze la singură femeie, în inima, în sufletul lui, el ar trebui să ia hotărârea de a le iubi pe toate în acelaşi timp. El va fi atât de ocupat încât nu va mai avea timp pentru a urmări pe una anume, şi astfel va fi salvat de toate femeie. Aceeaşi metodă se aplică şi unei femei. Va trebui să realizaţi această lărgire a conştiinţei, altfel veţi fi mereu divizaţi, veţi fi în conflict cu voi înşivă. Şi chiar dacă aţi pierdut fiinţa pe care o iubeaţi, pentru că v-a părăsit sau a murit, trebuie să o înlocuiţi... nu cu o alta, veţi risca o nouă pierdere, ci printr-o mare iubire orientată spre lucruri celeste, divine. În acel moment, calmul şi liniştea se vor restabili în voi, pentru că vidul din voi va fi umplut. Chiar dacă este de dorit ca fiecare să facă un efort în sensul acesta, nu este dată tuturor puterea de a-şi domina forţa sexuală pentru a cunoaşte iubirea superioară. De aceea, înainte de a vă lansa într-o asemenea aventură, trebuie să reflectaţi şi mai ales trebuie să vă cunoaşteţi bine. ... Dacă simţiţi că aveţi încă nevoie de plăceri fizice, este de preferat să nu vă abţineţi brusc pentru că va fi foarte rău. Dar dacă sunteţi deja evoluaţi şi dacă simţiţi nevoia de a trăi ceva mult mai subtil, mai spiritual, înţelegând splendoarea lumii divine şi dorind să îi ajutaţi pe oameni cu iubirea voastră, veţi putea să vă alegeţi

drumul. Vă repet încă o dată, acest lucru nu este dat tuturor şi nu sfătuiesc pe oricine să o facă. Pentru că eu cunosc toate anomaliile care s-ar putea produce. Într-un cuplu, de exemplu, ce se va întâmpla dacă unul dintre parteneri se hotărăşte să trăiască o iubire mai spirituală, în timp ce celălalt nu se poate lipsi de iubirea fizică? O tragedie... Bineînțeles, eu voi fi cel vinovat. Ştiu că este foarte riscant să vă vorbesc aşa cum o fac, dar sunt obligat să lămuresc această, problemă pentru aceia care doresc să evolueze, dar în acelaşi timp sunt conştient de pericolul la care mă expun dacă sunt rău înțeles şi provoc ostilitate.

Eu doresc numai ca aceia care mă ascultă să-şi dea seama de adevărul cuvintelor mele, şi mai ales să înțeleagă că nu doresc să dezmembrez familii, ci doresc să lărgesc cât mai mult conştiințele bărbaților şi femeilor. Poate că nu ar mai fi nimic de spus, dacă actuala concepție despre iubire a oamenilor ar da rezultate bune. Dar priviți cum se desfăşoară lucrurile: toate acele drame, sinucideri, omoruri, divorțuri... Şi chiar când sunt împreună, ei se pot gândi la o amantă sau un amant pe care şi l-ar dori alături. În aparență, oamenii sunt credincioşi unul altuia, dar în forul lor interior sunt pe cale să se trădeze.

De aceea, dacă nu sunteți pregătiți să trăiți iubirea într-un mod superior, ar trebui cel puțin să

îmbunătățiți ceva în modul actual de a iubi. Vă voi da un exemplu. Iată două sticle. Să presupunem că una o reprezintă pe femeie și cealaltă pe bărbat. Cum niciuna nu încetează să o secătuiască pe cealaltă, cele două sticle se vor goli foarte repede, și nu rămâne altceva de făcut decât să fie aruncate și înlocuite. Acest lucru se întâmplă în concepția obișnuită despre iubire: bem o sticlă cu un conținut limitat și când ea este goală, o aruncăm. Cum am putea face ca aceste „sticle" să nu se golească niciodată? Ar trebui ca fiecare să fie în contact cu Izvorul infinit al iubirii; atunci, nimic nu le-ar putea epuiza vreodată, ele vor fi mereu pline, alimentate continuu de apa Izvorului.

Acest lucru presupune că, în loc să vă opriți la tot ceea ce este superficial într-un bărbat sau într-o femeie, iubiți-i spiritul, sufletul, legați-vă de ceva viu, ceea care se află în contact cu Izvorul, cu Dumnezeu. Și atunci iubirea voastră va fi veșnică: chiar când veți fi bătrâni, ridați, veți continua să vă iubiți, pentru că nu veți iubi trupul fizic, ci o ființă care este reflectarea Divinității. Prin intermediul femeii, bărbatul o caută pe Mama Divină, el se va înălța până la ea pentru a primi energii, lumină și bucurie. Prin intermediul bărbatului, femeia se înalță până la Tatăl Ceresc... și astfel iubirea lor nu se va sfârși niciodată... Dar

dacă bărbații și femeile se vor mulțumi să se caute în planurile inferioare, nu trebuie să fie mirați că vor fi repede dezamăgiți. Este normal, cum ar putea dăinui iubirea când dincolo de corp nu este nimic bun sau frumos de iubit?

Priviți cum se petrec lucrurile în natură: tot ceea este șters, murdar, impur, are tendința de a se acumula la bază, iar ceea ce este pur se înalță. La fel se întâmplă și în ființa umană: la ea, de asemenea, tot ceea ce este grosolan se îngrămădește în jos, în timp ce tot ce este ușor, pur, luminos, urcă spre cap. De aceea, ochii, urechile, gura, nasul, creierul sunt așezate sus, în timp ce alte funcții sunt plasate jos. Această împărțire fizică a omului, în sus și jos, corespunde celor două naturi, inferioară și superioară: personalitatea și individualitatea. Iubirea exprimată de personalitate care nu dorește decât să ia, să se sature, este pătată de elemente apăsătoare și întunecate. În timp ce, iubirea manifestată de individualitate conține elemente de generozitate, de dezinteres, este pură și luminoasă. Oamenii își comunică tot felul de elemente întunecate care îi împiedică să vadă clar și să guste senzațiile celeste prin iubirea lor egoistă și senzuală. Evident, ei sunt liberi, se pot lăsa antrenați în păcatele lor, dar acest lucru nu este în interesul lor! Dacă Inițiații au stabilit reguli și prescripii, ei nu au

făcut-o pentru a interzice bucuria iubirii, ci pentru a-i împiedica pe oameni să coboare prea jos în starea conştiinţei inferioare în care nu primesc nici o binecuvântare, nici o minune a lumii divine.

De acum înainte, încercaţi să vă străduiţi să înţelegeţi această filosofie sublimă, deoarece ea este singura care îi învaţă pe bărbaţi şi pe femei cum să folosească toate aceste elanuri pe care şi le insuflă reciproc, întreaga minune, bucurie de a se contempla, ca să fie întotdeauna inspiraţi şi să devină genii, divinităţi.

Dar toate acestea nu vor fi cu adevărat clare pentru voi decât atunci când le veţi limpezi în voi înşivă, prin tăria meditaţiilor şi a transformările interioare necesare. Când veţi reuşi, veţi fi în posesia tuturor bogăţiilor pe care natura le-a pregătit pentru voi, vă veţi putea folosi de ele cu atâta precizie ca şi cum v-aţi găsi într-un laborator: veţi reuşi să mânuiţi elementele şi forţele necesare regenerării şi iluminării voastre şi pe cele ale lumii întregi.

CUPRINS

De acelaşi autor
(traduceri în limba română)

Colecţia Izvor

202 - OMUL SPRE VICTORIA DESTINULUI SĂU

Ca să ajungă stăpânul propriului destin, omul trebuie să înţeleagă că legile care guvernează viaţa sa fizică, psihică şi spirituală sunt analoge cu legile care guvernează universul.

Cuprins: I. Legea cauzelor şi a consecinţelor - II. „Vei separa subtilul de materia brută"- III. Evoluţie şi creaţie- IV. Justiţie umană şi justiţie divină - V. Legea corespondenţelor - VI. Legea naturii şi legile morale - VII. Legea înregistrării - VIII. Reîncarnarea.

203 - O EDUCAŢIE CARE ÎNCEPE ÎNAINTE DE NAŞTERE

Omenirea nu se poate transforma, nu se poate ameliora decât cu ajutorul fiinţelor conştiente de ceea ce reprezintă actul concepţiei copiilor. Bărbaţii şi femeile au deci în acest caz una dintre cele mai mari responsabilităţi pentru care trebuie să se pregătească dinainte.

Cuprins: I. Părinţii trebuie instruiţi mai întâi – II. O educaţie care începe înainte de naştere - III. Un plan pentru viitorul omenirii - IV. Ocupaţi-vă de copiii voştri!- V. O nouă înţelegere a iubirii materne - VI. Cuvântul magic - VII. Să nu lăsaţi niciodată un copil fără o preocupare - VIII. Pregătiţi copiii pentru viitoarea viaţă de adult - IX. Păstraţi la copil sentimentul supranaturalului - X. O iubire fără slăbiciuni - XI. Educaţie şi instruire.

204 - YOGA NUTRIȚIEI

Modul în care ne hrănim este la fel de important ca hrana în sine. Putem extrage prin gândurile și sentimentele noastre elementele spirituale ce contribuie la împlinirea întregii noastre ființe.

Cuprins: I. Hrana, un act care privește întreaga ființă – II. Hrani-yoga– III. Hrana, o scrisoare de iubire trimisă de Creator – IV. Alegerea hranei – V. Vegetarismul – VI. Morala nutriției – VII Postul: postul, o metodă de purificare; postul, un alt mod de a te hrăni - VIII. Despre împărtășanie – IX. Semnificația binecuvântării – X. Lucrarea spiritului asupra materiei – XI. Legea schimburilor.

205 - FORȚA SEXUALĂ SAU BALAURUL ÎNARIPAT

A îmblânzi, a domoli și a orienta forța sexuală pentru a te putea proiecta până pe cele mai înalte culmi ale spiritului.

Cuprins: I. Balaurul înaripat – II. Iubire și sexualitate – III. Forța sexuală, condiție a vieții pe pământ – IV. Despre plăcere: 1. Să nu căutați plăcerea fiindcă ea vă va secătui. 2. Cum să înlocuim plăcerea cu munca – V. Pericolele tantrismului – VI. Iubiți fără să așteptați să fiți iubiți – VII. Iubirea este răspândită peste tot în univers – VIII. Iubirea spirituală este o formă superioară de hrană – IX. Un transformator al energiei sexuale: înaltul ideal – X. Să deschidem iubirii o cale spre înalt.

206 – O FILOSOFIE A UNIVERSALULUI

Fiecare individ trebuie să lucreze la propria sa creștere, la propria lui împlinire, cu condiția să nu o facă într-o manieră egoistă, ci pentru binele colectivității. În acel moment, nu se mai vorbește numai despre colectivitate, ci despre fraternitate. Colectivitatea nu este încă o fraternitate. O fraternitate este o colectivitate în care domnește o adevărată

coeziune, deoarece fiecare individ lucrează conştiincios pentru binele tuturor.

Cuprins: I. Câteva precizări despre termenul de sectă – II. Nici o Biserică nu este veşnică – III. Să căutăm spiritul în spatele formelor – IV. Înscăunarea Bisericii Sfântului Ioan – V. Bazele unei religii universale – VI. Marea Fraternitate Albă Universală – VII. Cum să lărgim noţiunea de familie – VIII. Fraternitatea, o stare superioară de conştiinţă – IX. Congresele frateme la Bonfin – X. Oferiţi fiecărei activităţi o dimensiune universală.

207- CE ESTE UN MAESTRU SPIRITUAL?

Adevăratul Maestru Spiritual este o fiinţă care cunoaşte mai întâi adevărurile esenţiale aşa cum Inteligenţa Cosmică le-a înscris în marea carte a Naturii. Apoi, el trebuie să posede voinţa de a stăpâni şi controla totul în fiinţa sa, reuşind să împlinească aceste deziderate. În sfârşit, această ştiinţă şi această stăpânire de sine dobândite trebuie să îi servească să exprime toate calităţile şi virtuţile iubirii dezinteresate.

Cuprins: I. Cum se recunoaşte un adevărat Maestru Spiritual? – II. Necesitatea unui ghid spiritual – III. Nu vă jucaţi de-a ucenicul vrăjitor – IV. A nu confunda exotismul cu spiritualitatea – V. A şti să echilibraţi lumea materială cu lumea spirituală – VI. Maestrul, oglindă a Adevărului – VII. Să nu aşteptaţi de la un Maestru decât Lumina – VIII. Discipolul în faţa Maestrului – IX. Dimensiunea universală a unui Maestru – X. Prezenţa magică a unui Maestru – XI. Activitatea de identificare – XII. „Dacă nu deveniţi ca nişte copii…"

208 - EGREGORUL PORUMBELULUI PĂCII

Pacea nu va veni în lume decât atunci când fiecare fiinţă umană va lucra să o instaleze mai întâi în ea însăşi, în gândurile, sentimentele şi faptele sale.

Cuprins: I. Spre o mai bună înţelegere a păcii – II. Avantajele unificării popoarelor – III. Aristocraţie şi democraţie, capul şi stomacul – IV. Despre bani – V. Despre repartiţia bogăţiilor– VI. Comunism şi capitalism, două manifestări complementare – VII. Pentru o nouă concepţie a economiei – VIII. Ceea ce un om politic ar trebui să cunoască – IX. Împărăţia Domnului.

210 - POMUL CUNOAŞTERII BINELUI ŞI RĂULUI

Existenţa răului într-un univers creat de un Dumnezeu perfect este o enigmă asupra căreia filosofiile şi religiile continuă să se preocupe. Adevăratele răspunsuri la problema răului nu sunt explicaţii, ci metode. Oricare ar fi originea sa, răul este o realitate interioară şi exterioară cu care suntem zilnic confruntaţi şi asupra căreia trebuie să învăţăm să acţionăm. Este inutil şi chiar periculos să dorim să combatem răul, fiindcă lupta este foarte inegală, ci să cunoaştem metodele care permit să-l stăpânim şi să-l transformăm.

Cuprins: I. Cei doi pomi ai paradisului – II. Binele şi răul, două forţe care fac să se învârtă roata vieţii – III. Deasupra noţiunilor de bine şi rău – IV. Parabola grâului şi a neghinei – V. Filosofia unităţii – VI. Cele trei mari tentaţii – VII. Problema nepoftiţilor – VIII. Despre sinucidere – IX. Să învingem răul prin iubire şi lumină – X. Să ne întărim în chip spiritual ca să biruim necazurile.

213 - NATURĂ UMANĂ ŞI NATURĂ DIVINĂ

Fiinţa umană este acea fiinţă ambiguă pe care evoluţia a plasat-o la graniţele lumii animale şi a lumii divine. Ea are deci o dublă natură, şi este important ca ea să conştientizeze această ambivalenţă astfel ca să o poată depăşi.

Cuprins: I. Natură umană sau… natură animalică – II. Natură inferioară, o reflectare inversă a naturii superioare –

III. În căutarea adevăratei noastre identităţi – IV. Cum să scăpăm de limitările naturii inferioare – V. Soarele, simbol al naturii divine – VI. Valorificaţi posibilităţile naturii inferioare, dominând-o – VII. A te ameliora înseamnă a oferi naturii superioare cât mai multe condiţii de manifestare – VIII. Vocea naturii divine – IX. Omul se poate lumina numai slujindu-şi natura sa superioară – X. Cum să înlesnim exprimarea naturii superioare în noi înşine şi în ceilalţi – XI. Reîntoarcerea omului în Dumnezeu.

217 - UN NOU ÎNŢELES AL EVANGHELIILOR

Interpretarea parabolelor şi a povestirilor evanghelice considerate a avea legătură cu tot atâtea situaţii şi evenimente ce privesc viaţa noastră interioară.

Cuprins: I. „Nu se pune vinul nou în burdufuri vechi…" – II. „Dacă nu veţi deveni ca nişte copilaşi…" – III. Ispravnicul necredincios – IV. „Strângeţi comori…" – V. „Intraţi pe poarta cea strâmtă" – VI. „Cine va fi pe acoperişul casei…" – VII. Potolirea furtunii- -VIII. „Cei dintâi vor fi cei din urmă" – IX. Pilda celor cinci fecioare înţelepte şi a celor cinci fecioare nechibzuite. – X. „Şi viaţa veşnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat".

218 - LIMBAJUL FIGURILOR GEOMETRICE

Cercul, triunghiul, pentagrama, piramida, crucea etc. Fiecare figură geometrică este ca şi o structură de plecare de la care se organizează macrocosmosul (universul) şi microcosmosul (fiinţa umană).

Cuprins: I. Simbolismul geometric – II. Cercul – III. Triunghiul – IV. Pentagrama – V. Piramida – VI. Crucea – VII. Cvadratura cercului.

219 - CENTRI ŞI CORPURI SUBTILE

Oricare ar fi gradul de afinare pe care l-ar putea atinge, cele cinci simţuri ale noastre vor rămâne mereu limitate, nu vor explora decât planul fizic. Ca să trăim senzaţii mai bogate, mai subtile, trebuie să ne adresăm altor organe, altor centri subtili pe care îi posedăm de asemenea: aura, plexul solar, centrul Hara, chakrele…

Cuprins: I. Evoluţia umană şi dezvoltarea organelor spirituale – II. Aura – III. Plexul solar – IV. Centrul Hara – V. Forţa Kundalini – VI. Chakrele : sistemul chakrelor; chakrele Ajna şi Sahasrara .

220 - ZODIACUL, CHEIE A OMULUI ŞI A UNIVERSULUI

Oricare fiinţă conştientă de apartenenţa sa la univers simte că trebuie să-şi impună necesitatea lucrării interioare ce o are de îndeplinit pentru a regăsi în sine împlinirea ordinii cosmice al cărui simbol perfect este cercul zodiacal.

Cuprins: I. Incinta zodiacului – II. Formarea omului şi a zodiacului – III. Ciclul planetar al orelor şi al zilelor săptămânii – IV. Crucea destinului – V. Axele Berbec-Balanţă şi Taur–Scorpion - VI. Axa Fecioară-Peşti – VII. Axa Leu-Vărsător – VIII. Triunghiurile de apă şi de foc – IX. Piatra filosofală : Soarele, Luna şi Mercur – X. Cele 12 triburi ale lui Israel şi cele 12 munci ale lui Hercule în legătură cu zodiacul.

221 - ALCHIMIA SPIRITUALĂ: CĂUTAREA PERFECŢIUNII

Nu trebuie să luptăm împotriva slăbiciunilor şi a viciilor noastre, fiindcă ele ne vor învinge, ci trebuie să învăţăm să le punem la lucru. Găsim că este normal să exploatăm forţele brute ale naturii, atunci de ce trebuie să ne mai

mirăm când un Maestru, un Inițiat vorbește despre folosirea energiilor primare care se află în ființa noastră ?...Aceasta este adevărata alchimie spirituală.

Cuprins: I. Alchimia spirituală – II. Arborele omenesc – III. Caracter și temperament – IV. Moștenirea regnului animal – V. Frica – VI. Clișeele – VII. Transplantul – VIII. Utilizarea energiilor – IX. Sacrificiul, o transmutație a materiei – X. Mândrie și splendoare divină – XI. Orgoliu și umilință – XII. Sublimarea forței sexuale.

222 - VIAȚA PSIHICĂ: ELEMENTE ȘI STRUCTURI

„Cunoaște-te pe tine însuți..." Cum să interpretăm această formulă înscrisă pe frontispiciul templului din Delfi? A te cunoaște înseamnă a deveni conștient de diferitele corpuri din care ești zămislit, de la cele mai grosiere până la cele mai subtile, de principiile care însuflețesc aceste corpuri, de nevoile existente și de stările de conștiință care le corespund.

Cuprins: I. Cunoaște-te pe tine însuți – II. Tabloul sinoptic – III. Mai multe suflete și mai multe corpuri – IV. Inimă, intelect, suflet, spirit – V. Exersarea voinței – VI. Corp, suflet, spirit – VII. Cunoaștere exterioară, cunoaștere interioară – VIII. De la intelect la inteligență – IX. Adevărata iluminare – X. Corpul cauzal – XI. Conștiința – XII. Subconștientul – XIII. Eul Superior.

224 - PUTERILE GÂNDULUI

Gândul este o putere, un instrument pe care Domnul l-a dat omului pentru ca el să poată deveni creator asemenea Lui, adică creator în frumusețe, în perfecțiune. De asemenea, el trebuie să fie vigilent și să caute fără încetare dacă ceea ce face cu gândul său este cu adevărat binefăcător pentru el și pentru întreaga lume. Aceasta trebuie să fie singura sa preocupare.

Cuprins: I. Natura activității spirituale- II. Cum să concepem viitorul – III. Poluarea psihică – IV. Viața și circulația gândurilor – V. Cum se întruchipează gândul în materie – VI. Regăsiți echilibrul dintre mijloacele materiale și cele spirituale – VII. Forța spiritului – VIII. Câteva legi ale activității spirituale –IX. Armele gândirii – X. Puterea concentrării – XI. Bazele meditației – XII. Rugăciunea creatoare – XIII. Cucerirea vârfului.

226 - CARTEA MAGIEI DIVINE

Adevărata magie, magia divină, constă în faptul de a nu folosi pentru sine, pentru propriul interes, capacitățile, cunoștințele, puterile pe care am reușit să le dobândim, ci numai pentru realizarea Împărăției lui Dumnezeu pe pământ.

Cuprins: I. Revenirea la practicele magice și pericolul pe care acestea îl reprezintă – II. Cercul magic: aura – III. Bagheta magică – IV. Cuvântul magic – V. Talismanul – VI. Câte ceva despre numărul 13 – VII. Luna, astrul magiei – VIII. Lucrul cu spiritele naturii – IX. Florile, parfumurile – X. Noi facem cu toți magie – XI. Cele trei mari legi ale magiei – XII. Mâna – XIII. Privirea – XIV. Puterea magică a încrederii – XV. Adevărata magie: iubirea. XVI. Să nu căutați niciodată răzbunarea – XVII. Exorcizați și consacrați obiectele – XVIII. Protejați-vă locuința.

227 - REGULI DE AUR PENTRU FIECARE ZI

De ce trebuie să ne risipim viața alergând după achiziții care nu sunt la fel de importante ca viața însăși? Acela care învață să ofere vieții întâiul loc, să o protejeze, să o conserve în cea mai mare integritate, va avea din ce în ce mai multe posibilități să obțină ceea ce dorește. Fiindcă tocmai această viață luminoasă îi va oferi totul.

Cuprins (extrase): I. Viaţa, bunul cel mai de preţ – II. Să împăcăm viaţa materială cu viaţa spirituală – III. Consacraţi-vă viaţa unui ţel superior – IV. Viaţa zilnică: o materie pe care Spiritul trebuie să o transforme – V. Nutriţia, privită ca o activitate yoga – VI. Respiraţia – VII. Cum să recuperăm energiile – VIII. Iubirea ne face neobosiţi – IX. Progresul tehnic oferă omului timp pentru o lucrare spirituală – X. Aranjaţi-vă locuinţa interioară – XI. Lumea exterioară este o reflectare a Lumii voastre interioare – XII. Pregătiţi-vă viitorul, trăind corect prezentul – XIII. Trăiţi prezentul în plenitudine – XIV. Importanţa începutului. Fiţi conştienţi de forţele pe care le declanşaţi – XV. Căutaţi lumina înainte de a acţiona - XVI. Supravegheaţi întotdeauna prima mişcare - XVII. Conştientizaţi-vă obişnuinţele mentale – XVIII. Atenţie şi vigilenţă – XIX. Urmaţi o singură direcţie spirituală – XX. Insistaţi mai mult asupra practicii, decât asupra teoriei – XXI. Puneţi calităţile morale înaintea talentului – XXII. Fiţi mulţumiţi de soarta voastră şi nemulţumiţi de voi – XXIII. Lucrarea spirituală nu rămâne niciodată fără rezultate – XXIV. Regenerarea corpurilor noastre: fizic, astral şi mental – XXV. Căutaţi-vă în fiecare zi hrana spirituală – XXVI. Revizuiţi-vă periodic viaţa. XXVII. Puneţi de acord scopul şi mijloacele. XXVIII. Corectaţi-vă cât mai grabnic greşelile. XXIX. Închideţi uşa Entităţilor inferioare. XXX. Ideile determină acţiunile. XXXI. Eforturile noastre contează mai mult decât rezultatele. XXXII. Să acceptăm eşecurile. XXXIII. Imaginaţia, metodă de lucru asupra ta însuţi. XXXIV. Muzica, suport al lucrării spirituale. XXXV. Influenţa benefică a unei colectivităţi spirituale. XXXVI. Nu vă bazaţi decât pe lucrarea voastră. XXXVII. Trăiţi în poezie. XXXVIII. Cunoaşteţi-vă bine pentru a acţiona corect. XXXIX. Porniţi cu dreptul. XL. Evitaţi să vă exprimaţi nemulţumirea. XLI. Ieşiti „cu plin" înaintea celorlalţi. XLII.

Mâna, instrument de comunicare şi de schimburi. XLIII. Din privirea voastră să radieze Viaţa divină. XLIV. Nu povestiţi grijile şi necazurile voastre. XLV. Evitaţi critica, folosiţi doar cuvinte pozitive. XLVI. Fiţi prudenţi cu cuvintele pe care le rostiţi. XLVII. Orice promisiune devine o legătură. XLVIII. Cuvântul magic. XLIX. Legătura vie cu Natura. L. Să nu alegem calea uşoară, ci ceea ce este în folosul evoluţiei noastre. LI. Progresăm tocmai datorită obstacolelor. LII. Să nu fugim de eforturi şi de responsabilităţi. LIII. Scuzele nu sunt suficiente, greşelile trebuie reparate. LIV. Inteligenţa de dezvoltă în confruntarea cu dificultăţile. LV. Fiecare problemă are o cheie potrivită. LVI. Nu insistaţi asupra laturilor negative ale vieţii. LVII. Suferinţa este un avertisment. LVIII. Să mulţumim pentru fiecare încercare. LIX. Încercările ne obligă să ne folosim propriile resurse. LX. Gândiţi-vă că suferinţele sunt trecătoare. LXI. Priviţi în sus. LXII. Metoda zâmbetului. LXIII. Metoda iubirii. LXIV. Lecţia scoicii perlifere. LXV. Învăţaţi să vă împărtăşiţi fericirea. LXVI. Exersarea stăpânirii de sine în relaţiile cu ceilalţi. LXVII. Să rezolvăm problemele cu iubire, nu cu forţa. LXVIII. Învăţaţi să treceţi dincolo de Legea dreptăţii. LXIX. Fiţi capabili de gesturi dezinteresate. LXX. Folosiţi-vă de simpatii pentru a prinde curaj, iar de antipatii pentru a vă întări. LXXI. Utilitatea duşmanilor. LXXII. Transformaţi răul. LXXIII. Adevăraţii duşmani sunt în noi. LXXIV. Treziţi binele în ceilalţi. LXXV. Trăiţi în iubire. LXXVI. Deveniţi asemenea unui Izvor. LXXVIII. Cerul ne-a dăruit bogăţii, pentru a ne învăţa să fim generoşi. LXXVIII. Cu gândul la prieteni, uitaţi-vă duşmanii. LXXIX. Întăriţi-vă împotriva criticilor. LXXX. Învăţaţi să vă puneţi în situaţia celorlalţi. LXXXI. Câteva sfaturi referitoare la copii. LXXXII. Puterea cuvântului dezinteresat. LXXXIII. Aprofundaţi un Adevăr înainte de a vorbi despre el. LXXXIV. Începeţi prin a deveni voi înşivă mai înţelepţi. LXXXV. Soarele, model de

perfecţiune. LXXXVI. Secretul adevăratei psihologii. LXXXVII. Dincolo de aparenţele oamenilor, căutaţi sufletul şi Spiritul lor. LXXXVIII. Iubiţi fără a-i pune în pericol pe ceilalţi. LXXXIX. Iubiţi fără a vă pune în pericol. XC. Numai îmbogăţindu-vă în preajma Domnului puteţi ajuta celelalte făpturi. XCI. Circulaţia iubirii. XCII. Iubirea poartă în ea răsplata. XCIII. Cel ce ştie să se deschidă către ceilalţi nu este niciodată singur. XCIV. Prezenţa divină este singura care poate umple cu adevărat sufletul omenesc. XCV. Traversarea pustiului. XCVI. Puritatea permite legătura cu Lumea divină. XCVII. Cerul nu răspunde decât la semnale luminoase. XCVIII. Recunoştinţa, cheia fericirii. XCIX. A şti să scăpaţi de Rău. C. Rugăciunea, cel mai sigur adăpost. CI. Retrăiţi buxuriile spirituale. CII. Rămâneţi de neclintit. CIII. Să ştiţi să discerneţi dacă o persoană exercită o influenţă bună asupra voastră. CIV. Deschideţi-vă către influenţele benefice. CV. Influenţa creaţiilor artistice. CVI. Fiţi conştienţi şi plini de iubire în folosirea obiectelor. CVII. Consacraţi locurile şi obiectele. CVIII. Lăsăm urme peste tot pe unde trecem. CIX. Influenţăm oamenii şi întreaga creaţie. CX. Aveţi libertatea de a accepta sau de a refuza influenţele. CXI. Purificaţi-vă de tot ceea ce ar putea hrăni pe nepoftiţi. CXII. Consacrarea Spiritelor luminoase. CXIII. Puneţi-vă în slujba Cerului pentru a beneficia de protecţia Lui. CXIV. Un talisma adevărat. CXV. Aura, cea mai eficientă protecţie. CXVI. Domnul este punctul nostru de sprijin. CXVII. Consacraţi-vă inima Domnului.

228 - INCURSIUNE ÎN INVIZIBIL

Nu trebuie să ne închipuim că, dacă o persoană posedă calităţi mediumnice, ea poate avea acces la toate regiunile lumii invizibile; nu, ea nu va vedea decât ceea ce corespunde stării sale de conştiinţă, gândurilor, sentimentelor sale. Clarvederea este dată fiecăruia în

funcţie de gradul său de evoluţie; acela care se împotmoleşte încă în regiunile inferioare ale planului astral, va întâlni numai entităţi care populează aceste regiuni şi va suferi.

Cuprins: I. Vizibilul şi invizibilul - II. Viziunea limitată a intelectului, viziunea infinită a intuiţiei - III. Accesul la lumea invizibilă: de la Iesod la Tiferet - IV. Clarvederea: activitate şi receptivitate -V. Trebuie să îi consultăm pe clarvăzători? - VI. Iubiţi şi ochii vi se vor deschide – VII Mesajele Cerului - VIII. Lumina vizibilă şi lumina invizibilă: svetlina şi videlina - IX. Gradele superioare ale clarvederii - X. Ochiul spiritual - XI. Viziunea Domnului - XII. Adevărata oglindă magică: Sufletul Universal - XIII. Vis şi realitate - XIV. Somnul, imagine a morţii - XV. Protecţia în timpul somnului - XVI. Călătoriile sufletului în timpul somnului- XVII. Adăpost fizic şi adăposturi psihice - XVIII. Sursele inspiraţiei - XIX. Să preferăm senzaţia în locul viziunii.

229 - CALEA TĂCERII

Toate practicile care pot fi observate într-un învăţământ spiritual, meditaţia, rugăciunea nu au decât un scop: să reducă locul naturii inferioare, oferind naturii divine posibilităţi din ce în ce mai mari de exprimare. Numai în acel moment omul va gusta din adevărata linişte.

Cuprins: I. Zgomot şi linişte – II. Realizarea liniştii interioare – III. Lăsaţi-vă grijile la uşă – IV. Un exerciţiu: să mănânci în linişte – V. Liniştea: izvor de energii – VI. Locuitorii tăcerii – VII. Armonia, condiţie a liniştii – VIII. Liniştea, condiţie a adevăratei gândiri – IX. Căutarea liniştii, căutarea centrului – X. Verbul Divin şi cuvântul – XI. Cuvântul nerostit al maestrului – XII. Vocea tăcerii, vocea Domnului – XIII. Dezvăluirile cerului înstelat – XIV. Camera tăcerii.

230 - ÎN PRAGUL CETĂŢII SFINTE

Comentarii ale Cărţii Apocalipsei; dacă această carte este atât de greu de interpretat, înseamnă că se caută să se recunoască personaje, ţări sau evenimente istorice, în loc de a vedea esenţialul, adică descrierea elementelor şi a proceselor vieţii interioare a omului în legătură cu viaţa cosmică.

Cuprins: I. Vizită la Patmos – II. Introducerea în Apocalipsă – III. Melchisedec şi învăţământul celor două principii – IV. Scrisori către bisericile din Efes şi Smirna – V. Scrisoare către biserica din Pergam – VI. Scrisoare către biserica din Laodicea – VII. Cei Douăzeci şi patru de Bătrâni şi cele patru Animale sfinte – VIII. Cartea şi mielul – IX. Cei 144 000 de servitori ai Domnului – X. Femeia şi balaurul – XI. Arhanghelul Mihail zdrobeşte balaurul – XII. Balaurul aruncă apă împotriva femeii – XIII. Fiara care urcă din mare şi fiara care urcă din pământ – XIV. Cina nunţii mielului – XV. Balaurul legat pe mii de ani – XVI. Noul cer şi noul pământ – XVII. Cetatea sfântă.

231 - GRĂUNTELE FERICIRII

Fericirea se aseamănă cu o minge după care alergăm, dar în momentul când o prindem, îi dăm o lovitură de picior... pentru a putea continua să alergăm după ea! Fiindcă numai în această cursă ne simţim stimulaţi; în această cercetare, în acest elan pentru a atinge ţinta întâlnim fericirea.

Cuprins: I. Fericirea, o înzestrare ce trebuie educată – II. Fericirea nu înseamnă plăcere – III. Fericirea se găseşte în muncă – IV. Filosofia efortului – V. Lumina este aceea care aduce fericirea – VI. Sensul vieţii – VII. Pacea şi fericirea – VIII. Fericirea înseamnă să fiţi vii! – IX. Să ne situăm deasupra circumstanţelor – X. Să dezvoltăm sensibilitatea

pentru lumea divină – XI. Pământul din Canaan – XII. Spiritul se găseşte deasupra legilor destinului – XIII. Căutaţi fericirea din înalt – XIV. Căutarea fericirii, căutarea lui Dumnezeu – XV. Nu există fericire pentru egoişti – XVI. Oferiţi fără a aştepta nimic în schimb – XVII. Iubiţi fără a cere să fiţi iubiţi – XVIII. Despre necesitatea duşmanilor – XIX. Grădina sufletelor şi a spiritelor – XX. Contopirea cu planurile superioare – XXI. Noi suntem creatorii viitorului nostru.

236 - DE LA OM LA DUMNEZEU

Dumnezeu se compară cu electricitatea care nu poate coborî până la noi decât printr-o serie de transformatoare. Aceste transformatoare sunt nenumăratele entităţi luminoase care populează Cerurile şi pe care tradiţia le-a denumit ierarhii îngereşti. Prin ele noi primim viaţa divină şi tot prin ele ajungem să intrăm în legătură cu Dumnezeu.

Cuprins: I. De la om la Dumnezeu: noţiunea de ierarhie – II. Prezentarea Arborelui Sefirotic – III. Ierarhiile îngereşti – IV. Numele Domnului – V. Sefiroţii stâlpul central – VI. Ain Sof Aur: lumina nesfârşită – VII. Materia universului: lumina – VIII. „Când veşnicia a trasat un cerc la suprafaţa abisului..." IX. Împărăţia lui Dumnezeu este asemenea unui grăunte de muştar – X. Familia cosmică şi misterul Sfintei treimi – XI. Corpul lui Adam Kadmon – XII. Malkut, Iesod, Hot, Tiferet: arhanghelii şi anotimpurile – XIII. Arborele Sefirotic, simbol al sinarhiei – XIV. Iesod: temeliile vieţii spirituale – XV. Binah : 1. Legile destinului; 2. Tărâmul Statorniciei – XVI. Hohmah: Cuvântul creator – XVII. Iesod, Tiferet, Kether: sublimarea forţei sexuale – XVIII Rugăciunea lui Solomon.

237 - BALANȚA COSMICĂ

Balanța din zodiac este o reflectare a balanței cosmice, a acestui echilibru a două principii opuse dar complementare, datorită cărora universul a apărut și continuă să existe. Simbolul Balanței, pe care îl regăsim de asemenea și în Arborele Sefirotic, domină întreaga creație.

Cuprins: I. Balanța cosmică- Numărul 2 – II. Oscilația balanței – III. 1 și 0 – IV. Locul masculinului și al feminului: 1. Adam și Eva: spiritul și materia; 2. Adam și Eva: înțelepciunea și iubirea; 3. Planul mental și planul astral; 4. Bărbatul și femeia – V. Dumnezeu dincolo de bine și rău – VI. Capul alb și capul negru – VII. Alternanțe și opoziții: legea contrariilor – VIII. „Pentru a face minunile unui singurul lucru"- Simbolismul lui 8 și al crucii – IX. Caduceul lui Hermes- Șarpele astral – X. Principiul vieții și principiul morții: Iona și Horev – XI. Triada Kether-Hased-Gheburah: 1. Sceptrul și globul; 2. Intelectul și inima; 3. Linia dreaptă și linia curbă. – XII. Legea schimbului – XIII. Cheia și incuietoarea – XIV. Lucrarea spiritului asupra materiei- Cupa Graalului – XV. Uniunea dintre eu și corpul fizic – XVI. Taina împărtășaniei – XVII. Mitul androginului – XVIII. Fuziunea cu Sufletul Universal și Spiritul Cosmic.

238 - CREDINȚA CARE MUTĂ MUNȚII

Credința este însoțită de o lucrare de mari proporții, ea este rezultatul unor strădanii repetate zi de zi; ea este ceva viu pe care nu trebuie să îl separăm niciodată de viața noastră cotidiană. Iată ceea ce trebuie să înțelegem pentru a descifra cuvințele lui Iisus: „Dacă veți avea credință cât un grăunte de muștar, veți zice muntelui acestuia: Mută-te de aici dincolo și se va muta."

Cuprins: I. Credinţa, speranţa şi iubirea – II. Credinţa care mută munţii. Grăuntele de muştar – III. Credinţă şi crez – IV. Ştiinţă şi religie – V. Credinţa precede întotdeauna cunoaşterea – VI. Să regăsim ştiinţa ascunsă – VII. O religie nu este decât o formă a credinţei – VIII. Filiaţia noastră divină – IX. Dovada existenţei lui Dumnezeu se află în noi – X. Identificarea cu Dumnezeu – XI. Dumnezeu, viaţa – XII. Dumnezeu în creaţie – XIII. Rabota, vreme, vera: munca, timpul, credinţa.

241 - PIATRA FILOSOFALĂ

Evangheliile pot fi înţelese şi interpretate în lumina ştiinţei alchimice. În aparenţă, ele se referă la ceea ce a fost viaţa unui om, Iisus, născut acum două mii de ani în Palestina; dar, în realitate, prin diferitele etape ale vieţii sale, de la naşterea până la moartea şi învierea sa, ele descriu şi procese alchimice.

Cuprins: I. Despre interpretarea scrierilor sfinte; 1. „Pentru că litera ucide iar duhul face viu" – II. „Nu ceea ce intră în gură spurcă pe om" – III. „Voi sunteţi sarea pământului"; 1.Însemnaţi materia cu pecetea spiritului; 2.Izvorul energiilor – IV. „Dacă sarea se va strica" – V. A gusta savoarea sării: iubirea divină – VI. „Voi sunteţi lumina lumii" – VII. Sarea alchimiştilor – VIII. „Fiindcă toate lucrurile sunt şi izvorăsc din Unul" – IX. Lucrarea chimică: 3 deasupra lui 4 – X. Piatra filosofală, fruct al uniunii mistice – XI. Regenerarea materiei: crucea şi creuzetul – XII. Roua de mai – XIII: Dezvoltarea germenului divin – XIV. Aurul adevăratei cunoaşteri: alchimistul şi căutătorul de aur.

De acelaşi autor

Colecţia Opere Complete
(în limba franceză)

Tome 1 - La deuxième naissance
Tome 2 - L'alchimie spirituelle
Tome 3 - Les deux arbres du Paradis
Tome 4 - Le grain de sénevé
Tome 5 - Les puissances de la vie
Tome 6 - L'harmonie
Tome 7 - Les mystères de Iésod
Tome 8 - Le langage symbolique, langage de la nature
Tome 9 - «Au commencement était le Verbe…»
Tome 10 - Les splendeurs de Tiphéret
Tome 11 - La clef essentielle pour résoudre les problèmes de l'existence
Tome 12 - Les lois de la morale cosmique
Tome 13 - La nouvelle terre
Méthodes, exercices, formules, prières
Tome 14 - L'amour et la sexualité*
Tome 15 - L'amour et la sexualité**
Tome 16 - Hrani Yoga
Le sens alchimique et magique de la nutrition
Tome 17 - «Connais-toi, toi-même» Jnani Yoga*
Tome 18 - «Connais-toi, toi-même» Jnani Yoga**
Tome 19 à 22 - Pensées Quotidiennes
Tome 23 - La nouvelle religion: solaire et universelle*
Tome 24 - La nouvelle religion: solaire et universelle**
Tome 25 - Le Verseau et l'avènement de l'Age d'or*
Tome 26 - Le Verseau et l'avènement de l'Age d'or**
Tome 27 - La pédagogie initiatique*
Tome 28 - La pédagogie initiatique**
Tome 29 - La pédagogie initiatique***
Tome 30 - Vie et travail à l'Ecole divine*
Tome 31 - Vie et travail à l'Ecole divine**
Tome 32 - Les fruits de l'Arbre de Vie

Editeur-Distributeur
Editions PROSVETA S.A. – B.P. 12 –F-83601 Fréjus Cedex (France)
Tel. (33) 04 94 40 82 41 – Télécopie (33) 04 94 40 80 05
E-mail: international@prosveta.com
Site internet: http://www.prosveta .com

Distributeurs

BELGIQUE & LUXEMBOURG
PROSVETA BENELUX – Liersesteenweg 154 B-2547 Lint
Tel. (32) 3/455 41 75 – Fax 3/454 24 25 – e-mail prosveta@skynet .be
N.V. MAKLU Somersstraat 13-15 – B-2000 Antwerpen
Tel. (32) 3/231 29 00 – Fax 3/233 26 59
VANDER S.A. – Av. Des Volontaires 321 – B-1150 Bruxelles
Tel. (32) 27 62 98 04 – Fax 27 62 06 62
e-mail: g.i.a.@wol.be

CANADA
PROSVETA Inc. – 3950, Albert Mines – North Hatley (Qc), JOB 2CO
Tel. (819) 564-3287 – Fax (819) 564-1823
in Canada, call toll free: 1-800-854-8212
e-mail: prosveta@prosveta-canada.com/www. prosveta-canada.com

SUISSE
PROSVETA – Société Coopérative – CH – 1808 Les Monts-de-Corsier
Tel. (41) 21 921 92 18 – Fax (41) 21 922 92 04
e-mail: prosveta@swissonline.ch

GRANDE-BRETAGNE ET IRLANDE
PROSVETA – The Doves Nest, Duddleswell Uckfield, – East Sussex TN 22 3JJ
Tel. (44) (01825) 712988 – Fax (01825) 713386
e-mail: prosveta@pavilion.co.uk

ROUMANIE
ANTAR – Str. N. Constantinescu 10 – Bloc 16A – sc. A – Ap. 9
Sector 1 – 011711 Bucarest
e-mail: prosveta_ro@yahoo.com
Tel/Fax 00(4021)-231.37.19

Drepturile de traducere, de editare
şi de difuzare ale prezentei ediţii
ANTAR ED. S.R.L.
Tel./Fax 021.231.37.19
e-mail: prosveta_ro@yahoo.com
Bun de tipar: iulie 2007

Tiparul executat la *S.C. LUMINA TIPO s.r.l.*
str. Luigi Galvani nr. 20 bis, sect. 2, Bucureşti
tel./fax 211.32.60; tel. 212.29.27
E-mail: **office@luminatipo.com**
www.luminatipo.com

Filosof și pedagog francez de origine bulgară, Maestrul Omraam Mikhaël Aïvanhov (1900-1986) se stabilește definitiv în Franța, în anul 1937. Ceea ce surprinde, chiar de la început în opera sa, este multitudinea aspectelor în care este prezentată această unică problemă: omul și desăvârșirea sa. Oricare ar fi subiectul abordat, el este în mod invariabil tratat în funcție de folosul pe care i-l poate aduce omului, pentru o mai bună înțelegere a lui însuși, ca și pentru o mai bună îndrumare a vieții sale.

„Nu trebuie să luptați împotriva slăbiciunilor și viciilor voastre, deoarece ele vă vor zdrobi, mai bine învățați să le folosiți punându-le la treabă. Fie că este vorba despre gelozie, furie, lăcomie, orgoliu etc., trebuie să știți cum să le mobilizați astfel ca acestea să lucreze pentru voi în direcția pe care ați ales-o.

Gândiți-vă la forțele naturii, așa cum sunt electricitatea, vântul, torenții, fulgerul... Acum, când omul știe să le stăpânească și să le folosească, el se îmbogățește. Și cu toate acestea, la origini, ele au fost forțe ostile. Vi se pare normal să folosiți aceste energii naturale, atunci de ce sunteți mirați când vi se spune cum să folosiți energiile primitive care se află în voi?... Când veți cunoaște regulile alchimiei spirituale, veți fi capabili să transformați și să folosiți toate aceste forțe negative care zac din belșug în interiorul ființei voastre.“

Omraam Mikhaël Aïvanhov

ISBN 978-973-8107-35-9

www.prosveta.com

e-mail: international@prosveta.com